

Giới thiệu Phó Tổng Cừ Hoàn Mỹ

Phó Tổng Cừ Hoàn Mỹ - Đang tiến hành - Kim Huyền

Giới thiệu truyện ngôn tình hấp dẫn này:

Năm ấy, các cô mới 16 tuổi, giống như mọi cô gái khác, đều là thiếu nữ ôm mộng tưởng về một tình yêu đẹp, nhưng sự thật, vẻ ngoài của các cô đã làm cho mộng tưởng đó tan vỡ, thậm chí muốn mơ cũng không được.

Bộ dáng Sài nghệ cũng không tệ lắm, nhưng lúc tuổi mới lớn, trên gương mặt non trẻ có rất nhiều mụn trứng cá, hơn nữa còn sưng hồng lên, rất đáng sợ. Cũng bởi vậy mà đường tình duyên của cô vô cùng kém, bạn học nam vừa nhìn thiếu nữ mặt mụn này bị dọa sợ chạy mất dép, sao thích cô được?

Thế nhưng thâm nhất không phải là không có bạn học nam thích cô, mà cô lại đơn phương thích bạn học nam, nhưng người đó lại không có ra gì!

Lần đầu tiên trong đời, một bạn học nam khiến cô khi gặp thì mặt đỏ bừng, tim đập nhanh, kết quả lại là tên không tích sự, đây có lẽ là điều khó quên nhất trong cuộc đời cô.

Bây giờ đã 27 tuổi, cô đã không còn thiếu nữ từ lâu rồi, mụn trứng cá theo tuổi thanh xuân biến mất luôn.

Không có mụn trứng cá, cô như thay da đổi thịt, mặc dù không thể gọi là dạ mỹ nữ, nhưng cũng xem như là một tiểu mỹ nữ có khí chất xuất chúng, hơn nữa tính tình dịu dàng hiền thực, được rất nhiều nam nhân săn đón.

Thế nhưng nên nói như thế nào đây?

Có lẽ do dấu ấn của mối tình đầu quá sâu, tình duyên của cô không được thuận lợi mấy, giống như bị nguyên rủa vậy.

Năm nay cô đã 27 tuổi, bốn đứa bạn thân thì đã có hai đứa kết hôn, có lẽ do cô quá mãi mê kiếm tiền, nên không nghĩ đến chuyện yêu đương hoặc kết hôn, theo lời người ta nói cô chính là gái ế...

Gái ế?

Số cô sẽ không tham vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Phó Tổng Cừ Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Chương 1

Edit: Julia

Năm ấy, các cô mới 16 tuổi, giống như mọi cô gái khác, đều là thiếu nữ ôm mộng tưởng về một tình yêu đẹp, nhưng sự thật, vẻ ngoài của các cô đã làm cho mộng tưởng đó tan vỡ, thậm chí muốn mơ cũng không được.

Bộ dáng Sài nghệ cũng không tệ lắm, nhưng lúc tuổi mới lớn, trên gương mặt non trẻ có rất nhiều mụn trứng cá, hơn nữa còn sưng hồng lên, rất đáng sợ. Cũng bởi vậy mà đường tình duyên của cô vô cùng kém, bạn học nam vừa nhìn thiếu nữ mặt mụn này bị dọa sợ chạy mất dép, sao thích cô được?

Thế nhưng thâm nhất không phải là không có bạn học nam thích cô, mà cô lại đơn phương thích bạn học nam, nhưng người đó lại không có ra gì!

Lần đầu tiên trong đời, một bạn học nam khiến cô khi gặp thì mặt đỏ bừng, tim đập nhanh, kết quả lại là tên không tích sự, đây có lẽ là điều khó quên nhất trong cuộc đời cô.

Bây giờ đã 27 tuổi, cô đã không còn thiếu nữ từ lâu rồi, mụn trứng cá theo tuổi thanh xuân biến mất luôn.

Không có mụn trứng cá, cô như thay da đổi thịt, mặc dù không thể gọi là dạ mỹ nữ, nhưng cũng xem như là một tiểu mỹ nữ có khí chất xuất chúng, hơn nữa tính tình dịu dàng hiền thực, được rất nhiều nam nhân săn đón.

Thế nhưng nên nói như thế nào đây?

Có lẽ do dấu ấn của mối tình đầu quá sâu, tình duyên của cô không được thuận lợi mấy, giống như bị nguyên rủa vậy.

Năm nay cô đã 27 tuổi, bốn đứa bạn thân thì đã có hai đứa kết hôn, có lẽ do cô quá mãi mê kiếm tiền, nên không nghĩ đến chuyện yêu đương hoặc kết hôn, theo lời người ta nói cô chính là gái ế...

Gái ế?

Số cô sẽ không tham vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Phó Tổng Cừu Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Chương 1-2

Edit: Julia

Không, cô không có tham như vậy chứ

Sài Nghệ tròn mắt, há hốc mồm nhìn bạn trai đang ngồi ngay ngắn ở đối diện, hoài nghi lỗi tai mình có phải hay không có vấn đề, bằng không bọn họ đang ăn cơm êm đẹp thế này, anh ta lại nói ra một câu khiếp đảm như thế chứ?

“Anh nói cái gì?” Cô cẩn thận hỏi lại, sợ mình nghe lầm.

“Chúng ta chia tay đi.” Cô không có nghe sai, anh ta thật sự nói lời này! Chỉ là cô thật sự không hiểu, vì sao cô lại bị knockout? Cô rốt cuộc đã làm gì sai hay sao, mà mới quen nhau có nửa năm, bạn trai đã đòi chia tay rồi?

“Vì sao?” Cô nhú mồm hỏi

“Em biết vì sao mà.”

Nếu cô biết, thì còn hỏi sao?

“Em không biết” Cô lắc đầu, “Nên anh nói cho em biết được không?”

“Anh không xứng với em”

“Giờ chứ, đây là lí do gì vậy?” Sài Nghệ không tự chủ được thốt ra, khẩu khí có chút tức giận lại trào phúng.

Cô hít sâu một hơi, cố gắng điều chỉnh lại cảm xúc của bản thân

Cô thật sự không hiểu, vì sao bạn trai mới quen nhau có nửa năm lại đòi chia tay chứ? Cô tự biết công việc của mình rất bận rộn, thường xuyên tăng ca, không dành nhiều thời gian cho bạn trai. Nhưng trước khi cùng người con trai này quen nhau, chẳng phải cô đã nói rõ rằng mình rất bận, thường xuyên tăng ca sao?

Anh ta cũng cười nói rằng công việc của anh ta cũng rất bận rộn mà?

Kết quả, luôn là như vậy, người bị vứt bỏ luôn luôn là cô, với lí do đơn giản là “cô quá bận” để trốn trách nhiệm.

Nói đến đây, lí do thật sự người đàn ông này muốn chia tay với cô là gì, cô cũng không muốn biết nữa.

Thôi quên đi, nếu người ta đã đưa ra yêu cầu muốn chia tay, cô bây giờ muốn truy cứu nguyên nhân thì còn ý nghĩa gì nữa?

“Vậy chia tay đi.” Cô rất bình tĩnh nói

“Cái gì?” Bạn trai ngơ ngác nhìn cô

“Em nói, nếu anh đã muốn chia tay thì chia tay đi. Tình cảm không thể cưỡng cầu được.” Cô nói rất bình thản.

“Sao em lại dễ dàng gật đầu đồng ý như vậy?” Anh ta khó có thể tin được, bắt đầu trừng mắt nhìn cô mà lên án.

“Người muốn chia tay là anh, chẳng lẽ anh muốn em nói không sao?” Cô hỏi ngược lại.

Anh ta nhất thời nghẹn lời, nói không nên lời.

Sài Nghệ hít sâu một hơi, cúi đầu lấy 300 đồng trong ví ra đặt lên bàn.

“Đây là tiền cơm của em. Nếu đã muốn chia tay, thì phai phân chia cho sòng phẳng, gấp lại sau.” Cô bình tĩnh nói xong, đứng dậy chuẩn bị rời đi nhưng

bước được hai bước thì nghe thấy lời của anh ta nói:

“Em chưa từng yêu anh phải không?”

Cô không tự chủ dừng bước, quay đầu lại nhìn anh.

“Em chưa bao giờ yêu anh cả.” Cô khẳng định một cách chắc nịch

Sài Nghệ không biết người đàn ông đó dựa vào cái gì mà nói như vậy, nhưng với một đôi đang chia tay nhau – không đúng, là đã chia tay nhau thì việc yêu hay không yêu bây giờ mới bàn luận liệu có bị điên không?

Cô liếc anh ta một cái, không nói nữa, quay lưng bước đi, không thèm nhìn lại, tiêu sái rời khỏi quán ăn.

Nửa năm thanh xuân của cô, nửa năm cứ như vậy mà lãng phí.

Thoạt nhìn Sài Nghệ thật bình tĩnh, kỳ thật trong lòng rất buồn bực

Cô muốn tìm bạn tốt tổ khổ, lại nghĩ đến hai người rảnh rỗi nhất đã kết hôn, có gia đình, không quấy rầy tốt hơn. Còn về người kia, khi rảnh mới tìm cô, còn lại thời gian không phải làm việc kiếm tiền chính là ngủ bù, cô không muốn vì chút chuyện rêu rĩa này mà quấy rầy Cần Tâm, bởi vì đây cũng không phải lần đầu tiên cô thất tình.

Đứng ở lối đi dành cho người đi bộ, Sài Nghệ thờ dài, ngực như nghẹn lại, có lẽ đó là nỗi buồn của cô.

Trên đường bỗng nhiên xuất hiện một chiếc xe. Đèn của xe chiếu vào người cô, hiện lên đáng vẻ cô tịch của cô.

Đêm cuối tuần, người đi đường không phải đi theo nhóm, thì cũng là đôi bạn trẻ đang hẹn hò, chỉ có một mình cô cô đơn đứng lặng ở đầu đường, mờ mịt không biết đi đường nào.

Cô không muốn về nhà, bởi vì một mình ở nhà dễ suy nghĩ linh tinh, mà suy nghĩ linh tinh thì sẽ mau nước mắt, mà cô thì lại không muốn khóc.

« Thật ra thì em cũng không yêu anh nhiều, cũng không nhớ anh nhiều. Tất cả chỉ là một giấc mơ mà thôi, chính mình cũng có thể đạt được. Ai nói là cần anh chứ. Em cũng không có yêu anh sâu đậm đến nỗi không thể kiềm chế ... » Hé miệng hát bài hát yêu thích, cô bước chân đi về phía trước.

« Thật ra thì em cũng không yêu anh nhiều, cũng không nhớ anh nhiều. Tất cả chỉ là một giấc mơ mà thôi, chính mình cũng có thể đạt được. Ai nói là cần anh chứ. Em cũng không có yêu anh sâu đậm đến nỗi không thể kiềm chế ... » Hát đi hát lại đoạn đó, cô dường như đang thuyết phục mình không cần đau khổ nhiều như thế nữa.

Đi tới đi lui, Sài nghệ bỗng nhiên ngẩng đầu thấy một quán bar nhỏ. Đèn nê ông ở quán bar phản chiếu trong mắt cô khiến cô nhất thời nảy ra một ý định

Tâm trạng như bây giờ, không phải đi quán bar là thích hợp nhất sao?

Cần đôi môi hoa anh đào, cô tiến đến cửa quán bar, không chú ý đến một đôi nam nữ đang ở đó. Thành linh, một tiếng « ba » thật lớn vang lên, khiến cô dừng bước.

Theo phản xạ, cô quay đầu lại, chỉ thấy đôi tay vừa đánh người đó vẫn còn gợn chưa thu lại.

“Em chịu đủ rồi, em muốn chia tay” Cô thấy người con gái vừa đánh người kia đang rống lên.

“Thật xin lỗi” Nam nhân trầm mặc trong chốc lát, mở miệng nói.

Cô gái kia “ồ” một tiếng, lập tức khóc sướt mướt xoay người chạy đi.

Nam nhân đồ nhìn theo bóng lưng cô gái chạy đi, xoay người, ngẩng đầu, cùng cô bốn mắt nhìn nhau, nháy mắt cả hai người ngẩn người ra hết.

Phó tổng Cừu hoàn mỹ của công ty Uy Khắc?

Kế toán viên cao cấp Sài tiểu thư của Cần Chân Liên Hợp?

Sao lại là anh(cô)

Cục diện xấu hổ này.....

Kế toán của Cần Thực Liên Hợp là nơi thuần âm, hàng ngày đều cùng một đám đàn bà con gái ngồi xử lý số liệu về thuế má. Công việc nói chung rất buồn tẻ và chán nản.

Vậy nên, việc đến các công ty khác để kiểm kê số liệu linh tinh có thể nói rất được mọi người chờ mong. Tuy rằng rất mệt mỏi nhưng ít nhất được thay đổi không khí, còn có thể nhìn thấy người khác phái. Nếu may mắn còn có thể gặp được chuyện tốt « hữu duyên thiên lí lai tương phùng », đáp ứng được nhiều nhu cầu.

Trong số các nơi đi thị sát thì xí nghiệp Uy Khắc là nơi được chào đón nhiều nhất. Vì sao? Nguyên nhân vô cùng đơn giản, đó là nơi tập trung nhiều trai đẹp nhất!

Thực tế thì « nhiều nhất » căn bản là « vàng thau lẫn lộn », người ta nói vậy chỉ để lừa người lừa mình thôi. Mọi người đến công ty Uy Khắc đều có cùng một lí do chính là phó tổng Cừ hoàn mỹ

Nhắc tới vị phó tổng Cừ hoàn mỹ này, con gái sở sự vụ, mặc kệ kết hôn hay chưa, hoặc là có bạn trai rồi, chỉ cần gặp qua vị phó tổng Cừ này, nói về anh ta, sẽ không tự chủ được mà đỏ mặt.

Sài Nghê không cho rằng mình là kẻ háo sắc, nhưng hơn một năm trước, lần đầu tiên gặp vị phó tổng Cừ nổi danh này một lần — cho dù lúc ấy cô vừa mới có bạn trai — mỗi lần nghe đồng nghiệp nhắc đến phó tổng Cừ, cô không tự chủ vênh tai lên nghe chuyện về anh.

Nghe nói anh là ABC...

Nghe nói năng lực làm việc của anh siêu cường, vào công ty không đến năm năm liền trở thành ngoại lệ, thăng chức lên làm phó tổng.

Nghe nói mỗi kế hoạch anh viết ra đều thu về cho công ty bội tiền, cổ phiếu của công ty, anh cũng có một phần.

Nghe nói cuộc sống cá nhân của anh là bí mật, tin đồn rằng anh có bạn gái. Mọi người đoán già đoán non, nghĩ xem liệu tin đồn này có phải là giả không.

Nghe nói công ty đó có một đồng con gái thích anh, bởi vì anh đẹp trai, chức vụ rất cao, hay xen vào việc chung. Trên mặt có mang nét hơi ngạo mạn, khiến người ta không dám tiếp cận, cũng bởi vậy có cảm giác có chút cao không thể với tới. Cho nên mặc dù có rất nhiều cô gái thích anh, nhưng không dám hành động, chỉ dám yên lặng thầm mến anh.

Anh vĩnh viễn là mục tiêu của đám con gái, chủ đề của những câu chuyện, khó tin nhất là — anh ngoại trừ được con gái mến mộ, còn có cánh mày râu sung bái theo.

Những nam nhân trong công ty rất sung bái anh, rất nhiều người đem anh coi là mục tiêu để phấn đấu.

Cho nên, mọi người mới thầm gọi anh là phó tổng Cừ hoàn mỹ.

Không nghĩ tới —

Phó tổng Cừ phó hoàn mỹ này lại bị người ta đá, chuyện khó tin này, không có khả năng xảy ra mới đúng?

Nhưng nó cố tình xảy ra trước mặt cô.

Chỉ có thể nói, cuộc sống luôn có những thứ khiến người ta ngạc nhiên.

Vừa làm vừa suy nghĩ luôn là thói quen của Sài Nghê.

Hơn nữa cô làm việc ở Cần thực đã được 6 năm, tính thêm khi cô còn học ở đại học nữa. Đối với công việc ở sở vụ, mặc kệ là công việc gì đi nữa cũng đã quen tay hay việc, chỉ là cô không thi vào trường cao đẳng kế toán để lấy chứng chỉ chuyên nghiệp mà thôi.

Nhưng chứng chỉ ngày không có dễ lấy như vậy, rất nhiều tiền bối đã thử qua nhưng đều thất bại

Làm cô thân mang chí lớn nhưng thấy vậy đều đem chí lớn ném luôn.

Hiện tại chỉ cần có thể tiếp tục công việc này, tiếp tục lĩnh lương cao, không cần thất nghiệp đã quá tốt rồi.

“Sài nghê, qua văn phòng của chị một chút” Sếp — lãnh đạo trực tiếp của cô đột nhiên lên giọng gọi.

(Bạn đang đọc truyện Phó tổng Cừ hoàn mỹ – Kim Huyền được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Cần Thực tổng cộng có ba kế toán cao cấp: kế toán Trần, kế toán viên Cổ và kế toán Lâm. Mỗi người đều đứng đầu một tổ. Sài Nghê thuộc tổ của kế toán Cổ.

Nghe thấy chị Cổ gọi mình, Sài Nghê lập tức dừng việc đang làm, đứng dậy đi đến văn phòng ở cuối hành lang.

“Em bây giờ có nhiều việc không?” Chị Cổ hỏi.

“Cũng không nhiều lắm, có việc gì muốn em làm sao?”

Chị Cổ gật đầu. “Em mang cái này đến Uy Khắc đi.”

Sài Nghê ngần ngừ. “Là xí nghiệp Uy Khắc ư?”

“Còn một công ty khác tên Uy Khắc sao?”Chị Cố nghi hoặc hỏi.

“Không có.” Sài Nghê xấu hổ mỉm cười. Chuyện xảy ra đột ngột quá nên cô ngạc nhiên thốt ra thôi.

Cô không nghĩ nhanh như vậy sẽ đại giá quang lâm đến công ty Uy Khắc lần nữa. Chẳng phải tháng trước bọn cô đến công ty đó rồi sao? Vì thế tối hôm qua vị phó tổng hoàn mỹ đó mới nhận ra cô, không coi cô là người qua đường. Hơn nữa còn bắt gặp bạn gái anh ta tát vào mặt anh ta, đúng là chuyện đáng xấu hổ mà. Anh không nói gì, chỉ nhếch môi gật đầu với cô, rồi xoay người rời đi.

Cô hít sâu một hơi, mới biết mình thờ không nổi.

Xấu hổ nha, thực xấu hổ. May mà công việc của cô ở công ty Uy Khắc đã xong, trong thời gian ngắn sẽ không có gặp anh ta nữa – cô vốn nghĩ như vậy, ai ngờ người tính không bằng trời tính, chị Cố lại muốn cô đến uy khắc.

Thân là thủ hạ dưới tay chị Cố, cô không có biện pháp từ chối yêu cầu của thủ trưởng, chỉ có thể ghi nhớ nhiệm vụ chị Cố giao cho, cố gắng làm cho tốt, cô quay về chỗ làm việc tìm người theo mình đi chịu trận.

“Trong phòng ai ít việc, có thể bỏ xuống, theo chị đến chỗ khách hàng bàn bạc nửa ngày được không?” Cô hỏi những người trong tổ chị Cố.

Không có ai lên tiếng trả lời

“Tiểu Quân” Cô điểm tên một người.

“Chị Sài, em còn một đồng giấy tờ phải làm xong hôm nay, thực xin lỗi.”Tiểu Quân lập tức ngẩng đầu lên, hai tay tạo thành chữ thập hướng cô nói.

“Mĩ Linh?”

“Buổi chiều, em phải chạy đến cục thuế nữa” Mĩ Linh nhanh chóng nói..

“A Bội?”

“Em không được đâu chị Sài. Công việc ba tháng trước em còn chưa có làm xong, một muốn chết rồi đây” A Bội khóc không ra nước mắt nói.

“Thực Phân, còn cô thì sao?” Mấy tiểu bối đã hỏi hết, Sài Nghê đành phải quay đầu hỏi người vào công ty sau cô nửa năm, bọn họ thường cùng ngồi ăn cơm với nhau.

“Không rảnh” Thực Phân không ngẩng đầu lên, gọn gàng dứt khoát cự tuyệt. Việc nhiều muốn chết, ai còn rảnh chứ?

Sài Nghê nhũn mày, hơi có vẻ khó xử.

“Chị Cố muốn tôi mang thêm một người đến công ty Uy Khắc, xem ra mọi người không rảnh –“Cô còn chưa nói xong, bốn người vốn đang cúi đầu làm việc đồng loạt ngẩng đầu lên, trước sau lớn tiếng kêu to.

“Em có nói không sao?”

“Em đi cho”

“Chị Sài, em đi cùng chị”

“Em cũng muốn đi, nhưng buổi chiều phải đến cục thuế rồi.” Tốc độ của Mĩ Linh so với 3 người khác chậm hơn nhiều, ai oán nói.

Nhìn mấy khuôn mặt có hưng phấn, chờ mong, ai oán của bốn người, Sài Nghê nhất thời có một loại cảm giác không hiểu nổi. Bọn họ chẳng phải vừa rồi còn sống chết nói mình bận việc không đi được sao? Sao bây giờ lại thay đổi chóng mặt như vậy?

Đáp án chỉ có một – chính là vị phó tổng Cừ hoàn mỹ.

“Chơi đoán số đi.” Không muốn bị ai đó oán giận, mới bắt đầu ra quyết định này.”Nếu nhiệm vụ của mọi người chưa làm xong, sẽ bị chị Cố mắng đó, ai thắng sẽ đi với chị đến Uy Khắc.”

Kết quả, cuối cùng người thắng lại là Vương Huệ Phân của tổ kế toán Trần nửa đường xen vào, thật sự là ngoài dự đoán của mọi người.

Bởi vậy mới có thể thấy được mị lực của phó tổng Cừ nha.

Thời gian chỉ có nửa ngày, hơn nữa lại làm việc ở phòng hội nghị kế toán, chắc là sẽ không gặp mặt con người đó chứ.

Sài Nghê mang theo một chút tâm tình không yên, sau khi dùng xong cơm trưa, mang theo sổ sách cùng Vương Huệ Phân đến Uy Khắc.

Trên đường, cô không ngừng cầu nguyện với ông trời, mong công việc buổi chiều thành công, còn có sẽ không đụng phải vị phó tổng cừ kia.

Kết quả cô vừa mới bước chân vào cửa công ty Uy Khắc, vừa vận dụng phải phó tổng Cừu, bốn mắt nhìn nhau, cô xấu hổ vô cùng, chỉ có thể mỉm cười cứng nhắc chào anh ta, sau đó lúi cúi Vương Huệ Phân đang ngây ngô chạy vào thang máy.

Tiếp đó là công việc buổi chiều không được thuận lợi, khiến cô không khỏi hoài nghi, ông trời có phải cũng có thói quen ngủ trưa, sao lại không nghe thấy lời cầu nguyện của cô? Thật sự là khóc không ra nước mắt.

Ở công ty Uy Khắc tăng ca đến 9 giờ mà vẫn không tìm ra vấn đề, hai bên quyết định nghỉ ngơi, mai chiến đấu tiếp.

“Mệt mỏi quá.” Ra khỏi toà nhà uy Khắc, Vương Huệ Phân vờn vai đã cứng ngắc than thở.

Sài Nghệ chỉ biết nhìn cô ta mà cười, hỏi: “Mệt như vậy, mai cô còn muốn theo tôi nữa không?”

“Muốn chứ” Cô ta không chút do dự đồng ý.

Sài Nghệ bật cười lắc đầu, dừng một chút lại hỏi: “Nói như vậy, công việc của em đang làm sẽ bị ảnh hưởng thì sao?” Thời gian một ngày đi làm có thể làm rất nhiều việc.

“Nếu có thể gặp soái ca phó tổng Cừu vài lần, cho dù là thứ 7 hay CN đi nữa, bắt em tăng ca đến nửa đêm cũng được” Huệ Phân cười meo meo nói.

Sài Nghệ ngoài lắc đầu, không còn lời nào để nói.

“Ngày mai đi qua công ty rồi mới đến đây hay là qua đây luôn vậy chị Sài?” Vương Huệ Phân hỏi.

“Đi qua công ty rồi mới đến đây”

“OK, em phải đi rồi. À đúng rồi chị Sài, có muốn em đưa chị đến bến xe điện ngầm không?” Vương Huệ Phân đi hai bước sau lại quay đầu hỏi cô.

“Không cần, đằng trước có trạm xe bus, chị đi xe bus về nhà nhanh hơn.” Cô lắc đầu từ chối.

“Ok, mai gặp”

“Mai gặp, lái xe cẩn thận”

“OK”

Hai người chào tạm biệt rồi, một người đi về hướng bên trái, người còn lại đi về hướng bên phải.

Vương Huệ Phân lấy xe máy ở trong chỗ đỗ xe ở ngõ bên trái. Còn Sài Nghệ thì đứng ở trên đường cái chờ xe bus.

Chín giờ mới tan tầm đối với Sài Nghệ thì còn sớm, cô chắc rằng giờ này còn một đồng người trong công ty đang tăng ca. Nếu tan tầm sớm như vậy, cô nhất định sẽ gọi điện cho bạn trai đi hẹn hò rồi. . .

Nhưng mà hiện tại.

Sài Nghệ than nhẹ một hơi, đột nhiên lại muốn uống hai chén. Vừa vặn, bên cạnh còn có một cửa hàng tiện lợi 7-eleven, cô đi vào, không suy nghĩ trực tiếp lấy trong tủ đông lạnh ra một chai bia Đài Loan rồi đến quầy tính tiền.

Đem rượu để trên quầy, cúi đầu tìm kiếm ví lấy tiền ra, định ngẩng đầu lên nhưng liếc thấy có một cánh tay đang đặt lên chỗ tủ đông lạnh, chỗ cô vừa mới lấy rượu. Tò mò, cô nhìn theo cánh tay đó, nhìn chủ nhân của nó. Vừa thấy, người cô như đông cứng, ngây ra như phỗng. Là phó tổng Cừu hoàn mỹ nha!

Làm sao có thể là anh?

Cừu Kính cũng không ngờ được lại gặp cô, trong vòng 24 tiếng đã gặp nhau ba lần, cái này có thể xem như là duyên phận không? Anh hơi ngại ngùng, ánh mắt chuyển đến nhìn chai rượu cô để trên quầy, hoài nghi, rượu này là cô muốn uống hay mua giúp người ta? Bộ dáng này của cô không giống như dạng người thích uống rượu bia

“Mua rượu là vì muốn dùng rượu để giải sầu?”

Không biết tại sao cô lại hỏi như vậy, nói xong, Sài Nghệ liền ngây người. Nhưng càng khó hiểu hơn là anh lại trả lời cô—

“Đúng vậy.”

Cô không biết mình nên nói gì nữa đây, may mắn lúc này nhân viên cửa hàng soát mã vạch, mở miệng tính tiền

“Tổng cộng 200 đồng.”

Cô nhân cơ hội này mở ví ra lấy tiền, bỗng nhiên người cứng lại, không biết sao trong ví chỉ có 100 đồng.

Ô ~ ông trời muốn hại nàng xấu hổ chết sao?

“Xin lỗi, tôi đi rút tiền đây” Cô đỏ mặt, xấu hổ nói với nhân viên bán hàng, sau đó quay mặt nói với người con trai bên cạnh: “Ách, hoàn mỹ — khụ khụ.” Thiếu chút nữa buột mồm hù chết con người ta. “Cừu phó tổng, anh thanh toán trước đi”

“Cùng nhau trả đi”

“Hả”

“Tính luôn vào phần của tôi” Thuận tay anh chỉ vào phần rượu của mình trên quầy, sau đó lấy ra một tờ 1000 đồng “Bỏ vào một cái túi to luôn”

Nhân viên cửa hàng gật đầu nhận lấy 1000 đồng, nhanh chóng thanh toán cho bọn họ.

“Phiền quá, chờ tôi một chút tôi sẽ rút tiền trả lại cho anh” Sài Nghê xấu hổ nói với anh

“Không cần, tôi mời cô”

Sài Nghê còn chưa kịp nói gì, nhân viên cửa hàng đã nhanh nhẹn bỏ rượu vào túi cho bọn họ, còn bỏ vào một cái túi to, cúi đầu “Cảm ơn đã ghé qua”.

“Đi thôi.” Anh chủ động xách túi lên

Sài Nghê hoàn toàn không biết nên nói cái gì, chỉ có thể đi theo phía sau anh đi ra ngoài.

Anh dừng lại ngay vạch hồng trên đường, nơi thường dùng để báo hiệu dừng lại, lấy rượu của mình trong túi ra, lại đem túi đựng rượu của cô đưa cho cô.

Sài Nghê sực hiểu, hoá ra anh xin túi của nhân viên bán hàng là muốn cho cô dùng. Đúng là một nam nhân hoàn mỹ, thật không hiểu cô gái ngày hôm qua sao lại đòi chia tay anh cho bằng được.

“Có muốn tìm một chỗ uống cùng nhau không?” Không biết vì sao đột nhiên Sài Nghê lại nói ra câu đó.

“Thật ra thì hôm qua tôi mới bị bạn trai đá.”

Cừu Kính nhún mày có chút kinh ngạc.

“Tôi nói thật” Cô nghĩ rằng anh không tin “Trước đó hẹn nhau ăn bữa tối, ai ngờ anh ta đột nhiên nói chia tay, lý do là “anh không xứng với em”, thật là cái lý do cũ rích, đúng là nực cười.

“Vậy nên mượn rượu giải sầu sao?” Anh hỏi cô.

“Đúng thế” Cô cười khổ đáp.

Bạn đang đọc truyện *Phó Tổng Cừu Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 2

Edit: Julia

Bộ dáng của cô thật không giống kiểu con gái thích uống rượu, nhưng đối với người mới gặp lần đầu tiên, lại thấy cô gái có vẻ ngoan hiền ba lần bảy lượt uống rượu, Cừu Kính nhất rất cuộc cũng hiểu cái gì gọi là ‘nhìn người không thể nhìn bề ngoài’

Sài Nghê, anh nhớ rõ tên cô, vì cô là trợ lý của kế toán viên cao cấp Cố, giám đốc của anh từng giới thiệu qua, mà quan hệ giữa kế toán Cố và tổng giám đốc lại là quan hệ thông gia, cho nên anh nhớ rõ tên cô, trừ lần đó ra — ít nhất là năm phút đồng hồ trước — anh hoàn toàn không biết gì về cô.

Nên nói gì với cô đây?

Trong ngoài không giống nhau.

Cô có bộ dạng văn tình tú quyên, khí chất xuất chúng, lúc im lặng thì cho người ta cảm giác là một tiểu thư khuê các hiền thực. Nói về công việc, chỉ có thể dùng 4 chữ “chuyên nghiệp giỏi giang” để nói về cô, vì cô là một người rất có năng lực.

Không nghĩ đến lúc cô uống rượu, liền thay đổi một trời một vực

Bộ dáng của cô ấy bây giờ liệu có đúng là “văn tĩnh tú quyên, khí chất xuất chúng “không?

“Rốt cuộc là vấn đề ở đâu?” Cô lớn tiếng nói, tay không ngừng vung vung chai.

“Từ lúc bắt đầu tôi đã nói rõ ràng rằng: công việc của tôi bận rộn, tăng ca là chuyện như cơm bữa, chính anh ấy cũng nói là không sao, kết quả thì sao? Chính miệng anh ta nói lời chia tay, thật sự là không nói nổi! Bực mình chính là lý do anh ta chia tay là vì tôi thường hay tăng ca, không có thời gian bồi dưỡng tình cảm. Chả có quan hệ gì sất? Thật tức chết người ta đi! Nào, uống, cạn chén!”

Hết to một tiếng, cô dùng hết sức cụng ly với anh, sau đó lập tức ngửa đầu uống một ngụm rượu, thật sự khiến người ta có thể trút bỏ con giận.

Nhưng Cừu Kính thấy bộ dáng cô lúc này, trong ngoài không đồng nhất thật sự rất đáng yêu.

Phụ nữ ở trước mặt anh luôn biểu hiện ra những điều tốt đẹp nhất của mình, chưa từng có một ai dám to tiếng giống cô, mở miệng uống rượu, còn tâm sự chuyện yêu đương của mình với anh. Không hề có bộ dáng kệt cớm chút nào.

Anh rất hoài nghi liệu có phải là do rượu nên mới khiến cô bộc lộ ra con người thật của mình. Tuy nhiên, anh vẫn thấy cô rất đáng yêu, kỳ dị là gọi lên nỗi buồn của anh.

Hai người quả thực là đồng bệnh tương liên. Luôn là người bị đá. Nhưng nói chuyện với cô xong, anh thấy mình bị đá là rất xứng đáng.

Không hiểu vì sao phụ nữ đối với anh luôn tràn ngập ảo tưởng, luôn cho rằng anh là một người bạn trai rất ôn nhu, là một người bạn trai vạn năng. Hai anh không muốn người ta thất vọng, luôn nghĩ cách làm hài lòng kỳ vọng của đối phương. Điều này làm cho bản thân anh mệt chết đi, khi không tiếp tục nữa người đó lại đưa ra lời chia tay.

Anh cũng biết điều này, nhưng với dạng con gái ngay từ đầu đã lộ ra bộ dáng tham tài, sau lại lộ nguyên hình là một con hồ ly tinh, bản thân anh cũng cảm thấy thật bất đắc dĩ.

Hơn nữa cô gái đó còn bắt đầu oán giận anh, bắt mẫn vì anh không hoàn mỹ, lại còn ám chỉ muốn kết hôn với anh, điều này khiến anh không chịu nổi, làm cho hẳn không thể không nghĩ đến việc nói chia tay.

Cho đến bây giờ anh cảm thấy mình không phải là một nam nhân tốt, nhưng kỳ quái là, mọi người đều cho rằng anh là người có phẩm chất tốt. Con gái thì thích anh, con trai thì sung bái, quả thực là không thể nào tin tưởng nổi, đúng là khổ mà nói không nên lời.

“Còn anh, sao bị đá vậy?” Nói hết những lời vàng ngọc, Sài Nghê tiêu thư rút cục đem đề tài chuyển tới anh, vừa mở chai rượu thứ tư, vừa hỏi anh.

Hai người bọn họ hiện tại đang ngồi trên thềm đá trong công viên uống rượu, 12 chai rượu đặt dưới chân hai người chỉ mấy chốc còn không tới một nửa.

“Tôi không phải là nam nhân tốt.”

Sự ngay thẳng của cô đã cuốn hút anh, khiến Cừu Kính không tự chủ được đem tâm tư trong lòng nói ra.

“Không thể nào, anh chính là một con người hoàn mỹ không giống người thường.” Trong giọng nói của Sài Nghê mang vài phần men say, câu được câu không.

“Lời này ai đồn vậy?” Cừu Kính nhún mày.

“Năng lực làm việc siêu cường, bộ dạng anh tuần suất khí, làm người khiêm tốn, từ đầu đến chân đều bán mị lực, là tấm gương cho cánh mày râu noi theo, là bạch mã hoàng tử trong lòng các chị em gái” Cô bắt đầu liệt kê từng cái.

“Tất cả đều nói quá mà thôi.”

“Ha ha” Cô cười to, trong khi anh vừa cười vừa nói.

“Nếu tôi nói tôi không có những thứ cô kể trên thì sao? Tôi làm việc tốt như vậy vì tôi không bao giờ để công việc dồn lại hết, nếu để lâu chắc sẽ phát hỏa mất. Còn nữa, tôi ghét nhất mặc đồ tây, áo sơ mi là ví dụ điển hình, lúc ở nhà, tôi toàn mặc quần đùi áo phông, trông lòi thoi lếch thếch lắm” Cừu Kính nói cho cô nghe sự thật về mình

“Tôi thực sự là muốn nhìn thấy bộ dáng đó của anh nha, chắc chắn là rất đẹp mắt” Cô cười ha ha.

“Sao lại đẹp mắt chứ?” Không phải là đang an ủi anh chứ?

“Bởi vì mấy fan hâm mộ của anh chắc chắn sẽ bị dọa một phen, nhìn một đồng người mất chữ O, mồm chữ A, hẳn là sẽ rất vui đi. “

“Cô chắc là thích thấy bộ dáng người ta gặp họa lắm phải không?”

“Đúng thế “ Cô cười lớn, lại uống một ngụm rượu

“nói thật bộ dáng này của cô không giống như bị thất tình, cần mượn rượu giải sầu” Cừ Kính nhìn cô nói ra cái nhìn của mình. Có vẻ giống như con nghiện rượu phát tác hơn, =a nh thâm nói trong lòng.

“Nhìn anh cũng không có giống nha.” Cô cười, sau đó nói: “Tôi là đang tìm niềm vui trong đau khổ mà thôi.”

“Cô thật sự yêu anh ta?” Cừ Kính tò mò hỏi.

“Anh ấy nói tôi không thương anh ấy, có lẽ đúng là vậy!” Hiếm khi thấy cô trầm mặc, nhìn chai rượu trong tay, thì thào tự nói.

“Vì sao lại nói như vậy? “ Anh hỏi

“Quen nhau được nửa năm, số lần chúng tôi hẹn hò không quá mười lần. Anh ta thường hẹn tôi nhưng mà tôi hay lấy có tăng ca để từ chối. Nhiều khi chỉ là vội vàng vàng chạy đến ăn bữa cơm rồi quay về công ty làm việc tiếp hoặc là về nhà ngủ bù. Chắc hẳn là anh ta cảm thấy tôi coi trọng công việc hơn là anh ta. Thực tế thì tôi thấy đúng là như thế.” Cô cong môi, tự giễu.

Hoàng hôn, ánh đèn đường rọi chiếu vào gương mặt tự giễu của cô, không hiểu vì sao lại tràn ngập cái cảm giác tịch mịch, cô độc cùng bi thương.

“Cô... “ Cừ Kính muốn mở miệng nói lại thôi, chỉ nhìn cô.

“Anh muốn nói cái gì? “ Cô ngẩng đầu, nở một nụ cười giương ép hỏi.

Anh lắc đầu. Vốn định nói hẳn là cô cũng thương người đó? Nhưng không hiểu vì sao trong thâm tâm anh không muốn vạch trần điều này.

“Thời gian cũng không còn sớm nữa, tôi đưa cô về” Anh đứng dậy đề nghị.

“Chúng ta còn chưa uống rượu xong mà.”

“Ngày mai còn phải đi làm, hay để lần khác uống tiếp.”

“Nếu anh nói như vậy thì tôi coi như đây là đây là cái cớ để hẹn anh lần nữa nha! “ Cô tự tiểu phi tiểu nói với anh.

“Vây cũng được.”

“Oa, thật hay giả thế?” Cô mở mắt to, khó tin kêu lên.

Câu trả lời của anh là trực tiếp rút danh thiếp trong ví ra, sau đó lại lấy bút, ghi số điện thoại riêng của mình đưa cho cô.

“Khi nào cô rảnh, thì gọi cho tôi, chúng ta uống tiếp” Anh nhẹ nhàng nói.

“Ha ha ha “ Nhìn danh thiếp và số điện thoại, Sài Nghê không kìm được cười to. “Số điện thoại của phó tổng Cừ hoàn mỹ nha, không phải mình đang mơ chứ?”

“Phó tổng Cừ hoàn mỹ? “ Cừ Kính nhú mày.

“Mọi người đều thâm gọi như thế?” Cô nhếch miệng mỉm cười.

“Mọi người?”

“Là đồng nghiệp công ty tôi và công ty anh” Cô vừa xong, liền mỉm cười.

Nhìn cô như thế, Cừ Kính không biết nói gì đây, vẫn là không nói gì thì hơn.

Phó tổng Cừ ‘hoàn mỹ’ sao?

(Bạn đang đọc truyện Phó tổng Cừ hoàn mỹ – Kim Huyền được edit tại Âm Dương Cung. Chúc bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Mẹ nó!

Tuy rằng đã qua mấy ngày, khi Sài Nghê nhớ lại chuyện tối hôm đó, cảm giác giống như nằm mơ vậy.

Cô làm sao có thể cùng phó tổng Cừ hoàn mỹ ngồi trên bậc thang trong công viên ngồi uống rượu chứ?

Nhất định là đang nằm mơ.

Nhưng cố tình là danh thiếp ghi số điện thoại liên lạc của Cừ Kính lại nằm trên tay cô, cô muốn xem đây là giấc mơ để thoát ra cũng không được.

Trời ạ! Lúc đó cô bị chạm dây thần kinh hay sao, sao lại yêu cầu anh đồng ý uống rượu với mình? Từ xưa đến nay, rượu “vào” thì lời đều “ra” cả, cô không biết đã cùng anh nói gì, hơn nữa cái bộ dáng say rượu của cô đâu có đẹp để gì đâu. Sài Nghê thấy mình thật sự là điên rồi, bây giờ hối hận không

thời.

“Sài Nghê, em làm sao vậy?” Cố Bội đi ra lấy nước uống thì thấy nhân viên dưới trướng mình đang tự đánh vào đầu, không khỏi lo lắng hỏi thăm.

Sài Nghê sững sờ một chút, buông tay lắc đầu nói: “Không có việc gì.”

“Công việc gặp vấn đề ư?”

“Không có.”

Nếu không phải là công việc, hẳn là chuyện tư. Cố Bội gạt đầu, xoay người về văn phòng làm việc.

Cố Bội là vị thủ trưởng công tư rõ ràng, chỉ cần việc tư không làm ảnh hưởng đến công việc là được, thì sẽ không hỏi chuyện đời tư của cấp dưới.

Từ lúc Sài Nghê còn đi học đại học đã làm việc dưới trướng Cố Bội, làm sao lại không biết điểm này. Cho nên cô luôn tận tâm làm việc, chưa bao giờ chậm trễ hay buông thả công việc. Cũng vì thế mà được Cố Bội tin dùng, trở thành quản lý cấp cao ở tổ của Cố Bội.

Quản lý phải có phong thái của quản lý, cô lắc đầu, lập tức gạt bỏ những việc không liên quan đến công việc ra khỏi đầu, tập trung vào công việc.

Bàn tay lướt trên bàn phím không ngừng nghỉ, thời gian nhanh chóng qua đi, nháy mắt đã đến giờ tan tầm. Nhưng với Sài Nghê mà nói, điều này không có ý nghĩa gì vì cô còn phải tăng ca, chuẩn bị đi ăn tối để quay lại làm việc.

“Chị Sài, tối nay muốn ăn gì?” Tiểu Quân ở phòng đăng ký hỏi cô.

“Hôm nay mọi người gọi món nhiều không?”

“Có người thì muốn ăn cơ sườn, người thì muốn ăn mì, cái gì cũng có.” Tiểu Quân thở dài.

“Vất vả cho em rồi.”

“Thực ra cũng chỉ ghi lại rồi gọi điện báo người ta đưa đến thôi mà, không có gì đâu ạ.”

Sài Nghê mỉm cười: “Bữa tối nên ăn cái gì bây giờ?” Thờ dài, cả ngày toàn nghĩ đến cái đầu không, chán thật.

“Vậy gọi cho chị một phần com sườn đi.”

“Com sườn một phần 80 đồng.”

Sài Nghê mở ngăn kéo chuẩn bị lấy tiền thì nghe thấy tiếng chị Cố

“Mọi người đang làm gì vậy? Ăn com hộp à?”

“Chị Cố cũng tăng ca buổi tối sao?” Tiểu Quân gạt đầu rồi lại hỏi.

“Buổi tối chị hẹn ăn com với khách” Cố Bội nói xong quay đầu hỏi Sài Nghê “Sài Nghê, tối nay em có hẹn gì không?”

“Hẹn sao? Không có.” Sài Nghê lắc đầu. Nếu cô mà có hẹn sẽ không ở lại tăng ca, bởi vì công việc là trên hết

“Tốt lắm, em mau chuẩn bị rồi đi cùng chị. Vị khách hàng mới này có khả năng từ nay về sau sẽ do em phụ trách, hiểu biết về người mà mình phụ trách đối với em vô cùng có lợi đấy.”

Chị Cố đã nói như vậy, Sài Nghê nào dám nói không, gạt đầu đồng ý, “Tiểu Quân, hộp com sườn đó...”

“Huỷ bỏ, em biết mà.” Tiểu Quân tiếp lời.

“Ngại quá.” Sài Nghê nhìn Tiểu quân cười áy náy.

“Chị Sài, chị quá vất vả rồi. Công việc nhiều như vậy, chị Cố lại muốn chị đi tiếp khách hàng mới.” Tiểu Quân liếc nhìn thấy Cố Bội về văn phòng rồi, nhin không được sắp lại, nhỏ giọng vì cô mà cảm thấy bất công.

Sài Nghê bắt đầu cười. Có thể kiếm thêm chút tiền mà, cô thầm an ủi mình.

Hai mươi phút sau, Sài Nghê ngồi trên xe Cố Bội, cùng nhau đến khách sạn Tinh Hoa. Đến nơi, có thể thấy thân vị của vị khách hàng này không hề nhỏ, cô càng không khỏi thêm bội phục năng lực của chị Cố.

“Khách hàng lần này do tổng giám đốc xí nghiệp Uy Khắc giới thiệu, vậy nên ông ấy cũng sẽ đến.” Lúc ở bãi đỗ xe, chị Cố có nói qua, Sài Nghê cần thận gạt đầu, tỏ vẻ đã biết. Nhưng mà kết quả là người bồi khách hàng mới không phải tổng giám đốc Uy Khắc, mà lại là phó tổng Cừu – Cừu Kính.

Vừa thấy Cừ Kính, Sài Nghê suất nữa nhảy dựng lên, cốc nước trên tay hơi nghiêng muốn rơi.

Vị Tổng Giám Đốc kia có việc nên để Cừ Kính ở lại tiếp khách. Nguyên lại vị khách hàng mới Trương tiên sinh này có giao tình với Cừ kính nên nhờ anh ta đến tiếp. Sau này khi nhớ lại, Cừ Kính không khỏi thầm cảm ơn cái người se duyên này.

Không khí bữa tối vui vẻ, Trương tiên sinh cùng chị Cổ có thể nói là nhất kiến như cố [mới gặp mà như đã quen lâu], trò chuyện với nhau rất vui vẻ.

Sài Nghê đã bỏ ngay thái độ ngạc nhiên đến nỗi suất nữa đánh rơi cốc khi nhìn thấy Cừ Kính. Thay vào đó là dáng vẻ tự nhiên, uyển chuyển hàm xúc, miệng tươi cười. Lúc nào cần nói thì nói, lúc nên im lặng thì không dám hé một câu, cố gắng làm hết trách nhiệm của mình.

Về phần phó tổng Cừ này mị lực của anh ta không hề nhỏ, mấy vị khách nữ ngồi gần bàn họ thường vụng trộm nhìn về bên này.

Sau bữa tối, Cổ Bội và Trương tiên sinh còn cần bàn chuyện thêm nữa, nên hai người rời khỏi khách sạn, để Sài Nghê và Cừ Kính song vai nhau đứng trước cửa lớn khách sạn Tinh Hoa.

Làm gì tiếp theo đây? Sài Nghê xấu hổ có chút không biết làm sao. Cô không muốn ở chung một chỗ với phó tổng Cừ nha! Nhớ đến lần trước mình ở trước mặt anh làm trò hề, cô đã cảm thấy mất mặt. Trời biết vừa rồi ở trong khách sạn thấy anh đến, cô chỉ có thể dùng lí trí bắt mình tỉnh táo đứng im tại chỗ, không dám chạy trốn. Sau đó dùng cơm, bắt buộc chính mình phải nhai nuốt thật chậm, đừng để bản thân vì quá khẩn trương mà ăn nhanh.

Tóm lại nhiệm vụ đã xong, cô cũng nên rời khỏi đây nhanh, 36 kế chạy là thượng sách.

“Vậy tôi đi trước đây, phó tổng Cừ, cảm ơn anh hôm nay đã hỗ trợ, gặp lại sau.” Cô khách khí, mỉm cười tạm biệt anh. Nói xong, gật đầu nhẹ, lập tức xoay người rời đi.

“Sài tiểu thư.”

Đột nhiên anh ở phía sau kêu to, cô hơi đơ người một chút, không thể không dừng lại, lễ phép quay đầu nhìn anh.

“Thời gian còn sớm, có muốn cùng tôi đi uống rượu không?” Anh mỉm cười hỏi.

Cự tuyệt lời mời của mỹ nam sẽ bị trời phạt, Sài Nghê không muốn trời phạt, đương nhiên là đồng ý rồi. Chẳng qua đề nghị đi uống rượu với anh đòi thành uống cà phê, ý đồ là muốn cứu lấy hình tượng của cô. Dưới ngọn đèn ấm áp trong tiệm cà phê, Sài Nghê một bên nhàn nhã uống cà phê, một bên phòng ngừa những ánh mắt hâm mộ nhìn phó tổng Cừ, cô phải làm sao để đem chuyện lớn hoá nhỏ, việc nhỏ hóa không, để không phải làm mục tiêu để cho mọi người chỉ trích đây.

Chuyện này! Rất khó.

Vừa rồi nên cự tuyệt anh mới đúng, không nên bị nam sắc mê hoặc. Nhưng mà thích ngắm cái đẹp là thiên tính, đối mặt với một phó tổng Cừ đẹp trai thế này, với con người bình thường như cô có thể chống lại thiên tính ư?”

Thiên tính? Ân, cách nói này không sai tí nào. Trời phạt, thiên tính, sau đó là thiên ý không thể trái đi?

Ha ha ha.

“Cô đang cười gì vậy , có thôi chia sẻ với tôi không?”

Anh không nói, thì Sài Nghê cũng không biết mình cười ra tiếng.

“Không có gì.” Cô không muốn nghĩ đến, mà cũng không muốn nói cho anh nghe suy nghĩ của mình, gần đây hai người họ cứ liên tục gặp nhau như vậy, đừng có nói là thiên tính nói cho cô biết, hai người các cô sẽ thành một đôi, sau đó thiên ý không thể trái đi? Ha ha.

“Cô hôm nay thật im lặng, là do thiếu còn sao?” Anh có chút dăm chiêu hỏi cô, Sài Nghê nghe thế cả người cứng đờ, cảm giác mặt mình như bị co rút dữ dội. Hắn Anh hẳn không phải cố ý đi? Cô thật vất vả mới quên chuyện xấu hổ đó, mà anh quanh co lòng vòng như vậy là đang cười nhạo cô? Thật quá đáng nha!

“Anh như vậy là không có phong độ!” Cô trừng mắt nhìn anh, quyết định đối diện.

“Tôi thế nào lại không có phong độ, nói sai gì à?”. Cừ Kính thấy cô như vậy thì hứng thú đáp lại.

“Chính là không có phong độ, bộ anh chưa từng nghe qua mấy câu này sao?”

“Ý cô là không nên nhắc đến chuyện lần trước uống rượu cùng tôi?” Anh nhún mày hỏi cô.

“Nếu là có phong độ thì không nên nhắc lại mới đúng chứ.” Cô cắn hận nói.

“Lần trước cô có gì thất thố à, sao tôi không để ý nhỉ?”

“Tốt, hiểu vấn đề rất nhanh.” Nghe được như vậy, cô cười đáp lại.

“Tôi thực sự không biết không biết là lần trước cô có làm gì xấu hổ không.” Về mặt anh vô tội, lộ rõ đáng vẻ không hiểu.

“Uống rượu, nói chuyện to tiếng, rõ ràng không ra dáng phụ nữ gì cả, lại còn nôn nữa. Cái gì không nên nói thì đều nói cả rồi. Từng đó chưa đủ mất mặt à?” Sài Nghê trợn mắt nói.

Anh khẽ nhếch miệng, nhớ lại đáng vẻ của cô buổi tối hôm đó, khoái chí nói: “Tôi lại thích bộ dáng đó của cô.”

“Anh nói cái gì cơ?” Sài Nghê nhú mày nhìn anh.

“Tôi nói là tôi thích bộ dáng đó của cô.” Anh mỉm cười, “Thật ra thì tôi phát hiện bản thân mình hình như thích cô rồi, tiểu thư Sài Nghê.”

Cô ghen hòng trợn trối nhìn anh, thảm nói, “Anh đang đùa tôi phải không?” Nhất định là vậy.

“Đùa như vậy vui à?”

“Anh có hậu cung ba ngàn mỹ nhân, sao lại đi thích tôi?” Cô không nhanh không chậm hỏi.

“Hậu cung ba ngàn mỹ nhân? Đó là cái gì vậy?” Cừu Kính hơi kinh ngạc lại cảm thấy có chút dở khóc dở cười.

“Anh thông minh như vậy sao lại không hiểu ý tôi?” Có nhiều mỹ nhân thích anh, chờ anh lâm hạnh, không phải là hậu cung ba ngàn người đẹp à?

“Cô làm sao biết tôi thông minh?”. Anh tò mò hỏi lại.

“Ba mươi tuổi đã leo lên chức phó tổng này, nhân viên cấp dưới thì sùng bái, ngưỡng mộ, điểm này không gọi là thông minh thì là cái gì?”. Cô trả lời với giọng nói đương nhiên.

“Đây là kết quả sau cả một quá trình cố gắng.”

“Rất nhiều người cố gắng nhưng mà được như anh thì không có nhiều đâu. Nói như anh thì chắc là vận khí của tôi không tốt rồi, không có nhiều người cấp dưới sùng bái, phục tùng như anh”. Cô không tự chủ cắn cánh môi, chẳng hiểu là anh đang khiêm tốn hay là cố ý cùng cô cãi nhau đây.

“Xem ra cô điều tra rất kỹ về tôi.”. Cừu Kính nói có chút dăm chiêu rồi mỉm cười, sau đó đột nhiên nhìn cô, đưa tay ngoắc ngoắc, ý bảo cô lại gần đây.

Sài Nghê cũng không biết anh muốn làm cái gì, nhưng rất tò mò, cũng làm theo, nhướn người về phía anh

“Nói thật đi,” Anh chậm rãi mở miệng nói, “Có phải cô vụng trộm thích tôi rồi phải không?”

Mặt cô ngây ra như phồng.

“Không cần xấu hổ đâu.” Anh mỉm cười.

Sài Nghê thực sự tức giận: “Thần kinh mới xấu hổ đó!” Cô rống to.

“Tuy rằng tôi nói là thích bộ dạng tức giận của cô nhưng mà cũng không cần phải bộc lộ nhanh đến thế đâu, nơi này có rất nhiều người đấy.”. Lần này lại nở nụ cười hòa ái, dễ gần.

Cô cứng người, đưa mắt nhìn quanh, thấy mọi người trong tiệm cà phê đều nhìn cô.

Trời ạ, cô thật sự hi vọng dưới đất có cái lỗ để chui xuống. Cô vừa rồi tức giận hét to đến mức nào, thật là dọa người nha!

“Cô đỏ mặt kìa”

Cái tên hỗn đản phó tổng Cừu này cố ý đi? Cô đã đủ xấu hổ rồi, lại còn nói như thế nữa! Cô trừng mắt nhìn anh.

“Lúc cô tức giận thật đáng yêu.”

Anh ta còn ở đó tiếp tục đùa giỡn cô!

Người đàn ông này nhất định là ác ma đội lột thiên thần, mọi người xung quanh đều bị nhan sắc của anh ta lừa rồi!

Đồ lừa đảo!

Trầm mặc trong chốc lát, ánh mắt tò mò xung quanh đã giảm bớt, tiệm cà phê quay lại không khí ban đầu, thiên hạ giờ đã thái bình.

“Mọi người chắc chắn không biết con người thật của anh.” Sài Nghê cầm cốc nước, bày đáng vẻ tiểu thư khuê các uống một ngụm

“Con người thật?”

Cô giương mắt nhìn, chỉ thấy anh bày ra bộ mặt chính trực, vô tội lại mê người, làm cô hoài nghi có phải hay không mình suy nghĩ nhiều quá? Không đúng, nếu anh thật sự là hoàn hảo như lời đồn thì đã không lấy cô ra làm trò đùa như lúc này.

“Ra về đạo mạo, biết ăn nói quá đấy.” Cô trừng mắt nhìn anh

Ra về đạo mạo, miệng lưỡi lợi hại? Cô sao không nói luôn anh trong ngoài không giống nhau, mặt người dạ thú luôn đi? Cừu Kính không khỏi lộ ra tia cười khò.

“Xin hỏi một chút, tôi đã làm gì mà khiến cô nghĩ như thế?”. Anh tỏ vẻ khiêm tốn thỉnh giáo.

“Anh vừa rồi đùa tôi!”

Về mặt Cừu Kính xuất hiện tia kỳ quái: “Tôi đùa cô lúc nào? Có phải cô hiểu lầm gì không?” Anh nhú mày hỏi.

“Anh vừa rồi nói thích tôi, bảo tôi rất đáng yêu, còn không phải là đùa sao?” Cô đưa mắt nhìn, chờ câu trả lời.

“Đương nhiên không phải, đó là lời nói thật”

Sài Nghệ thật sự là không còn gì để nói, anh ta làm sao có thể mặt dày đến như vậy? Phải chăng vì thế mà mọi người mới nói anh “hoàn mỹ”? Nói dối mà cũng như thật vậy.

“Trên mặt cô tỏ vẻ không tin kia”

“Tôi không tin.” Cô nói

“Vì sao?”

“Bởi vì một người hoàn mỹ như phó tổng Cừu, một đồng con gái có điều kiện tốt hơn tôi đang chờ anh, làm sao anh có thể coi trọng một người bình thường như tôi? ”. Cô còn nhớ lần trước thấy một đại mỹ nữ tát anh một cái.

“Tôi tuyệt đối không “hoàn mỹ.” Cừu Kính nhin không được nói.

“Điều này tôi biết, nhưng mà người khác không biết!” Cô dăm chiêu một lúc, nghiêm túc gật đầu.

Cừu Kính thấy mình đúng là dở khóc dở cười, nhưng lại hiểu thêm được tại sao lại bị người con gái trước mặt hấp dẫn. Bởi vì cô dám nói thẳng, lại thêm không có ồm ồm ảo tưởng không thực thể đối với bản thân anh.

“Lời anh nói thích em, là thật, từ sau hôm uống rượu cùng em, anh luôn nghĩ về em. Hơn nữa, luôn chờ em gọi điện cho anh, nhưng mà đáng tiếc là em chưa một lần gọi. Lúc nhìn thấy em ở khách sạn, em không biết là anh vui thế nào đâu.” Anh không chớp mắt nhìn cô nói một lèo.

Tim của Sài Nghệ đập nhanh đến nỗi thiếu chút nữa thì bay khỏi lồng ngực. Tuy rằng cô không tin lời nói của anh ta là thật, nhưng mà một đại soái ca mở miệng nói như vậy với cô, cô vẫn thấy thật sự rất rất vui nha!

“Anh biết là em không tin lời anh lúc này, nên anh sẽ dùng hành động để chứng minh, làm em tin tưởng anh.” Hai mắt nhìn cô, biểu thị thành ý.

Cô trừng mắt nhìn, hoàn hồn: “Hành động?”

Anh chỉ mỉm cười, không giải thích nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Phó Tổng Cừu Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 3

Edit: Julia

“Chị Sài, có người tặng hoa hồng cho chị, bó hoa thật lớn nha!” Ở ngoài cửa, truyền đến tiếng kêu to đầy hưng phấn, trong văn phòng nổi lên một trận xôn xao. Mặc kệ người ở tổ nào đang chăm chú làm việc cũng liếc mắt về cửa phòng ngấm trông. Một số người tầm nhìn bị cản trở còn đứng hẳn lên để nhìn.

Một đóa hoa hồng to và đẹp hiện ra trước mắt, đếm sơ sơ cũng có tầm hai mươi, ba mươi bông hồng, được một nhân viên từ một cửa hàng hoa nào đó mang vào.

Phía sau người đưa hoa không ai khác là Tiểu Quân vừa đi từ ngân hàng về. Tiếng kêu to vừa rồi cũng là của cô vọng lại.

“Chị Sài, mau tới kí nhận đi”. Tiểu Quân hưng phấn kêu to lại một lần nữa giục Sài Nghê.

Một nửa người trong văn phòng đưa tầm mắt nhìn theo bó hoa đang được chuyển đến chỗ Sài Nghê. Thay vì cảm thấy tò mò, nghi hoặc, thì trong mắt mọi người đều loé lên hâm mộ. Hoa thật đẹp nha! Nhiều hoa như vậy còn được bó lại đẹp như thế kia, ít nhất cũng phải một vạn đi? Thật là biết cách tiêu tiền nha.

“Chị Sài, mau kí nhận.”

Thấy Sài Nghê vẫn còn ngơ ngác ngồi tại chỗ không động đậy, Tiểu Quân nhanh nhẹn lập tức dẫn đường cho người đưa hoa đến chỗ của Sài Nghê.

“Chị Sài, hoa của chị này”

“Chị có phải là Sài Nghê không ạ?”. Người đưa hoa hỏi.

Sài Nghê do dự rồi gật đầu.

“Một người giấu tên tặng chị bó hoa này, xin phiền chị ký nhận”. Người đưa hoa thông thả nói với cô rồi từ trong túi lấy một tờ hoá đơn và cây bút chì đưa cho cô ký nhận.

Sài Nghê nhận lấy, ký tên mình vào rồi đem trả lại cho người đưa hoa.

“Cám ơn” Người đưa hoa mỉm cười với cô, sau khi hoàn thành nhiệm vụ nhanh chóng rời đi.

Trong văn phòng một mảnh yên lặng.

Nhưng chỉ duy trì ba giây.

“Trời ơi, lãng mạn quá đi, người giấu tên nha!”. Tiểu Quân hâm mộ mở miệng đầu tiên. “Sài Nghê, chị có biết người giấu tên đó là ai không? Bạn trai chị à? Hay là người đang theo đuổi chị?” Tiểu Quân hỏi một loạt.

“Mau mau khai ra, vị tiên sinh giấu tên này là ai?”.

“Chị Sài, chị thật hạnh phúc nha. Nếu có người đối với em như vậy, em nhất định gả cho người đó.”

“Nếu người đó là chị, em cũng muốn gả sao?”

“Nếu chị đi chuyển giới, em gả cho chị liền Ha ha.....”

“Sài Nghê, đừng im lặng thế, chị làm bọn em tò mò sắp chết rồi này”.

“Đúng vậy, nhanh nói vị tiên sinh giấu tên đó là ai đi?”.

Nói làm việc vốn nhằm chán bây giờ lại xuất hiện một cái chuyện tình lãng mạn, làm mọi người đều hưng phấn.

Nhưng mà chính bản thân đương sự là Sài Nghê thực sự là không có vui vẻ gì.

Vị tiên sinh giấu mặt này là ai? Bản thân cô cũng không biết nhưng mà sao trong đầu lại nghĩ đến vị “phó tổng Cừu” kia cơ chứ?

Là anh ta sao?

Không thể nào.

‘Anh sẽ dùng hành động để chứng minh cho em thấy’. Lời nói tối hôm qua của anh hiện lên trong đầu, khiến Sài Nghê cứng đờ cả người ra, nhất thời nghi ngờ người giấu tên đó là Cừu Kính.

Người giấu tên đó thật sự là anh? Anh nói những lời đó, không phải đang nói đùa với cô chứ? Anh thật sự làm như vậy thật, thật sự thích cô?

“Có một tấm thiệp.”

Cái gì?

Sài Nghê hốt hoảng, lập tức cướp tấm thiệp từ trong tay đồng nghiệp về.

“Ha, khăn trương như vậy, nhất định có vấn đề”. Bội Ngọc như nhìn thấy vùng đất mới hét lên.

“Sao lại có vấn đề được.” Sài Nghê lấp bắp nói.

“Nói chuyện lấp bắp như vậy, còn bảo là không có vấn đề gì”. Bội Ngọc không buông tha cho cô tiếp lời.

Sài Nghê quả thực không biết phải làm sao.

“Mọi người đang làm cái gì thế? ”. Cổ Bội từ bên ngoài làm việc trở về, đứng ở cửa lớn, thấy mọi người đang túm năm tụm ba bàn tán rất sôi nổi liền lên tiếng hỏi.

Đám người lúc này mới giải tán, hơn một nửa đã quay lại chỗ làm việc như lúc đầu. Một vài người đã làm việc lâu năm ở đây, thân với chị Cổ nên lập tức chạy lại báo cáo tình hình:

“Chị Cổ, có một vị tiên sinh giấu mặt tặng hoa hồng cho chị Sài Nghê này. Chị xem, rất đẹp đúng không? Chúng em đang ép hỏi Sài Nghê xem vị tiên sinh lãng mạng này là ai?”

Cổ Bội không nói gì cả, đi đến chỗ Sài Nghê rồi nhìn vào đóa hoa hồng ở trên mặt bàn nói: “Đẹp đấy”. Rồi vỗ tay, tiếp tục phân công công việc mới cho mọi người.

Mấy nhân viên bên Lâm tổ, Trần tổ thấy thế, hiểu ý quay về bàn làm việc, tiếp tục công việc của mình.

Sài Nghê thấy thế mới thở phào nhẹ nhõm. Được cứu một phen.

Vì Cổ Bội trở về, không khí trong văn phòng nhanh chóng trở lại như cũ. Mọi người yên lặng làm việc của mình.

Sài Nghê nhân cơ hội vụng trộm đem thiệp mở ra.

‘Anh nói rồi, anh sẽ dùng hành động khiến em tin tưởng anh. Buổi tối gặp lại. Anh sẽ đến đón em tan tầm.’

Là ý gì đây? Người này chắc không phải sẽ chạy đến trước cửa chỗ làm của cô để chờ chứ?

Nghĩ đến cảnh người này đột nhiên xuất hiện ở đây sẽ tạo ra ảnh hưởng thế nào, Sài Nghê nhất thời cứng người, mặt không còn giọt máu.

Cô tuyệt đối không thể để việc đó xảy ra được, tuyệt đối không.

Vội cầm lấy di động, lấy danh thiếp mà cô không nhớ vứt từ trong ví ra, vội vàng đứng dậy, chạy vào toilet gọi điện thoại.

Khi chắc chắn xung quanh không có người, cô lập tức nhấn số gọi cho anh.

Một lát sau, có người trả lời.

“A lô?” Một giọng nam từ tính vang lên đi đâu bên kia.

Sài Nghê sững sờ một chút, không chắc người nghe điện thoại có phải là người mình cần tìm hay không, bởi vì đây là lần đầu tiên cô gọi điện thoại cho anh, giọng nói này cảm giác có vẻ không giống. “Đây có phải là điện thoại của phó tổng Cừ không?” Cô hỏi.

“Là Sài Nghê sao?”

Cô ngây người ra “Phó tổng Cừ?” Giọng nói có chút vui sướng bên đầu dây kia hẳn là anh rồi.

“Sao thế, em không nhận ra giọng của anh ư?”

Anh cười, giọng nói người này đúng là giọng của Cừ Kính trong trí nhớ của cô.

Xác định không lầm người, Sài Nghê không lãng phí thêm thời gian, đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp hỏi hần: “Hoa là anh tặng?”

“Nhận được rồi sao? Thích không?”

“Anh rốt cuộc là muốn cái gì?” Cô nhú mi hỏi

“Anh muốn theo đuổi em”

Sài Nghê nhắm mắt, trái tim đập thật nhanh. “Anh đừng đùa nữa”. Giọng cô yếu ớt nói ra câu đó.

“Anh sẽ dùng hành động chứng minh cho lời nói của mình.”

Nói đến “hành động”, cô đột nhiên nhớ tới mấy câu nói trong tấm thiệp, đột nhiên mở to mắt.

“Anh tuyệt đối không được đến chỗ làm của tôi lúc tan sở”. Cô kích động nói.

“Vi sao?”. Anh hỏi

“Sẽ xảy ra bạo động đấy!”

Cừu Kính ngây người một chút, nhìn không được cúi đầu nở nụ cười. “Anh hẳn không có vĩ đại như vậy đi?”

Đương nhiên. Yêu nghiệt làm sao có thể vĩ đại? Sài Nghê nhìn không được thăm oán. “Dù sao, anh tuyệt đối không được đến chỗ tôi, nghe chưa.” Cô nghiêm túc nhắc nhở anh.

“Bởi vì sẽ xảy ra bạo động sao?” Anh cười nhẹ.

“Tôi nói thật đó”. Cô cắn răng nói.

“Anh cũng đang nói thật. Máy giờ em tan làm?”. Anh ôn nhu hỏi.

“Mười hai giờ đêm! “. Cô tức giận nói, Người này có hiểu tiếng người không vậy?

Cừu Kính cười một tiếng. “Sáu rưỡi anh qua đón em.”

“Không được!” trong mắt cô đầy sợ hãi. Người này thật sự là không hiểu tiếng người mà!

“Vậy bây giờ nhé, được không?”

“Thật sự là tức chết người mà» Cô tức giận quát. “Tôi có hỏi anh là mấy giờ đến được à? Tôi bảo anh là đừng có đến? KHÔNG được đến”. Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói câu cuối cùng.

“Xin lỗi nhé, anh có cuộc họp bây giờ, bây giờ anh qua đón em, bye”. Anh nói thẳng, xong rồi cúp máy. Sài Nghê quả thực muốn giết người. Cái tên hỗn đản Cừu Kính, thực sự là làm cô tức chết. a a a!

“Chị Sài, bữa tối chị muốn ăn gì?”

“Tôi nay chị không tăng ca!”

“Vậy sao?”. Chẳng trách buổi chiều chị Sài làm việc điên cuồng như vậy, máy tính chỉ thiếu nước bị cô làm cho muốn hư. Thái độ chiều nay nghiêm túc lạ thường, thật sự là dọa người. Hóa ra là buổi tối có việc nên đẩy nhanh tốc độ làm việc nha! Đã hiểu!

Sáu giờ năm mươi phút.

Sài Nghê nhếch môi, nhanh chóng thu dọn đồ đạc trên bàn, xoay người nói với đồng nghiệp “Chị đi trước nhé”, liền nhanh chóng chạy ra cửa lớn của công ty, hi vọng chặn được tên hỗn đản phó tổng Cừu đó.

Sáu giờ năm mươi lăm phút, vẫn còn năm phút nữa, chắc là vẫn kịp chặn anh ta?

“Sài Nghê”

“Giết cả mình”. Nếu đây không phải là trước cửa công ty, chắc chắn Sài Nghê sẽ chửi cho người đàn ông mang tên Cừu Kính đang đứng trước cửa lớn công ty kia một trận nên hồn. Anh ta nghĩ cái gì mà lại đứng trước cửa lớn của công ty, không sợ người ta nhìn thấy anh ta sao, anh muốn hại chết cô mà?

“Đi mau” Không có thời gian mắng hắn, cô không nói gì, chỉ nắm lấy tay Cừu Kính kéo đi về phía trước, nhanh chóng rời khỏi phạm vi của công ty để tránh bị đồng nghiệp nhìn thấy.

Cừu Kính thấy cô nắm tay mình kéo đi thì khé miệng nở nụ cười. Cô gái này thật sự rất đáng yêu và thú vị nha. Chỉ có câu “Giết cả mình” mà cũng làm anh cảm thấy buồn cười. Cô tạo cho người ta một cảm giác ôn nhu, uyển chuyển mà hàm súc. Lời nói nhỏ nhẹ, dịu dàng, mang chút gì đó xấu hổ, ngay cả nói câu “Giết cả mình” cũng thật là đáng yêu.

Đến nơi mà đồng nghiệp trong công ty không thể thấy được, Sài Nghê mới dừng lại, thở phì phò, quay người nhìn người đàn ông vừa làm cô suy nghĩ nửa đứng tim

“Phó tổng Cừu!”

“Em cứ gọi anh là Cừu Kính, hoặc là Kính”. Cừu Kính mỉm cười nói.

Sài Nghê tức giận nhìn anh, khẩu khí không tốt: “Anh bị bệnh gì à?”

Cừu Kính nhún mày nói: “Thân thể của anh hoàn toàn khỏe mạnh, không có bệnh tật gì hết, tháng trước công ty anh vừa mới có đợt kiểm tra sức khỏe, kết quả vẫn còn ở trên xe, em muốn xem không?”

“Ai thèm xem giấy báo sức khỏe của anh”. Sài Nghê lúc này thực sự tức giận, chỉ biết hít thật sâu, giữ bình tĩnh.

“Phó tổng Cừu, Cừu tiên sinh, Cừu đại soái ca, rốt cuộc là anh muốn làm gì? Nếu anh muốn tìm niềm vui, thì có thể tìm người khác được không? Tôi thực sự là rất bận, không rảnh chơi đùa cùng anh đâu”. Tốt xấu gì thì người này cũng là khách hàng lớn, đặc tội thì cũng không tốt đẹp gì.

“Anh là đang theo đuổi em, không phải đùa giỡn gì cả”. Cừu Kính bật cười nói.

Cô lại trừng mắt nhìn anh, sau đó lại hỏi: “Anh nói theo đuổi tôi, không phải là đang đùa sao?”

“Vì sao lại không tin anh?”. Cừu Kính thờ dãi.

“Vậy tôi hỏi anh, anh chia tay bạn gái được bao lâu rồi? Gặp tôi được mấy lần? Mấy ngày? Bảo tôi làm sao có thể tin tưởng một người mà trong một thời gian ngắn như thế thích tôi đây?”

“Chắc em đã nghe qua câu này”. Mặt Cừu Kính biểu hiện thật lòng, dịu dàng nói với cô: “Tình yêu không cần lý do”.

Sài Nghê thiếu chút là đánh vào cái bản mặt tên đàn ông này.

“Nhìn bộ dáng đang tức giận của em, cũng thật đáng yêu nha”. Anh ta bỗng nhiên mỉm cười.

“Anh...” Sài Nghê thật sự không nói nên lời nữa, câu duy nhất có thể nói là: “Tôi không có!”

Cừu Kính sùng sốt, nhìn bộ dáng của cô như vậy không khỏi bật cười.

“Nói không có tức là có”. Anh cười nói: “Em thực sự rất đáng yêu, anh vẫn nghĩ là nhân viên kế toán cao cấp ở các công ty thì đứng đắn và nghiêm túc, mặt lúc nào cũng lạnh lùng đầy chữ.”

“Đó là thành kiến”

“Giờ thì anh biết rồi”. Cừu Kính mỉm cười gật đầu tỏ vẻ nhận sai, sau đó tiến lên, cầm tay cô nói: “Đi, chúng ta tìm một chỗ yên tĩnh nói chuyện, chắc hẳn em đói rồi.”

Sài Nghê cúi đầu nhìn người đàn ông trước mặt đang nắm tay mình, trong lòng ngũ vị tạp trần, không biết nên làm gì, bỏ tay anh ra hay thử tin tưởng anh một lần?

Nếu lời anh nói là thật, nếu anh thật sự thích cô, được một người đàn ông như vậy thích mình, đúng là chuyện khiến người ta vui vẻ và hạnh phúc cỡ nào.

Quan trọng là, cô cũng không có ghét anh! Không, phải nói là cô hơi thích thích anh.

Liệu có nên thử một lần không?

Trong lòng có một giọng nói vang lên, hỏi cô là muốn hay không muốn.

Có muốn thử không?...Hay là thử một phen?

Nghĩ lại, bây giờ cô cũng không có bạn trai, mà anh cũng vừa mới chia tay bạn gái. Hai người các cô nếu nguyện ý ở bên nhau, ừ thì cứ cho rằng anh muốn tìm cô chỉ để hỏi chuyện yêu đương, nhân rồi mới tìm cô, cô cũng sẽ ngẫu nhiên hẹn hò với anh, ăn một bữa cơm cũng không có gì tổn thất nha, không phải sao?

Huống hồ, mặc dù sự thật phũ phàng nhưng chỉ cần một người thay đổi thì kết quả của cuộc tình chắc chắn là chia tay.

Vậy nên, thay vì lãng phí thời gian tìm hiểu xem anh có thật lòng hay không thì thà nắm chắc cơ hội, hưởng thụ lạc thú trước mắt cái đã. Được một người đàn ông xuất sắc như vậy yêu, không phải ai cũng có cơ hội nha! Nếu mà không nắm chắc cơ hội này, chắc chắn sẽ bị trời phạt.

Đúng thế!

Sài Nghê có cảm giác như mình vừa được khai sáng!

“Được thôi!”. Cô lớn tiếng nói.

Cừu Kính nhú mày nhìn cô, không hiểu cái câu “được thôi” là có ý gì?

“Chỉ cần không ảnh hưởng đến công việc của tôi, tôi sẽ hẹn hò với anh.” Cô ngẩng đầu nói chuyện với anh.

Cừu Kính cười khỏ, không biết nên khóc hay nên cười.

“Kiểu nói chuyện này thật khó khiến người ta vui vẻ đấy, nhưng còn tốt hơn so với cự tuyệt.” Anh nói.”Cho nên, ý của em là đồng ý cùng anh hẹn hò, trở thành bạn gái anh?”

“Thử hẹn hò thôi, còn việc làm bạn gái thì để sau.” Lời ít mà ý nhiều.

“Ý là muốn xem biểu hiện của anh mà đánh giá sao?” Anh ngầm hiểu.

“Đúng vậy.” Cô nhếch mép cười, đúng là người đàn ông thông minh.

“Anh nhất định sẽ khiến em thích anh, cần anh, yêu anh.” Mắt Cừ Kính không chuyển nhìn cô, thề sắt son.

Sài Nghê mỉm cười nhận lời, “Tôi mới mắt mong chờ.”

Sài Nghê cảm thấy hối hận.

Cô vạn ngàn lần không nói câu “mới mắt mong chờ” với Cừ Kính, bởi vì kia căn bản chính là tự tìm phiền toái.

Thứ nhất, vì biểu hiện, anh nhất định quyết tâm đưa cô đi làm mỗi ngày cho xem, cô sợ nhất là điều này, nên sẽ nhất quyết ngăn cấm anh. Bởi vì nếu bị đồng nghiệp bắt gặp, khẳng định sẽ bị bức cung, cô yêu mạng sống của mình lắm nha!

Nhưng người đàn ông này không phải là dạng người dễ dàng thỏa hiệp như vậy, nói ngày mai sẽ đem cửa kính xe dán giấy đen lên, để cho người ở bên ngoài thấy người bên trong xe. Cô không thể nói được gì, đành đồng ý cho anh làm vậy.

Thứ hai, cũng vì biểu hiện, thế nào mỗi ngày anh ta sẽ cho người đưa hoa đến tặng cô. Cô mà ngăn anh ta tặng hoa, anh ta sẽ đổi sang tặng quà, cô nói cô không thích đàn ông lãng phí tiền bạc, anh nói sẽ không lãng phí tiền mua quà vậy mua đồ ăn vặt, lý do là ăn vào trong bụng sẽ không lãng phí, hại cô không thể nói được gì.

Bây giờ cô không chỉ nổi tiếng bên bộ nội vụ, ngay cả người bên bộ chính lý hồ sơ cũng biết đến cô, mọi người thấy cô thì chỉ trố, thật buồn bực mà

Nhưng khiến cô cảm thấy bất đắc dĩ hơn là nhóm đồng nghiệp này hông buông tha, cứ truy hỏi vị tiên sinh giấu tên đó là ai, bởi vì mỗi ngày đều có đồ ăn vặt, mỹ thực miễn phí đem đến. Chỉ cần rảnh rỗi mọi người đều chạy đến ép hỏi cô người này là ai, hại cô bị ép hỏi mệt muốn chết.

“Chị Sài, có đồ gửi cho chị nè.”

Giọng nói khoát trá vang lên, tất cả đồng nghiệp trong phòng lập tức ngẩng đầu lên, hai mắt sáng loá nhìn về phía cửa lớn.

“Đề ở đây được rồi, cảm ơn.” Đi cùng nhân viên giao hàng vào phòng, Mi Linh tự động thay cô ký nhận, những người khác tò mò hỏi thăm thử

“Hôm nay là món gì?”

“Em nghĩ là bắp rang bơ.”

“Chị thích ăn bánh ngọt hơn.”

“Tôi thì thích món mặn cơ.”

“Đừng có đoán nữa, mở ra xem là biết liền. Sài Nghê, bọn em mở giúp chị nha?”

Sài Nghê không nói chỉ gạt đầu. Cô có thể nói không ư? Những người này đã sớm đem cô bao vây lại, mà ngay từ ngày đầu tiên cô đã hào phóng chia sẻ đồ ăn cho mọi người, để họ đường thành cái đức hạnh đương nhiên này.

“A, là món sốt. Là món chân gà sốt cay nổi tiếng nhất Đài trung đó!”

(J: Thứ lỗi cho trình độ chém.)

“A!” Trong văn phòng lập tức vang lên tiếng hoan hô. Những người từng ăn qua chân gà sốt cay cũng biết nó ngon đến mức nào rồi, chỉ nghĩ thôi đã muốn chảy nước miếng.

Thực Phán vừa nói muốn ăn mặn lập tức nhào vào món chân gà đầu tiên, sau đó quay đầu hỏi cô, “Sài Nghê, mọi người có thể ăn không? J

Cô có thể nói không à? “Cứ tự nhiên.”

“A!” tiếng hoan hô vang lên lần nữa, mọi người trong văn phòng lập tức nhào vào hộp chân gà giành ăn.

Sài Nghê ở giữa một đám hỗn loạn cầm điện thoại, đến toilet gọi điện

“A lô, là tôi!”

“Món chân gà thế nào?” Vừa nghe thấy là giọng cô, Cừ Kính liền đoán được cô gọi điện đến hỏi. Chắc là vì nhân viên đưa hàng đem đồ đến đi.

“Làm ơn đừng tốn tiền mua đồ này nọ cho tôi được không?” Cô bắt đầu dĩ mà yêu cầu

“Cái đó cũng không đáng bao nhiêu tiền.”

“Cho dù không tốn bao nhiêu, nhưng cũng không cần đi đặt đồ ăn mang đến chứ?”

“Cái này là nhóm chuyển đồ cho công ty anh, anh chỉ đăng ký thêm một chỗ thôi mà, không có tốn tiền đâu.” Cừu Kính thoải mái đáp

Sài Nghê dùng sức hít sâu một hơi, có loại cảm giác nói lý không được, nhưng cô phải nghĩ biện pháp nói rõ cho anh nghe.

“Tôi đã nhìn thấy biểu hiện của anh rồi, cho nên ngừng ngay việc này cho tôi.” Cô quyết định dứt khoát nói rõ ràng.

“Nhưng em còn chưa đồng ý làm bạn gái anh.”

Giờ mới nói trọng điểm đây mà.

“Có phải tôi đồng ý thì anh sẽ dừng việc này lại?” Cô hỏi anh.

“Nếu là mệnh lệnh của bạn gái, anh sẽ nghe.”

Đây chính là uy hiếp đó hả. Nhưng Sài Nghê lại phát hiện mình không có tức giận chút nào, ngược lại, khoe miệng bắt giác hơi dương lên, tâm tình khoái trá. cô biết mình đã sớm thua anh rồi.

“Tôi biết rồi, tôi đồng ý làm bạn gái anh là được chứ gì.” Cô rốt cục thỏa hiệp, cam tâm tình nguyện.

“Thật sự?” Cừu Kính vui mừng hỏi

“Ừ” Không nói gì chỉ mỉm cười.

“Buổi tối anh đón em tan sở.” Trong giọng nói của anh tràn đầy hân hoan.

“Anh đã đồng ý với tôi, là sẽ không đến công ty tôi vào giờ tan làm mà” Cô nhún mày lại.

“Vì để chúc mừng hai chúng ta trở thành người yêu, hôm nay ngoại lệ.” Anh nói, cảm giác hưng phấn vô cùng, “Em có muốn ăn gì, đến nơi nào không? Anh đang rất cao hứng, cái này có phải nên nói là ‘vân khai kiến nguyệt minh’ [mây tan thấy ánh trăng] ”

“Anh đừng có dùng loạn thơ từ.” Sài Nghê nhin không được nở nụ cười.

“Vậy bây giờ anh tới nhé?” Cừu Kính ôn nhu hỏi.

“Anh đến nơi thì phải gọi điện cho tôi trước đấy.” Cô đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Phó Tổng Cừu Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 4

Edit: Julia

Nói là buổi tối gặp, kết quả lại không có. Chi nhánh của công ty Uy Khắc ở nước ngoài xảy ra vấn đề ảnh hưởng đột đưa hàng lần này của Uy Khắc, Cừu Kính vừa nhận tin lập tức bị điều đến Mỹ xử lý vấn đề, hơn nữa vừa đi là đi cả một tuần, ngày về cũng không biết.

Sài Nghê không nghĩ mình lại nhớ anh đến vậy, lúc quen với người khác, bởi vì công việc quá bận, nên cứ cách nửa tháng, một tháng gặp bạn trai là chuyện thường, cũng không cảm thấy kỳ quái, càng không có cảm giác nhớ nhung, nhưng tại sao bây giờ lại có?

Buổi sáng ra khỏi cửa không thấy xe anh đứng chờ dưới lầu, trong lòng cảm thấy trống rỗng. Mỗi ngày ở công ty cũng không thấy đồ ăn anh gửi đến, bỗng nhiên thấy khó thích ứng.

Tuy rằng biết rõ người ta ở nước ngoài, nhưng mỗi buổi sáng khi thức dậy cô lại mong anh đang đứng chờ mình dưới lầu, cho cô một cái kinh hi ngoài ý muốn, nói cho cô biết là anh đã trở về, thế nhưng mỗi ngày cô đều đợi, vẫn không thấy anh xuất hiện. Cô rất nhớ anh, rất rất nhớ. Vốn còn cho rằng đời này mình sẽ không có cảm giác này, hoá ra việc nhớ nhung là việc làm cho tâm trí mệt mỏi như vậy.

Sài Nghê cảm thấy nếu anh không trở về, cô sẽ sinh bệnh mất.

Bệnh tương tư, không có thuốc chữa đâu

“Sài Nghê.”

Trong văn phòng, chị Cố gọi cô, vội quay đầu lại, chỉ thấy chị Cố đang vẫy tay gọi cô, muốn cô qua đó.

Đừng nói là chị Cố thấy cô làm việc mất tập trung, định giáo huấn cô nha? Sài Nghê mang theo có chút tâm tình không yên, đứng dậy đi vào văn phòng chị Cố.

“Bạn trai em còn chưa về à?” Chị Cố hỏi..

Sài Nghê đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lắc đầu.

Bởi vì gần đây không hề có người chuyển phát đồ đến công ty, mọi người đều tại hoài nghi cô và vị tiên sinh giấu tên kia xảy ra vấn đề gì. Vì bị làm phiền, cô nói cho mọi người biết là anh đi công tác rồi, sau đó lại nhân cơ hội nói sau này sẽ không có đồ ăn chuyển đến nữa, bởi vì cô đã nói với anh, mà anh cũng đồng ý.

Đương nhiên, mọi người nghe xong sau phản ứng đều là ai thán và đáng tiếc.

“Vậy em có thể phía Nam công tác ba ngày được không?” Chị Cố hỏi tiếp.

Sài Nghê có chút sùng sốt. “Đến phía Nam công tác ba ngày?”

“Ừ. Có được không?”

Hôm nay làm sao vậy, bình thường chị Cố vừa mở miệng đã không cho cự tuyệt, đột nhiên lại cẩn thận hỏi ý cô, “Có được không?”

Sài Nghê gật đầu nhận lời.

“Vậy em đang công việc phân chia hết đi, làm được thì làm, làm không xong thì giao cho Thực Phân. Chị sẽ nói với em ấy. Sáng mai em cứ trực tiếp đi xa lửa đến đó, khách sạn chị đã chuẩn bị cho em rồi, mọi thứ đều có trong túi này.” Chị Cố kéo ngăn kéo, lấy một cái túi hồ sơ đưa cho cô.

Sài Nghê nhận lấy, cô đã đi công tác vài lần, đường nhiên biết trong túi hồ sơ này là tài liệu công việc.

“Chỗ này có 1 vạn 5 ngàn, là phí tồn đi công tác.” Chị Cố lại lấy một cái phong bì khác đưa cho cô.

Sài Nghê gật đầu tiếp nhận, sau đó nghe chị cố nói sơ về chuyến đi công tác này, còn có chuyện phai làm.

Sáng sớm hôm sau, cô kéo hành lý xuống ga Cao Hùng.

Tới nơi, cô đứng chờ trong trạm, lần này đi công tác vị khách kia đã sớm cho người đến ga tàu đón cô, sau đó là qua một lần giới thiệu, tiếp theo còn cho cô tạm thời mượn phòng hội nghị để làm việc. Bốn giờ chiều, chủ công ty này rất có ý, cho người mang cà phê và bánh ngọt cho cô dùng, còn bảo cô hãy nghỉ ngơi, đừng để bản thân mệt mỏi, Sài Nghê cảm kích trong lòng.

Nhân thời gian buổi trà chiều, ăn hai cái bánh ngọt, uống ly cà phê rồi đi vệ sinh, sau khi trở lại phòng hội nghị, vị kế toán công ty này bắt đầu bàn bạc công với việc với cô, đột nhiên chuông điện thoại cô vang lên.

Cô còn đang đoán ai để chuông điện thoại, thì điện thoại vang lên lần nữa. Vội vàng lấy điện thoại trong ví da ra, sợ là công ty gọi đến là có việc gấp muốn tìm cô.

“A lô?”

“Là anh”

Đột nhiên bên kia truyền đến giọng nói lạ lẫm, khiến Sài Nghê hơi sùng sốt, thiếu chút nữa chảy nước mắt, là anh thật sao

“Em đang làm việc? Anh không quấy rầy công việc của em chứ?”

“Anh về rồi à?” Cô hỏi, vội vàng ra khỏi phòng hội nghị, đến chỗ không có người nghe điện thoại.

“Ừ. Anh đã về, nhớ anh sao?” Anh hỏi cô.

“Nhớ.” Cô không chút do dự trả lời.

Cừu Kính không nghĩ tới cô sẽ nói vậy sùng sốt một chút, cả người nhất thời mềm ra, rất muốn gặp cô bây giờ.

“Đây là câu nói hay nhất đối với anh.” Anh nhẹ giọng nói, “Buổi tối anh đón em, rồi cùng nhau đi ăn được không?”

“Không được.”

Không ngờ cô sẽ cự tuyệt, Cừ Kính ngây người một chút, mới hỏi: “Vì sao? Chẳng lẽ hôm nay em có nhiều việc nên phải tăng ca? Khuya cũng không sao, chúng ta cùng nhau đi ăn khuya.”

“Ăn khuya cũng không được.”

“Vì sao?” Không phải cô vừa mới nói nhớ anh ư? Vì sao lại từ chối lời mời của anh? Bọn họ đã hơn 10 ngày không gặp nhau rồi.

“Bởi vì em đang đi công tác ở Cao Hùng ba ngày.” Sài Nghê thở dài nói. Nếu có thể, cô cũng rất mong gặp anh ngay. Trời mới biết, cô nhớ anh bao nhiêu, muốn gặp anh cỡ nào.

“Em ở đó chừng nào mới về?” Cừ Kính trầm mặc một chút, hỏi cô

“Có lẽ là tối ngày kia.”

Ngày kia? Ý là muốn anh phải chịu thêm hai ngày mới gặp được cô. Cừ Kính nhủ mảy, phát hiện mình không chịu được “Vậy buổi tối em ở đâu?”

“Ở khách sạn Hoa Viên” Sài Nghê nói địa chỉ, một lát sau, mới kinh ngạc tròn to mắt: “Đừng nói với em, là anh muốn đến đây nha.”

“Em hy vọng anh đến sao? Nếu là em hy vọng, anh lập tức sẽ đến chỗ em.” Anh nói cứ như sẽ làm thật.

“Đừng có giỡn.” Cô kiên quyết ngăn cản, “Anh mới trở về, hai ngày này cứ nghỉ ngơi cho khoẻ, em về rồi chúng ta gặp nha.”

“Hoá ra vừa rồi em nói nhớ anh là muốn gạt anh, nếu thật sự nhớ anh, thì phải muốn gặp anh ngay mới đúng.”

Anh chọc cô

“Em đây là đang quan tâm anh.”

“Anh không muốn em quan tâm anh như vậy.” Anh lẩm bẩm nói, giống như thăm oán.

Sài Nghê nhìn không được mỉm cười. “Được rồi, không nói chuyện với anh nữa, em còn phải đi làm việc.”

Nếu còn nói chuyện với anh, nhất định sẽ không dừng được.

“Đã biết, tiểu thư cuồng công việc, bye.”

Nói xong, Cừ Kính cứ vậy mà cúp máy, làm cho Sài Nghê ngây người ra, nhìn màn hình điện thoại lần nữa, mới biết người ta đã cúp máy rồi. “Mặc dù là nói phải làm việc, nhưng anh cũng đâu cần cúp máy nhanh như vậy đâu, nói thêm vài câu sẽ chết à.” Cô thì thầm nói, sau đó thở dài một hơi, cắt điện thoại, xoay người trở lại phòng hội nghị, tiếp tục làm việc.

Làm việc, làm việc thôi, hơn một tuần cô còn chịu được, chẳng lẽ có 2 ngày cũng chịu không nổi à, cô cố gắng thôi miên chính mình.

Làm việc đi

Tuy rằng mở miệng là muốn anh nghỉ ngơi cho tốt, đừng tới tìm cô, nhưng sau khi về khách sạn, Sài Nghê thật mong anh đột nhiên xuất hiện, cho cô một cái kính hi.

Con gái, tật xấu nhất chính là khẩu thị tâm phi.

Anh không có xuất hiện, cô có chút thất vọng, nhưng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, bởi vì nếu anh thật sự xuất hiện, cô rất sợ mình vì tình cảm quá mãnh liệt làm đầu óc mê muội, đẩy anh lên giường.

Cô chỉ mới ồng ý làm bạn gái anh, hai người cả hôn còn chưa thử qua, sao có thể bỏ qua tất cả nhào lên giường. Quan trọng là, cô đã quen rất nhiều bạn trai, lại chưa bao giờ cùng ai làm chuyện đó, cho nên có chút lo lắng, cũng có chút sợ hãi.

Hai ngày trôi qua, ngày thứ 5 Sài Nghê làm xong việc liền về Đài Bắc, đầu tiên là đến công ty báo cáo kết quả với chị Sài, sau đó về chỗ sửa sang một đồng hồ sơ trên bàn, sắp xếp lại từng cái hồ sơ, để ngày mai đi làm có thể bớt đi chút việc.

Sáu giờ, cô vào toilet gọi điện cho Cừ Kính, cô vẫn nghĩ là anh sẽ chủ động đến tìm cô, nhưng đợi vẫn không thấy anh gọi điện đến, cô đành phải chủ động một chút.

Điện thoại không có người bắt máy, trực tiếp chuyển sang hộp thư thoại.

Sài Nghê nhủ mảy, lại bấm máy gọi lần nữa, nhưng vẫn không có người bắt máy.

Tại sao có thể như vậy? Không phải là anh để điện thoại trên bàn hay trên xe, hoặc quên mang theo, bằng không gọi hoài sao không bắt máy?

Chờ một chút vậy, có lẽ khi anh thấy cuộc gọi nhớ sẽ gọi lại cho cô. Mới nghĩ thôi, điện thoại rung lên, không phải là anh gọi đến mà là tin nhắn.

Vội mở tin nhắn ra, thì ra là anh nhắn tin tới, nói là: Thật xin lỗi, anh đang họp, công ty xảy ra chút chuyện, trong khoảng thời gian ngắn không thể đón em tan làm rồi cùng đi ăn tối được. Chờ anh làm xong việc sẽ gọi lại cho em, nhớ em lắm, Kính của em

Ba chữ cuối khiến cô không khỏi cười nhẹ, nhưng nghĩ đến đêm nay anh không đến, nụ cười vụt tắt. Trong khoảng thời gian ngắn, không biết anh nói trong khoảng thời gian ngắn là bao lâu? Một ngày, hai ngày, hay là ba ngày?

Thật kỳ quái, hai người bọn họ cũng không phải ngư lang và chức nữ, vì sao muốn gặp nhau thôi mà cũng khó như vậy? Đầu tiên là anh đi công tác, sau đó là cô đi công tác, tiếp theo lại là công ty anh gặp chuyện không may, chờ anh giải quyết xong, liệu bên công ty cô cũng xảy ra chuyện không đây?

Tâm tình Sài Nghê ủ rũ, nhưng cho dù rất buồn, cô vẫn nhắn tin lại cho anh.

Em đã biết, anh làm việc đi. Xong việc rồi thì gọi cho em. Sài Nghê.

Nếu buổi tối không hẹn hò được, cô quyết định ở lại công ty tăng ca, làm bớt việc đã chất đống trong ba ngày đi công tác. Cô tăng ca tới 10 giờ đêm mới cùng đồng nghiệp tan tầm, về đến nhà đã là 10 giờ 40 phút

Trong khoảng thời gian này điện thoại vẫn không có rung lên lần nữa, có thể thấy Cừ Kính vẫn còn đang làm việc.

Không biết sang ngày mai anh có đến đón cô không? Tối ngày mai có thể làm xong công việc, rồi tới đón cô tan tầm, cùng cô đi ăn tối chứ? Cô rất muốn gặp anh, rất nhớ, rất nhớ anh.

Khẽ thở dài một hơi, cô nhắn tin nói với anh là mình đã về nhà, sau đó mới đi vào phòng tắm, tắm rửa rồi đi ngủ.

Ba ngày đi công tác, sau đó trở lại công ty tăng ca đến 10 giờ đêm mới tan tầm, thật lòng mà nói, cô mệt mỏi muốn chết rồi, nhưng là không biết vì sao đã nằm lên giường rồi, mà ngủ cũng không được.

Anh vẫn còn đang tăng ca ở công ty? Hay đã tan tầm về nhà rồi? Có nhớ cô không? Có nhìn thấy tin nhắn cô gửi cho anh? Nếu thấy thì hẳn đã nhắn lại như ‘Anh biết rồi’ hoặc ‘ngủ ngon’ gì đó cho cô đi?

Hơn mười ngày không gặp, không phải anh đã tìm được đối tượng mới, đã mất hứng thú với cô, nên mới viện cớ tăng ca này nọ để giữ khoảng cách giữa hai người, sau đó viện cớ ấy đòi chia tay với cô? Sài Nghê suy nghĩ miên man, càng nghĩ càng thấy tâm rối loạn, ngủ không yên. Ở trên giường lăn qua lại lại trong chốc lát, cảm thấy nóng người, mở tủ lạnh ra, muốn lấy hai chai rượu ra uống, để dễ ngủ, ai ngờ một chai cũng không thấy.

(Bạn đang đọc truyện Pháo tổng Cừ hoàn mỹ – Kim Huyền được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Tâm tình phiền chán khiến cô không suy nghĩ được gì, khoác đại một cái áo khoác, rồi cầm ví đi ra ngoài mua rượu. May mắn là khu nhà cô ở gần cửa hàng tiện lợi, nên rất thuận tiện.

Vào cửa hàng tiện lợi, cô trực tiếp đi đến quầy đồ lạnh, lấy một chai rượu Đài Loan.

“Em không phải là một tửu quỷ thật đó chứ?”

Một giọng nói bất chợt vang lên, Sài Nghê quay đầu thì thấy Cừ Kính đứng phía sau, long mày tựa tiểu phi tiểu nhũ lại.

Cô ngây phỗng ra nhìn anh, giống như không tin được là anh ở đây, “Sao anh lại ở đây?”

Giống như nằm mộng, tầm mắt không thể rời khỏi người khiến cô nhớ nhung bao ngày.

“Bởi vì cảm giác như ở nơi này có người cần làm bạn rượu.”

Nhấc tới rượu, cô lập tức hoàn hồn, mặt đỏ bừng, hơn nữa vừa nghĩ đến câu nói kia của anh.

“Em không phải tửu quỷ.” Cô nhỏ giọng phản bác

“Đương nhiên.” Anh biết, một tay nắm lấy tay cô, một tay cầm lấy chai rượu kia. Mặt cô nóng lên. “Sao anh lại đến đây?” Cô hỏi anh, nhằm chuyển đề tài rượu sang một đề tài khác.

“Tan làm, vừa vặn lái xe đi ngang qua”

“Nhà anh không phải đi hướng này, sao lái xe đi ngang qua được?” Nghi hoặc hỏi anh.

Cừ Kính trầm mặc, khẽ thở dài một hơi.

“Anh chỉ định đến đây thử vận may, xem đèn nhà em còn sáng không, và em có ngủ chưa, nếu chưa, không chừng tối nay có thể gặp em, mà không cần

chờ đến ngày mai.” Mắt anh không rời, nhìn cô, dịu dàng nói.

Sài Nghệ kinh ngạc nhìn anh, tim đập rất nhanh, mọi bất an, nghi hoặc lúc trước biến mất không còn dấu vết, thay vào đó là một dự vọng mãnh liệt không xác định.

Chính là anh, có một giọng nói trong lòng vang lên, mặc kệ kết cục sau này giữa hai người là hợp hay tan, cô sẽ không hối hận vì có một đoạn tình cảm này với anh, cũng sẽ không hối hận đem lần đầu tiên của mình cho anh. Chỉ anh mà thôi.

“Anh đậu xe ở đâu?” Cô hỏi.

“Phía trước có chỗ đậu xe, muốn ngồi trên xe anh uống à?” Cừ Kính vui vẻ hỏi.

Cô lắc đầu. “Đến nhà em uống đi.” Nói đến đây, nghiêng đầu nhìn anh hỏi “Anh dám không?”

“Sao lại không dám?” Biểu tình trên mặt anh lộ tia khó hiểu.

Trong lòng, Sài Nghệ thầm làm cái mặt quỷ, chẳng biết anh làm ra vẻ không hiểu hay thật sự không hiểu đây. Nhưng cái này không còn quan trọng nữa rồi, quan trọng là anh đã đến đây, hơn nữa còn có thể vào nhà cô cùng nhau uống rượu, rốt cục cũng có thể xoá tan cảm giác tương tư này.

Cô khẽ đẩy cửa vào nhà, chỉ có Cừ Kính và 3 người bạn của cô đã vào đây, căn phòng nhỏ này chính là thiên hạ nhỏ của một mình cô.

Lần đầu tiên có nam nhân bước vào nhà, tâm tình cực kỳ khẩn trương.

“Căn nhà này em mau hồi đầu năm, bởi vì công việc bận rộn, nên không có mua đủ đồ đạc. Không có sofa, ách, anh có thể ngồi trên sàn chứ? Lúc bạn em đến, bọn em thường ngồi trên sàn nói chuyện với nhau.” Cô nhanh chóng giới thiệu, đồng thời có chút hồi hộp khi giải thích

Sàn nhà làm bằng gỗ thô, thiết kế đơn giản, nhưng đây là biểu tượng cho việc bắt đầu một cuộc sống sinh hoạt mới, không có gì dư thừa, đây đúng là phong cách của cô

“Bạn của em?” Cừ Kính đối với từ này rất miễn cảm

“Em có ba người bạn tốt là bạn cấp 2.”

“Con gái?”

“Đúng vậy.” Cô trừng mắt nói.

“Anh còn tưởng là bạn em nói là bạn trai trước chứ.” Cừ Kính thẳng thắn nói ra.

“Anh ta chưa bao giờ bước vào đây. Thật ra...” Cô muốn nói lại thôi.

“Thật ra?” Anh tò mò

“Anh là người đàn ông đầu tiên bước vào nhà em.” Cô trầm mặc hồi lâu, cúi đầu nói.

Trong phòng một mảnh trầm tĩnh, không có một tiếng động.

Sài Nghệ bị bầu không khí trầm tĩnh này làm cho hồi hộp, ngẩng đầu lên nhìn anh, chỉ thấy anh đang nhìn chăm chăm vào cô, biểu tình trên mặt chính là đang đề nén kích động, ánh mắt nóng cháy mà cơ khát, cảm giác này giống như tùy thời có thể nhào đến hôn cô.

“Anh có thể hôn em không?” Anh trầm mặc hồi lâu, cực kỳ lễ phép hỏi.

Đột nhiên cô cảm thấy hô hấp dồn dập, không thể lắc đầu nói với anh là không thể, bởi vì cô cũng mong như vậy.

Cô gật đầu, lập tức cảm thấy môi anh đang dán lên môi cô.

Lúc anh hôn thì rất lễ phép, nhưng lúc hôn thì không có như vậy, anh hôn rất mạnh bạo, cơ hồ muốn nuốt luôn môi cô, cuồng bạo, hoang dã. Sài Nghệ không phải chưa từng bị người ta hôn qua, nhưng lần đầu tiên bị người ta hôn mạnh bạo như vậy, không thể hô hấp nổi.

Cô không biết khi nào mình vùi vào cổ anh, cũng không biết bọn họ như thế nào từ phòng khách chuyển sang lên giường, chỉ biết là đột nhiên cảm thấy lưng mình ựa vào giường, mà anh cứ như vậy mà ở trên người cô.

Anh rất nặng, khiến người chưa từng bị đàn ông đè qua như Sài Nghệ nháy mắt khôi phục một chút lý trí, kích tình lui chút, sợ hãi cùng khẩn trương hơn chút.

Cảm giác được thân thể của anh đột nhiên cứng đờ, Cừ Kính cắn răng buông cô ra, liếc nhìn không chế dự đoán trong người, dịu dàng hôn lên đôi môi ngọt ngào này.

Anh đẩy cô ra, khiến cô không tự chủ mở mắt.

“Thật xin lỗi, thiếu chút nữa anh đã mất khống chế.” Anh nhìn cô, khan khan nói.

Phải không? Nhưng bây giờ anh dừng lại, chẳng lẽ đã khống chế được chính mình? Mà cô đột nhiên cảm thấy thật thất vọng.

Kỳ thật chỉ vì chuyện sắp xảy ra nên cô cảm thấy chút khẩn trương và sợ hãi thôi, cũng không phải không muốn cùng anh tiến thêm một bước, để anh dẫn dắt cô thực hiện loại chuyện làm tình này. Cô rất muốn biết cảm giác khi anh ôm mình vào lòng, không có một tia khe hở sẽ là cảm giác gì?

“Chỉ cần cho anh ôm em như vậy là được rồi, dù chỉ có một chút cũng được.” Anh vui mặt vào cổ cô, dịu dàng nói.

Cái cảm giác ôm chặt này khác nhiều so với suy nghĩ của cô. Cảm giác trống rỗng và khát vọng dùng phương thức mãnh liệt lấp đầy tâm trí cô.

“Em không ngại vì anh không khống chế được mình.” Nuốt một ngụm nước bọt, cô vừa mở miệng đã nói ra câu nói mang lực sát thương lớn.

Cả người anh cứng đờ, dùng động tác nhanh nhất ngẩng đầu lên nhìn cô. Trong mắt anh là ngọn lửa nóng, giống như đã thú bị kiềm nén lâu rồi.

“Em có biết mình đang nói gì không?” Giọng nói trầm thấp làm cô sợ hãi.

“Biết, nhưng có một việc em muốn nói cho anh trước.” Tuy rằng thẹn thùng, nhưng Sài Nghê vẫn bình tĩnh nhìn vào đôi mắt nóng bỏng của anh, sau đó nói khẽ với anh “Em chưa từng làm qua chuyện này.”

Cừu Kính tròn tròn hai mắt, trái tim như muốn nổ tung. Anh biết cô đáng yêu đến mê người, và cũng muốn mình là người đàn ông đầu tiên của cô, thậm chí trong đầu chưa từng có ý niệm kết hôn bây giờ đột nhiên xuất hiện, ngay cả như thế, anh vẫn thấy cô giống như một bảo vật trân quý.

Hai mươi bảy tuổi, diện mạo có thể xem như tiểu mỹ nhân, sự nghiệp có, lại từng kết giao không ít bạn trai như cô, thế nhưng chưa bao giờ đem thứ quý giá nhất trao cho người ta. Thế mà cô đồng ý giao tất cả cho anh, đem thứ quý giá nhất đời mình cho anh. Vì thế anh phải làm một chuyện trước; “Sài Nghê, em có đồng ý gả cho anh không?”

Cô mở to mắt, sau đó tròn tròn, trong mắt là tia kinh ngạc khó tin.

“Anh...”

“Em có đồng ý gả cho anh không?” Anh vô cùng cùng mong chờ, hỏi cô lần nữa.

“Anh không cần làm như vậy” Cô thật vất vả mới nói ra một câu. Bởi vì rất kinh ngạc, lời anh nói cô ngay cả mơ cũng không dám mơ tới — ít nhất ở giai đoạn này mà nói, cô chưa từng nghĩ qua vấn đề này.

“Anh muốn không chỉ có thân thể em, còn có tâm của em, tình yêu của em, cả quyền lợi làm chồng của em nữa. Anh mong những gì của em toàn bộ đều thuộc về anh” Giọng nói của anh rất ôn nhu, ân chứa trong đó là quyết tâm không đổi.

“Anh xác định?” Sài Nghê nhìn đôi mắt đen kiên định của anh, nhẹ giọng hỏi. Cô không muốn anh vì nhất thời bị dục vọng mà nói thế, sau đó lại thay đổi.

“Gả cho anh.” Anh nói, đó là câu trả lời của anh.

Cô không khỏi run rẩy, vươn tay ôm lấy cổ anh, cảm động nói: “Được.”

Hô hấp của Cừu Kính dồn dập, trái tim thiếu chút nữa nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô đồng ý, đồng ý, đồng ý..... Anh phát hiện mình đang tự hỏi, rất muốn hôn cô.

Kéo hai tay cô xuống, hơi thở phả vào mặt cô, dùng sức hôn cô, lực đạo còn mạnh hơn so với trước đó.

Hô hấp của Sài Nghê trở nên hỗn loạn, tim đập nhanh, suy nghĩ tan loạn, hoàn toàn không thể suy nghĩ được, ngay cả khẩn trương cùng sợ hãi đều quên đi, chỉ cảm thấy được da thịt nóng cháy của anh, tay anh nhẹ nhàng vuốt da thịt cô bên dưới lớp áo, cuối cùng dừng lại trên ngực cô. (J: thứ lỗi, vì mình không giỏi những đoạn thể này, toàn chém không.)

Những cái đụng chạm nóng rực cùng nụ hôn cuồng dã khiến cô không tự chủ rên thành tiếng. Mỗi anh rời khỏi môi cô, dần dần di chuyển xuống phía dưới, mỗi cái đụng chạm càng khiến cô thêm thờ dốt.

Cô không biết quần áo trên người bị cởi ra từ lúc nào, chỉ biết là khi anh đột nhiên hôn lên nụ hoa trước ngực, dùng sức hút, cảm giác tê dại làm cô rên rỉ. Khi tay anh đến giữa hai chân cô, mở hai chân cô ra, cô cũng không còn sức lực mà chống cự.

Tay anh thân mật vỗ về chơi đùa cô, trực tiếp, lén mật hơn nữa không chút do dự.

Khi anh đưa tay thăm dò nụ hoa ướt át, cô tê dại suyến một tiếng, theo bản năng muốn né tránh, lại bị anh ngăn chặn, không thể động đậy. Sau đó, tay anh bắt đầu chậm rãi âu yếm trong cơ thể cô, động tác càng lúc càng nhanh, mang đến ba phần khó chịu, bảy phần sung sướng, cơ thể trở nên căng thẳng, anh thở hắt ra.

Cô run rẩy, mơ hồ cảm giác tay anh còn đang hoạt động giữa hai chân cô, tiếp theo thứ cứng rắn ấy đặt giữa hai chân, cô cũng biết anh định làm gì rồi, anh dùng sức nhưong người về phía trước.

Đau đớn đột nhiên ập đến khiến cơ thể chấn động, tiếng kinh hô không ngăn được thốt lên vì đau đớn

“Thật xin lỗi.” Anh an ủi, bắt đầu hôn lên môi cô, mong phân tán lực chú ý của cô đi.

“Không sao, chỉ là em không nghĩ... Sẽ đau đến vậy.” Cô mở mắt ra, mỉm cười với anh.

Cô luôn như vậy không giống người thường, cho nên mới làm anh kim lòng không được.

“Anh yêu em.” Cừu Kính thâm tình nói.

Cô mờ to mắt, không có biện pháp đáp lại anh, bởi vì anh đột nhiên ở trong cơ thể cô bắt đầu ra sức, cái loại cảm giác này khiến cô nói không nên lời nói, chỉ có thể gất gao dựa vào người anh, theo mỗi lần va chạm phát ra tiếng rên rỉ mê hồn.

Tốc độ của anh không ngừng mà nhanh hơn, lực đạo cũng càng lúc càng mạnh, làm hai người bắt đầu lên đỉnh, một loại khoái cảm tràn khắp cơ thể, anh và cô đồng thời rên thành tiếng, sau đó một dòng nước ấm vào sâu trong cơ thể cô.

Thể xác và tinh thần đều đạt được thỏa mãn, hơi thở dồn dập và nhịp tim đập nhanh chưa bình tĩnh lại, vì mấy ngày làm việc mệt mỏi, bất tri bất giác cả hai rơi vào giấc mộng. Trong lúc ngủ, tay anh thủy chung ôm lấy eo cô không rời, mà cô lại gất gao dựa vào lồng ngực anh. Hết thảy cứ tự nhiên như vậy, tựa như đã làm cả đời rồi.

Có lẽ, kiếp trước bọn họ là một cặp vợ chồng đi?

Một đôi luyến điệp tình thâm, ước hẹn kiếp sau lại làm vợ chồng.

Bạn đang đọc truyện *Phó Tổng Cừu Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 5

Edit: Julia

Tuy rằng Cừu Kính cầu hôn Sài Nghê, Sài Nghê cũng đã đồng ý gả cho anh, nhưng chuyện kết hôn không phải muốn kết là kết đâu, ít nhất cũng phải có sự cho phép của trưởng bối, hơn nữa vừa vặn hai người họ không phải là dạng nghịch nữ, nghịch tử.

Đối hai người bọn họ mà nói, muốn kết hôn, trước đưa người yêu mình giới thiệu cho người nhà biết, chờ người nhà đồng ý, mới bắt đầu bàn chuyện kết hôn.

Chuyện này nói khó thì khó, nói dễ cũng không dễ, bởi vì gần đây hai người đều bận vì công việc, không có thời gian; Thứ hai thời gian hai người quen biết với nhau rất ngắn, nếu đột ngột đến gặp cha mẹ hai bên bàn chuyện kết hôn, khó tránh khỏi bị nghi ngờ.

Nói trắng ra, đều do vấn đề thời gian, nên không khó giải quyết.

Quan trọng là Sài Nghê còn không có dũng khí, cô hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi, nếu mọi người biết người cô quen là phó tổng Cừu hoàn mỹ, hơn nữa hai người không lâu sẽ kết hôn, cô, có phải sẽ bị dẫn vật chết không oan uổng? Khi cô thành thật nói cho Cừu Kính nghe lo lắng của mình, thân là đầu sỏ gây anh thế nhưng cười to, cả người cười muốn run người, cô tức giận đương nhiên trở mặt, không nghĩ để ý đến anh, anh không biết cô có bao nhiêu là phiền não đâu.

Vì trấn an cô, anh rốt cục thỏa hiệp để cho cô là người toàn quyền quyết định công khai quan hệ giữa hai người với mọi người, nhưng anh cũng không phải dạng vừa, đưa ra điều kiện tiên quyết. Đó là cô phải chuyển qua ở cùng anh.

Cho nên, quan hệ của hai người bây giờ chính là hôn phu và hôn thê sống chung, chỉ là mối quan hệ này chỉ có ông trời mới biết thôi.

Vấn đề của Sài Nghê hiện giờ, chính là học tập làm sao để đối mặt với sự thật, còn có phải tìm dũng khí.

Sài Nghê nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út, không để ý có người đến bên cạnh cô, mãi đến khi có tiếng vang lên, cô mới từ trong suy nghĩ giật mình tỉnh lại.

“Chị Sài, nhẫn này rất đẹp, mua ở ở đâu thế? Không phải bạn trai tặng cho chị chứ?” Mi Linh tròn tròn mắt hỏi, biểu tình trên mặt đầy khiếp sợ “Cái này không phải là nhẫn kim cương trong truyền thuyết đi?”

“Ừ.” Nếu bị phát hiện, Sài Nghê chỉ có thể gất đầu thừa nhận.

Mĩ Linh nháy mắt sau đó mắt mở to ra, “Chị Sài, chị ừ là trả lời vấn

đề trước hay là vấn đề sau vậy?” Nghiêm túc hỏi

“Cả hai.”

Mĩ Linh nghe xong, cảm muốn rơi xuống, “A, xảy ra chuyện lớn rồi.” Mỹ Linh hét to lên, “Mọi người mau đến đây xem, bạn trai chị Sài tặng nhẫn kim cương cho chị ấy, đây chính là cầu hôn đó.”

“Cái gì? Thật hay giả vậy?”

Cả văn phòng lập tức nhốn nháo, một đám người không hẹn mà cùng rời chỗ chạy đến xem.

“Sài Nghê, đã xảy ra chuyện gì? Cái này là nhẫn kim cương thật sao?”

“Trời ạ, cho em mượn xem một chút đi, viên kim cương thật lớn nha, ít nhất cũng là 10 vạn? lúc trước em mua một viên nhỏ thôi đã mất 3 vạn rồi.”

“Lớn như vậy, có phải là người thân bí kia tặng không? Anh ta cầu hôn chị khi nào vậy? Chị đồng ý rồi sao?”

“Nhẫn kim cương đã mang trên tay, đương nhiên là đồng ý rồi, quan trọng là khi nào chị Sài mới giới thiệu cho bọn em biết đây? Bọn em muốn gặp vị tiên sinh đó lâu lắm rồi.”

“Chọn ngày không bằng chọn tối hôm nay đi? Đêm nay mọi người đừng tăng ca, nghỉ ngơi một ngày.

“Tán thành.”

“Sài Nghê, có được không?” Mọi người vây quanh mỗi người tôi một câu cô một câu, căn bản không cho Sài Nghê mở miệng từ chối, mãi đến bây giờ mới nói được. “Không được đâu, anh ấy rất bận.” Cô nhìn mọi người, sau đó cực kỳ bình tĩnh nói.

Lời này vừa nói ra, lập tức đưa tới một trận xôn xao

“Sài Nghê, chị còn chưa hỏi, làm sao biết người ta bận rộn vậy? Đêm nay không được ư?”

“Đúng vậy nha, hơn nữa hai người muốn kết hôn, thì tốt xấu gì anh ta cũng phải đến gặp đồng nghiệp của vợ tương lai chứ.”

“Không nói chứ, bọn em có phải gây khó dễ hay ăn thịt anh ta đâu, tốt dù gì bọn em cũng ăn không ít đồ anh ta đưa đến mà, hai người có việc vui, thì bọn em cũng phải gặp anh ta để nói tiếng chúc mừng.”

Nhìn bộ dạng nóng lòng của đồng nghiệp, đột nhiên Sài Nghê có loại cảm giác không ổn. Máy người này không phải biết cái gì chứ?

Cô không dám suy nghĩ nhiều, một giọng nói hưng phấn không biết của ai vang lên.

“A, phó tổng Cừ ở dưới lầu kia, tôi thấy anh ấy đang đứng cùng chị Cố đó.”

Nháy mắt, mọi người như phát điên lên, vội chạy về chỗ ngồi lập tức trang điểm lại, còn có người móc ra điện thoại, chuẩn bị máy ảnh, giống như người đến chính là siêu sao điện ảnh vậy.

Sài Nghê cũng muốn phát điên lên. Sao Cừ Kính lại chạy đến đây? Anh không phải là quên việc công khai chuyện tình cảm của cả hai nằm trên tay cô à? Đột nhiên chạy đến đây làm gì? Muốn hù chết cô sao? Cô thật sự sắp điên rồi! Tim đập nhanh, càng đập càng nhanh, cơ hồ vượt qua nhịp tim đập của một người bình thường.

Sài Nghê hít một hơi thật sâu, hiển nhiên chịu không nổi áp lực này.

Từ chỗ ngồi đứng lên, vào toilet, im lặng sử dụng 36 kế chạy là thượng sách.

Cô không biết khi nào Cừ Kính và chị Cố đi vào công ty, cũng không biết sẽ ở đây bao lâu, chỉ có thể tránh ở trong toilet, chừng nào có người đến toilet mới an tâm được.

Cô tin rằng chỉ cần phó tổng Cừ còn ở lại trong công ty, khẳng định không có người dám lãng phí thời gian ngắm soái ca mà chạy đến toilet đâu.

Cho nên, chỉ cần có người đến toilet, tức là anh đã đi rồi

Nhưng ngoài dự đoán của cô, chưa đến 10 phút đã có người chạy đến toilet, cô vô tình hỏi, “Anh ta đi rồi sao?”

“Ài” Vương Huệ Phân hơi sững sờ hỏi lại.

“Phó tổng Cừ hoàn mỹ.”

“Anh ta không có đến.” Vương Huệ Phân thở dài nói.

“Anh ta không có tới?” Sài Nghê ngạc nhiên tròn tròn hai mắt

“Đúng vậy. Không có tới.” Vương Huệ Phân thất vọng nói. “Nhưng mới vừa rồi không phải Bội Ngọc nói anh ta đang đứng cùng chị Cổ ở dưới lầu, sao lại không lên đây chứ?” Sài Nghê khó hiểu nhìn Huệ Phân nói.

“Chỉ có một mình chị Cổ lên, còn anh ấy không có lên. Sớm biết như thế, vừa rồi em chạy xuống nhìn anh ấy.” Biểu tình trên mặt Vương Huệ Phân nhăn nhó, vạ phần hối hận mà thở dài.

Sài Nghê trừng mắt nhìn, hoàn toàn không biết nên nói cái gì, có điều thăm thò phào nhẹ nhõm, bởi vì cô rất sợ Cừu Kính sau khi lên lầu, sẽ nói điều không nên nói.

Có lẽ chính anh không biết, nhưng cô lại biết rất rõ, mỗi lần anh nhìn cô, trong mắt luôn tràn đầy ôn nhu cùng ý cười, thực dễ bại lộ, cho nên mới lo lắng sẽ gặp anh.

Tóm lại, bây giờ nguy cơ đã giải trừ, cô về chỗ ngồi mới là quan trọng.

Sài Nghê mỉm cười, yên tâm về văn phòng tiếp tục làm việc.

Thân là đại tướng của Cổ tổ, Sài Nghê không nề hà, thường xuyên đến công ty khách hàng bàn bạc, vì khách hàng mà giải quyết một vài vấn đề về thuế vụ và kế toán, giống như hôm nay giống nhau. Đối với loại hình thức làm việc này, cô đã sớm quen thuộc, không cảm thấy nó phiền phức. Thật ra thì sau khi kết giao với Cừu Kính, đi ra ngoài làm việc đối với cô là chuyện tốt, bởi vì thứ nhất có thể tan tâm sớm hơn công ty, thứ hai là khi Cừu Kính tới đón cô tan tâm, cũng không lo lắng về việc bị đồng nghiệp phát hiện.

(Bạn đang đọc truyện Pháo thủ Cừu hoàn mỹ – Kim Huyền được edit tại Âm dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Cho nên, mang theo tâm tình được về sớm để cùng Cừu Kính đi hẹn hò, Sài Nghê nhân dịp lúc nghỉ trưa, cầm tài liệu đến công ty Á Cường

Tới công ty Á cường, cô đến quầy tiếp tân xuất trình giấy tờ thân phận.

“Chào cô, tôi là kế toán bên sở Cần Chân Liên Hợp, họ Sài.”

“Là Sài Nghê tiểu thư sao? Tổng giám đốc chúng tôi đang chờ cô. Ở bên này, xin mời.” Cô gái tiếp tân mỉm cười, lập tức đứng dậy dẫn đường cho cô.

Bởi vì tổng giám đốc đang ngồi họp trong phòng hội nghị, cho nên cô và kế toán Trần đến bộ kế toán của công ty bàn bạc, không nghĩ tới đến đây lại gặp người mà cô không muốn gặp nhất.

Mối tình đầu của cô — không, chính là người cô thầm mến, người này bề ngoài nhìn không tệ, nhưng sau lưng lại nói xấu cô, chính là đàn anh cùng cấp 3 Tầng Triệu Khải.

Bởi vì là mối tình đầu, cũng bởi vì nguyên nhân thất tình, cho nên ấn tượng với anh ta cũng khắc sâu hơn, liếc mắt một cái liền nhận ra anh ta. Nhìn thấy anh khách sáo, khen cô chuyên nghiệp thế nào, ngôn hành cử chỉ biết tiến biết lui, xem ra anh không nhớ rõ cô là ai.

Nghĩ lại, thì chuyện này đã qua mười mấy năm rồi, ai còn nhớ rõ chứ? Huống chi sao lại phải nhớ một người khiến cho người ta cảm thấy ghê tởm chứ? Cho dù anh ta muốn giảm béo, cũng không nên dùng cách tự giết hại mình này,

Mà cô cũng thật là, sao lại nhớ đến những chuyện không vui? Sớm nên đem nó quên đi. Sài Nghê lắc lắc đầu.

“Làm sao vậy, chỗ này có vấn đề sao?” Trương tiểu thư đi theo giúp đỡ cô hỏi.

“Không phải, là tôi nhìn nhầm.” Sài Nghê hơi sững sốt, vội vàng lắc đầu giải thích, đồng thời đem lực chú ý đặt lên công việc.

“Sài tiểu thư hẳn là mệt mỏi, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi.” Tầng Triệu Khải mở miệng nói. Anh cũng là một trong những nhân viên giúp đỡ.

“Không cần” Sài Nghê nhanh chóng lắc đầu.

“Không sao, tôi đi pha cà phê cho.” Trương tiểu thư mỉm cười, đứng dậy, xoay người rời đi.

Ba người ở đây thì đã có hai người dừng làm việc, Sài Nghê cũng không không biết xấu hổ mà biểu hiện mình chăm chỉ, đành phải nghỉ ngơi.

“Sài tiểu thư làm công việc này đã bao lâu?” Tầng Triệu Khải bắt chuyện

“Sáu năm.” Cô trả lời.

“Lâu như vậy sao? Nhìn bộ dạng của cô thật giống như sinh viên mới ra trường không lâu.”

“Thật có lỗi, bộ dáng của tôi không đủ chuyên nghiệp đi.”

Tăng Triệu Khải ngẩn ngơ, vội vàng lắc đầu nói: “Không phải, ý của tôi không phải là như vậy, ý tôi là nhìn cô trông rất trẻ.” Anh ta vụng trộm nhìn cô, thầm nói: “Rất đẹp.”

Sài Nghê ngạc nhiên nhìn anh, biểu tình ngây ngốc. Là tại cô có vấn đề hay sao? Anh ta nói cô rất đẹp, cái người từng nhìn mặt cô, bày biểu tình ghê tởm nói cô rất đẹp? Thật đáng buồn cười nha!”

Sài Nghê cố đè nén điệu cười, nhưng là ý cười trên khoe miệng không giấu được, tiếng cười cũng bật thốt.

“Tôi nói gì khiến cô cảm thấy buồn cười sao?” Nghe thấy tiếng cười đột nhiên bật ra, Tăng Triệu Khải mờ mịt hỏi.

Bởi vì thật sự rất buồn cười, trong khoảng thời gian ngắn Sài Nghê không lại được mà trả lời câu hỏi của anh.

Vừa vặn, Trương tiểu thư đi ra ngoài pha cà phê, lúc quay lại trên tay cầm ba ly, tò mò hỏi: “Có chuyện gì mà cười vậy?”

Tăng Triệu Khải nhún vai tỏ ý không biết, mà Sài Nghê miễn cưỡng không chế được chính mình, ngừng tiếng cười. “Không, không có gì.”

Cô phì cười không trả lời được. Trương tiểu thư nghi hoặc nhìn cô và Tăng Triệu Khải vài lần, cuối cùng vẫn là nhin xuống, không hỏi nhiều.

Uống xong cà phê, ba người bắt đầu tập trung làm việc.

Công việc ở công ty Á Cường rất thuận lợi, rất nhanh đã hoàn thành.

Sài Nghê còn nghĩ rằng phải đến bảy, tám giờ mới xong, không nghĩ tới không đến bảy giờ liền đại công cáo thành.

Ra khỏi cửa lớn công ty Á Cường, công việc hôm nay đã xong

Vui vẻ lấy điện thoại ra gọi Cừu Kính.

“A lô, em tan tầm rồi.”

“Sao lại nhanh như vậy, không phải nói là tám giờ mới xong sao?” Ở bên đầu bên kia, anh kinh ngạc hỏi.

“Không có biện pháp mà, ai bảo em rất tài giỏi, ai ngờ hiệu suất làm việc cao như vậy” Cô khoe khoang.

“Em họ Vương à?” Anh tạm dừng một chút, đột nhiên nói như vậy.

“Có ý gì?” Cô không hiểu hỏi lại.

“Vương Mai Qua, mèo khen mèo đuôi dài.” Cô bị chọc cười.

“Đợi anh một lát, anh đang đi trên đường, khoảng 10 phút là tới” Anh ôn nhu nói.

“Được rồi, anh lái xe cẩn thận.” Cô dặn dò.

“Anh biết rồi, trong lúc chờ anh đến, nghĩ xem tối nay chúng ta đi ăn gì nào?”

“Được.”

Cắt điện thoại, Sài Nghê đứng bên ven đường, như thế khi Cừu Kính tới đón, sẽ thấy cô ngay.

Sau đó, bắt đầu suy nghĩ xem tối nay nên ăn gì, vì quá suy nghĩ, nên có người đến gần cô cũng không hề hay biết.

“Sài tiểu thư.”

Cô ngẩng đầu lên, phát hiện người gọi mình là Tăng Triệu Khải. Cô trừng mắt, không biết anh ta đến gần cô là để làm gì?

“Cô đang đợi xe sao? Có cần tôi đưa cô đi một đoạn không?” Rất nhiệt tình hỏi cô.

“Cám ơn anh, phiền anh lắm.”

“Không có phiền.” Anh ta vội đáp, “Xe tôi đậu ở gần đây, tôi không có việc gì làm, để tôi đưa cô đi một đoạn xem như là tạ lễ vì đã làm phiền cô, có được không?”

“Anh không cần cảm ơn tôi, đây là công việc của tôi.” Sài Nghê nhìn Tăng Triệu Khải trả lời.

Nhìn bộ dáng bài xích của cô, cái kiểu lấy lý do công việc từ chối này, chính là đang từ chối, Tăng triệu Khải do dự một chút, rốt cục lấy hết dũng khí nói

ra, “Sài Nghệ tiểu thư, tôi muốn mời cô ăn tối, không biết cô có đồng ý không?”

Đột nhiên anh ta đưa ra lời mời, Sài Nghệ cả người ngây ra như phỗng, ngạc nhiên không nói nên lời.

Làm ơn, anh ta bị làm sao vậy? Vừa nãy thì muốn đưa cô đi một đoạn, giờ lại mời cô đi ăn cơm, đừng nói anh ta muốn theo đuổi cô nha?

“Tầng...”

“Tôi biết nói như vậy, có lẽ cô sẽ không tin tưởng, nhưng đây là tôi lần đầu tiên tôi có thiện cảm với một người con gái. Tôi cảm thấy chúng ta giống như từng gặp nhau, cho nên mới có loại ấn tượng kỳ quái như vậy, rất hợp. Tôi nghĩ — “

“Học trưởng, anh nói đúng, chúng ta không phải lần đầu tiên biết nhau.” Sài Nghệ nhận không được đánh gãy lời anh ta nói, miễn cho anh ta khỏi nói nhiều, để sau khi biết được sự thật, sẽ xấu hổ rồi chạy ra đường cái tự sát mất.

“Học trưởng?” Cô gọi anh như vậy, anh mở to hai mắt nhìn.

“Tôi là học muội học chung trường cấp 3 với anh.” Cô nói.

“Học muội học chung cấp 3?” Tăng Triệu Khải nhìn cô, giống như đột nhiên biến thành con vẹt

“Đúng. Lúc anh học cấp ba, tôi khi đó học lớp 10. Bởi vì việc sắp chỗ ngồi trong lớp, tôi trở thành em gái năm nhất được anh chiếu cố. Khi đó mặt tôi toàn mụn trứng cá, khó trách anh nhận không ra.” Cô rất bình tĩnh kể lại chuyện cũ.

Hồi cấp 3, học muội năm nhất, mặt mụn trứng cá.....

Tăng triệu Khải tròn tròn hai mắt. Đây là cô gái mặt mụn kia.

Anh không thể tin cô gái nhìn như ôn nhu, khí chất xuất chúng trước mặt, so sánh với cô gái mặt mụn xấu xí đã sớm mơ hồ trong trí nhớ, là hai người hoàn toàn khác nhau.

Cô chính là cô gái đó.

Là thật sao? Vấn đề là, cô cũng đâu cần vạch rõ ranh giới với anh, không phải sao?

Học muội? Cô thế nhưng lại là học muội của anh? Đây chẳng lẽ là duyên phận trời sinh? Nhất định khi anh và cô gặp lại, trở thành một đôi đi?

“Một khi đã như vậy, em nên để học trưởng của mình mời cơm, học muội.” Tăng Triệu Khải vui vẻ nói. Có tầng quan hệ này, anh càng thêm danh chính ngôn thuận hẹn hò với cô.

Sài Nghệ tròn mắt há hốc mồm, quả thực sắp bị cái tên da mặt dày làm cho tức điên rồi. Tuy rằng chuyện trước kia có thể không nhớ, nhưng không thể quên hết đi ngay chứ? Hơn nữa anh ta còn từng làm tổn thương cô rất sâu. Người từng chán ghét cô, lại đem chuyện này quên đi rồi đòi quen với cô, nực cười thật.

“Thật xin lỗi, tôi không đi ăn với anh đâu.” Cô lãnh đạm từ chối.

“Vì sao?” Tăng triệu Khải ngạc nhiên hỏi, không nghĩ tới cô sẽ trực tiếp cự tuyệt như vậy.

“Bởi vì tôi có vị hôn phu.”

“Cái gì?”

“Tút...” Vừa nói xong, xe Cừu Kính dừng bên kia đường, tiếng còi xe thông báo cho cô.

Sài Nghệ ngay câu gặp lại cũng không nói với Tăng Triệu Khải, chỉ gật đầu với rồi đến chỗ xe Cừu Kính đậu, sau đó mở cửa xe,ngồi vào.

“Người kia là ai?” Cửa xe còn chưa đóng, Cừu Kính đã tò mò hỏi.

“Mối tình đầu.” Sài Nghệ trả lời ngắn gọn.

Tay Cừu Kính đặt trên vô lăng vô thức nắm chặt. Ánh mắt liếc cái người đang đứng bên kia đường, đèn đường chiếu rõ, anh nhìn thật cẩn thận.

“Làm sao vậy?” Thấy anh chậm chạp không có lái xe đi, Sài Nghệ thắt dây an toàn xong, nghi hoặc quay đầu hỏi anh.

“Anh ta cao chỉ có 1m70 ” Anh nói. Ý tứ chính là rất lùn.

“Hả?” Cô ngăn người.

“Khuôn mặt quá dài.” Ý là bộ dạng không dễ nhìn.

Miệng cô khẽ hé mở nhìn anh.

“Bà vai không đủ rộng, tư thế đứng không đẹp, bộ dạng này không đáng tin được.” Anh nhìn cô, sau đó bình luận.

Khoé miệng Sài Nghê mở lớn, rốt cục hiểu được vì sao anh đột nhiên nói ra mấy câu không đầu không đuôi rồi.

“Anh đang ghen hả?” Cô trêu chọc hỏi.

Cừu Kính nhún mày, không có trả lời.

“Em thích anh ta ở điểm nào?” Anh không đáp, chỉ hỏi.

“Có phải anh đang ghen không?” Khéo miệng Sài Nghê kéo dài đến mang tai rồi.

“Không có. Anh chỉ là tò mò mà thôi.” Anh lập tức lảng tránh, đập chân ga, nhanh chóng rời đi, “Em thích anh ta ở điểm nào?” Anh nhìn đường, không chớp mắt lại hỏi.

Sài Nghê cảm thấy rất buồn cười, không nghĩ tới anh lại ghen vì chuyện trước kia của cô. “Anh ta là học trưởng cấp ba của em, là người chiếu cố em ba năm học cấp 3. Khi đó anh ta thường đối em hỏi han ân cần, khiến em nghĩ lầm mình đối với anh ta mà nói rất đặc biệt, cho nên anh ta trở thành mối tình đầu của em, tiếc rằng anh ta lại không có ý đó.” Cô thành thật kể với anh.

“Khi đó không có ý nghĩa, hiện tại có không?”

“Làm sao anh biết?” Sài Nghê kinh ngạc nhìn anh, hỏi.

“Quả nhiên.” Cừu Kính bĩu môi

“Làm sao anh biết thế?” Cô tò mò chết được. Chẳng lẽ vừa rồi, anh đã nhìn thấy?

“Em không nói với anh ta là em đã có vị hôn phu, hơn nữa còn sắp kết hôn sao?” Không đề ý đến vấn đề của cô, anh hỏi.

Sài Nghê trừng mắt nhìn, mặt không đổi sắc, nhìn một bộ bình tâm tĩnh khí của anh, nhìn không được cười lên. “Anh có biết khi anh dùng khuôn mặt nghiêm túc nói chuyện, mà trong lời nói lại mang theo hơi ghen, nhìn rất buồn cười đó.”

Cừu Kính nhất thời không nói gì, biết chính mình phủ nhận cũng vô dụng, bởi vì anh đúng là hơi ghen.

Mọi người đều nói mối tình đầu là khó quên nhất, đáng lẽ câu nói này không ai thêm đề ý tới, nhưng đương sự còn sống sờ sờ đứng đây, ai mà không đề ý chứ?

Mối tình đầu đã khó quên, mà mối tình đầu và mối tình bây giờ khác nhau rất lớn, anh muốn cô phải làm rõ xem ai là người đến trước và đến sau, cũng phải cho cô biết anh chỉ miễn cưỡng làm người đến trước.

Nghĩ đến đây, anh hít sâu một hơi, đang chuẩn bị mở miệng, không ngờ cô lại mở miệng nói trước, “Anh ta rất ghê tởm.”

Cừu Kính ngây người một chút, hoài nghi quay đầu nhìn cô một cái, nghĩ là mình nghe lầm.

“Cái gì cơ?” Anh hỏi.

“Bởi vì chưa từng có một người con trai nào đối tốt với em như vậy, cho nên em mới thích anh ta, nhưng vô tình em nghe anh ta nói chuyện với người khác rằng, bộ dạng của em rất xấu, sau đó mối tình đầu của em cứ vậy mà kết thúc.” Cô nhún vai, nói về mối tình đầu mà cứ như đang nói chuyện.

Anh gạt mình, không nghĩ tới mối tình đầu của cô cứ vậy mà kết thúc.

Tên hỗn đản này! Lần sau nếu để cho anh nhìn thấy, anh sẽ tặng cho một quyền.

“Tên đó bị mù à?” Trầm mặc hồi lâu, anh mới mở miệng nói.

Cô sùng sốt một chút, thành công bị anh chọc cười.

“Hồi còn đi học, mặt em có rất nhiều mụn trứng cá. Nói thật, rất là xấu đó.” Khi mỉm cười, cô nói cho anh nghe nguyên nhân.

Anh nhìn cô chốc lát, nghiêm túc nói: “Nếu lúc đó em tìm anh, anh đã đưa cho em 090 biến thành mỹ nhân.”

Sài Nghê sùng sốt một chút, trừng mắt nhìn, rồi cất tiếng cười to

Trời ạ, làm sao có thể buồn cười như vậy, 090 biến thành mỹ nhân?

Ha ha, anh sao có thể như vậy khôì hài, người ta 080 trừ sẹo bụng sau sinh, anh lại sao chép nói cái gì mà 090 biến thành mỹ nhân cơ chứ, cái này rất buồn cười, rất buồn cười, oa ha ha. Thấy cô cười vui vẻ như vậy, Cửu Kính cũng nở nụ cười, lòng đầy thoả mãn với tình yêu của mình.

Bạn đang đọc truyện *Phó Tổng Cửu Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 6

Edit: Julia

Đầu tháng đối với nhân viên làm kế toán mà nói, là lúc bận nhất vì phải kết toán những khoản tiền tháng trước. Nhưng ở bên bộ sự vụ mà nói, dùng từ ‘vội vàng’ không diễn tả hết tình cảnh của họ, mà phải dùng hai chữ ‘mệt chết’ mới đúng.

Nhân viên kế toán ở bộ sự vụ Cần Chân Liên Hợp hiện tại đang ở trong chiến loạn, mọi người đều việc vất vả khô cả sức.

Trên bàn một đồng tài liệu, dưới bàn cũng không ít hoá đơn số liệu xếp chồng lên nhau.

Trên màn hình máy tính con trỏ chột không ngừng thay đổi vị trí, bàn phím bị sử dụng quá nhiều mà rung động, tay nhân bàn phím đã muốn mỏi, nhưng vẫn không ngừng đánh.

Một đồng hóa đơn được nhập vào, một đồng bảng biểu kế toán phải làm, còn phải chạy đến ngân hàng, buru cục, cụ thuế để lấy số liệu nữa, đây là công việc của các cô, so với việc kiểm đi đánh gạch còn mệt hơn.

“Mĩ Linh, em đến ngân hàng phải không? Tiện thể giúp chị chạy đến vài nơi được chứ?” Một bên kết nối với điện thoại gọi chị Cố, Sài Nghê ngẩng đầu lên hỏi Mĩ Linh đang làm việc đối diện.

“Có thể khỏi đi được không?” Mĩ Linh ngẩng đầu lên, vẻ mặt cầu xin hỏi lại. Vì công việc mà cô đây mệt sắp chết, nếu có thể, cô không muốn lãng phí thời gian đến ngân hàng, mà chị Sài lại muốn nhờ cô chạy đến vài nơi, như vậy phải lãng phí bao nhiêu thời gian?

“Công ty Uy Khắc em cũng không muốn đi sao?” Sài Nghê hỏi cô

Nhất thời Mĩ Linh gào thét, vốn đang khó xử không biết từ chối làm sao, đột nhiên thoả hiệp.

“Em đi.”

Sài Nghê nhin không được cười trộm, rồi quay sang nói chuyện với chị Cố qua điện thoại, để Mĩ Linh đi làm việc.

Bốn giờ chiều, hơn hai giờ chạy ra ngoài làm việc, cuối cùng Mĩ Linh đã làm xong, chạy về công ty.

Theo lý thuyết, trong lúc làm việc bận rộn như vậy, Mĩ Linh phải uống một ly nước, rồi đi toilet, sau đó vui đầu làm việc tiếp, liều đánh bàn phím đầy nhanh tốc độ làm việc, nhưng là lúc này thái độ của Mĩ Linh quá khác thường, ngồi tại chỗ ngẩn người.

“Mĩ Linh, em làm sao vậy?” Sài Nghê hỏi, tay vẫn tiếp tục gõ bàn phím

“Em thấy bạn gái phó tổng Cửu hoàn mỹ.”

“Cạch” Máy tính Sài Nghê phát ra tiếng vang chói tai, nhắc nhở người sử dụng.

“Bạn gái phó tổng Cửu hoàn mỹ?” A Bội ngồi cạnh Mĩ Linh nghe thấy không khỏi hét chói tai. Vừa nghe năm chữ ‘phó tổng Cửu hoàn mỹ’, tiếng gõ bàn phím trong văn phòng lập tức dừng lại.

“Cái gì, bạn gái của phó tổng Cửu là sao, A Bội?” Có người hỏi.

“Mĩ Linh nói, cô ấy thấy bạn gái phó tổng Cửu đó.” A Bội trả lời, sau đó quay sang nhìn Mĩ Linh bên cạnh hỏi: “Cô nói thật hả, chính mắt cô thấy sao?”

Mĩ Linh như người mất hồn gật đầu

“Người đó là ai vậy? Bộ dạng thế nào? Xinh đẹp không?” A Bội tò mò hỏi.

“Rất đẹp” Mĩ Linh chỉ nói ba chữ này.

“Đẹp như thế nào? Cô nói rõ cái coi.” A Bội sốt ruột hỏi, cực kỳ muốn biết người đó là ai, xứng không xứng với thần tượng của mình.

Những người khác cũng có suy nghĩ giống vậy, tất cả đều tròn to hai mắt, lộ ra vẻ mặt chờ đáp án.

Chỉ có Sài Nghê trầm mặc không nói tiếp tục gõ bàn phím, có loại cảm giác tay chân như nhũn ra.

Cả văn phòng chỉ có cô ngồi gõ bàn phím.

“Thật sự rất đẹp.” Mi Linh hít sâu một hơi, mở miệng nói. “Cô ấy có mái tóc đen dài, giống như mái tóc để quảng cáo dầu gội đầu. Dáng người cao lại đầy đặn, đứng cùng một chỗ với phó tổng Cừ tựa như một đôi kim đồng ngọc nữ vậy. Nhất là khuôn mặt đẹp, chẳng khác nào siêu sao điện ảnh, so với Tuy Đường còn đẹp hơn, rất xinh đẹp đó.”

Trong văn phòng một mảnh trầm tĩnh, ngay cả Sài Nghê cũng ngừng gõ bàn phím, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Mi Linh ngồi đối diện.

“Cô gái đó thật sự xinh đẹp vậy sao?” Cô không được tự nhiên mở miệng hỏi

Mi Linh nhìn cô, dùng sức gật gật đầu.

“Cho dù như vậy, cô làm sao biết đó là bạn gái của phó tổng Cừ?” A Bội hỏi, không thể nào tiếp nhận được.

“Cô ấy hôn phó tổng.”

Trong phút chốc, Sài Nghê tròn tròn hai mắt. Ai hôn ai?

“Ai hôn ai?” Có người hỏi giúp cô.

“Mỹ nữ hôn phó tổng Cừ.” Mi Linh nói tình huống lúc đó.

Văn phòng lại một lần nữa trầm tĩnh, mà Sài Nghê vào trong cơn ghen không hề hay biết.

“Ngay cả như vậy, cũng không thể chứng minh cô gái kia là bạn gái phó tổng Cừ nha? Có lẽ cô gái đó yêu cái bộ dạng suât khí của phó tổng Cừ, cường hôn anh ấy không biết chừng.” Có người mở miệng phản bác.

“Nhưng anh ấy không có đẩy mỹ nữ đó ra, còn cười nữa đó.” Mi Linh còn nói.

Trong đầu Sài Nghê nhất thời trống rỗng. Cô không tự chủ trừng mắt nhìn Mi Linh, ý thức được cô nhìn mình, Mỹ Linh quay đầu lại vô lực cười khò, nói thêm: “Cũng sau màn đó, tôi mới xác định cô gái kia là bạn gái phó tổng Cừ.”

Nghe xong câu đó, Sài Nghê rớt cuộc không còn nghe thấy thanh âm gì nữa, chỉ cảm thấy đầu ong ong như muốn nổ tung.

Cô gái kia rớt cuộc là ai? Cừ Kính thật sự để cho cô ấy hôn mình, còn cười nữa ư? Hai người bọn họ rớt cuộc là có quan hệ gì? Chẳng lẽ đúng như lời Mi Linh nói, là người yêu sao? Như vậy còn cô? Cô là gì đây?

Không nên hoài nghi anh, anh tốt với cô thế nào, cô không phải không biết, làm sao có thể vì mấy lời người khác nói mà nghi ngờ anh?

Nếu anh thật sự không yêu cô, cần gì phải cầu hôn với cô chứ?

Không thể vì điều này mà tự vác đá đập chân mình đi? Huống hồ bọn họ ở chung nhà với nhau, mỗi ngày cùng ra cửa, cùng về nhà, cùng ngủ trên một giường, ngoại trừ phải đi công tác bên ngoài, thì hai người bám dính nhau không thể tách rời, anh làm sao có thời gian để bắt cả hai tay?

Vấn đề là — có một giọng trong lòng vang lên — thời gian bọn cô làm việc thì sao, hơn nữa cô luôn tan tầm trễ, đoạn thời gian này, anh làm cái gì, ai mà biết được.

Đáng giận, đáng giận, đáng giận, không được suy nghĩ miên man, Sài Nghê. Nghi kỵ và không tín nhiệm chính là vết thương trí mạng trong tình yêu, một khi phát tác, kết quả chỉ có chết thảm. Cô muốn đem tình yêu của hai người đập tan ư?

Không.

Vậy đừng suy nghĩ miên man nữa!

Tục ngữ nói, nói thì dễ hơn làm. Tuy rằng Sài Nghê vẫn tự an ủi mình không được suy nghĩ lung tung, nhưng đầu óc cô bây giờ rối tinh rối mù. Nhưng Đầu óc không nghe sai sử, cứ nghĩ lung tung, nếu nếu có thể, cô thật muốn đem suy nghĩ đó cắt đứt.

“Một lần sao?”

“Hà?” Cừ Kính lên tiếng hỏi, cô hoàn hồn lại

“Từ lúc lên xe, em không nói chuyện, một lần à?” Anh vươn tay xoa gương mặt cô, đau lòng nói. Sau khi sống chung, anh mới biết cô bận công việc tới mức nào, 3 ngày thì đã có 2 ngày tăng ca, đúng giờ tan tầm đại khái không quá 3 lần trong 1 tháng.

Thấy cô vất vả như thế, anh rất đau lòng, muốn khuyên cô đổi công việc khác, không đi làm ở nhà cũng được, bởi vì anh có thể nuôi được cô mà.

Nhưng cô nói với anh là cô thích công việc này, thích tính tiền, khi nhập xong tất cả số liệu thì có cảm giác thành tựu vô cùng, cũng thích cảm giác khi khiêu chiến. Bởi vì thích, cho nên không biết mệt.

Vì thế, anh có thể nói được gì? Chỉ có thể tôn trọng lựa chọn của cô, sau đó tiếp tục đau lòng và không muốn.

Sài Nghệ khẽ nói, “Em đang suy nghĩ một chuyện.”

“Chuyện gì? Công việc ư.”

Cô trầm mặc một chút, sau đó do dự hỏi: “Cừu Kính, em thường tặng ca, trễ như vậy mới tan tâm, anh có giận không?” Đã hơn một tuần, mỗi ngày 10 giờ rưỡi tối cô mới tan tâm.

“Anh chỉ thấy đau lòng cho em.” Anh ôn nhu nói.

“Thật sao? Nhưng vì tặng ca, mà em không có nhiều thời gian ở bên anh.” Điều này chính là nghi kỵ đầu tiên của cô.

“Không phải bây giờ em đã ở cạnh anh à?”

“Cái này là anh tới đón em tan tâm mà” Cô cười khổ lắm lắm.

“Nếu không để cho anh tới đón em, thì sẽ không có đoạn thời gian ở bên cạnh nhau. Hãy để anh đưa đón em, để chúng ta có thêm thời gian bên nhau.” Anh ôn nhu trấn an cô.

Sài Nghệ cảm thấy như có một dòng nước ấm chảy vào lòng cô.

“Rõ ràng là em làm phiền anh, mà anh nói như thế em là người ban ân cho anh vậy. Sao anh lại đối với em tốt như vậy, Cừu Kính?.” Cô nhẹ giọng hỏi, giọng nói có chút khàn khàn.

“Em là lão bà của anh, không tốt với em thì tốt với ai?”

“Chúng ta còn chưa kết hôn, em không phải là lão bà của anh.”

“Đối với anh mà nói, chính là em.” Anh ôn nhu nói, cầm tay cô hôn lên.

Trong lòng Sài Nghệ ngọt ngào, cảm thấy có chút kích động.

“Anh tốt như vậy, khó trách có nhiều cô gái thích anh.” Cô phụng phịu nói.

“Em đừng hiểu lầm, anh chỉ đối tốt với em thôi.”

“Nếu chỉ tốt với mình em, vậy tại sao còn nhiều cô gái thích anh thế hả?” Hại cô cảm giác trước sau đều có địch.

“Thiên sinh lệ chất nan không có chí tiến thủ, anh cũng cảm thấy thật phiền.” Anh thờ dài. (J: câu trong ngoặc không biết edit thế nào)

Sài Nghệ ngẩn ngơ, nhìn không được nở nụ cười.” Thật muốn để mọi người biết bộ mặt anh dày thế nào.” Cô cười nói.

“Em muốn giới thiệu anh cho đồng nghiệp em sao?” Anh kinh hi, mở to mắt, khăn trương nói, “Thật tốt quá, anh không cần núp dưới cái bóng tình nhân nữa rồi, thật muốn để mọi người chúc mừng nha!”

Sài Nghệ bị anh chọc cười, vì diễn xuất quá khoa trương của anh,

“Không phải đâu, ý em không phải là vậy.”

Cô chưa nghĩ tới việc công khai chuyện tình cảm hai người, bởi vì cô không có dũng khí, cần phải chuẩn bị thêm nữa.

Cừu Kính khẽ thở dài một hơi, không muốn cho cô nhiều áp lực, nhưng lại vô cùng mong đợi.

“Đừng để anh chờ lâu.” Anh ôn nhu nói, “Nếu trong khoảng thời gian trước khi kết hôn, ở chung ba tháng cũng đã đủ lắm rồi nhỉ? Trong khoảng thời gian này, em thấy anh có cần cải thiện cái gì không, em cứ nói thẳng ra đi, không sao đâu.”

(Bạn đang đọc truyện Phó tổng Cừu hoàn mỹ – Kim Huyền được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Anh hỏi cô như vậy, là muốn cô xấu hổ ư.

Anh cần thay đổi chỗ nào? Ôn nhu sẵn sàng, biết làm việc nhà, vừa đẹp trai vừa tài giỏi, tiền đồ vô lượng, không có ham mê bất lương nào, còn biết trêu chọc cô nữa.

Vốn dĩ, cô còn tưởng rằng hai chữ ‘hoàn mỹ’ này người ta đặt cho anh là hơi quá, nhưng sự thật chính là anh quá hoàn mỹ. Đương nhiên, anh cũng có một chút khuyết điểm, ví dụ như trên giường, khó chịu khi rời giường, l anh cũng từng nói qua với cô lúc ở nhà mình thế nào, có chút lười thôi, lếch thếch, hơn nữa lúc ở nhà thì không có thói quen đóng cửa.

Nhưng chút khuyết điểm đó có thể che lấp hết ưu điểm của anh ư? Càng ở gần anh, càng hiểu biết về anh hơn, khiến cô yêu anh nhiều hơn.

Nghĩ vậy, Sài Nghê cũng rất muốn biết trong khoảng thời gian sống chung này, anh nghĩ thế nào về cô?

“Còn anh?” Cô hỏi, “Qua ba tháng sống chung này, anh có ý kiến gì về em không? Nếu nói ra chuyện này, chúng ta cũng phải công bằng một chút, có phải không?”

“Tổng hợp ý kiến trong ba tháng sống chung sao? Vậy có phải cải thiện những khuyết điểm đó xong sẽ bàn đến chuyện kết hôn phải không?”

Về mặt anh mong chờ.

“Vậy phải xem ý kiến thế nào đã.” Cô nhún cười trả lời. Vừa nhìn là biết anh muốn trêu cô rồi, “Anh nói trước đi.”

“Anh muốn nói.” Thừa dịp đèn đỏ, anh nghiêm túc quay sang nhìn cô, làm cô khấn trương.

“Anh không hề có bất mãn nào với em, chỉ có 100% hài lòng mà thôi.”

Thở phào nhẹ nhõm, Sài Nghê có chút dờ dạc cười đánh anh, “Đừng có làm rộn, em hỏi thật đấy.”

“Anh nói thật mà, em nhìn vào mắt anh xem, anh nói giỡn sao? Anh nói thật đó.”

Cừu Kính cường điệu giọng nói, chọc Sài Nghê bật cười.

Đèn đỏ chuyển sang đèn xanh, xe tiếp tục đi về phía trước.

“Cừu Kính, bên cạnh anh có rất nhiều cô gái đẹp hơn em, chủ động hơn em, ưu tú hơn, nguyện ý dành nhiều thời gian bên cạnh anh, vì sao anh lại chọn em?” Sài Nghê im lặng một lúc, sau đó hỏi.

“Bởi vì anh yêu em.” Anh trả lời ngắn gọn nhưng rất trù tượng.

“Em có gì tốt, sao anh lại yêu em?”

“Tình yêu không phân biệt tốt xấu, không phải anh đã nói rồi ư? Nó không phải là đề toán học, không có công thức hoặc đáp án. Anh chỉ có thể nói, từ sau hôm cùng em uống rượu trong công viên, trái tim nói cho anh biết, người đó chính là em, người anh muốn là em.” Ôn nhu nói ra, sau đó cầm tay cô đặt lên môi mình, nhẹ hôn.

“Em không biết nên nói gì đây.” Sài Nghê nhìn anh, mắt không chuyển, thật lâu mới nói

“Chỉ cần em nói, em yêu anh là được.” Anh cười nói với cô.

“Em yêu anh.” Cô không thể không nói, bởi vì trong lòng cô có một loại tình cảm hơn hẳn câu nói đó, “Em nghĩ mình rất rất yêu anh.”

“Rất tốt, anh cũng rất yêu em.” Anh vui vẻ nói, lái xe vào bãi đỗ. “Tốt quá, về nhà rồi, chúng ta tiếp tục ân ái.”

Lời này nói ra, ý tứ trong đó mập mờ, Sài Nghê lườm anh một cái, “Hôm nay bà đi em đến.”

“Hả.” Anh hậm hực than vãn, chỉ thiếu chút nữa dặm chân tại chỗ.

“Em giỡn đó.” Cô cười.

Kết quả, lập tức bị anh trừng phạt, hung hăng hôn đến mức không thở nổi, thiếu chút nữa không khống chế được đã ân ái ngay bãi đậu xe.

Cừu Kính kim nén dục vọng của mình, đột nhiên ngẩng đầu lên, một bên thở, một bên giúp cô chỉnh sửa quần áo trên người.

“Đi, chúng ta về nhà tiếp tục.” Anh nói, sau đó nhanh chóng nhảy xuống xe, ngay lúc cả người cô nhuyển ra, chưa lấy lại ý thức, anh đã mở cửa xe, giúp cô xuống xe.

Đóng cửa xe lại, tít một tiếng, cửa xe tự động khoá, hai người bước nhanh vào thang máy. Đứng trong thang máy, Cừu Kính cúi đầu nhìn cô, vốn là muốn nhìn xem quần áo cô đã chỉnh tề chưa, không ngờ lại thấy mặt cô đỏ bừng, khiến anh không nhìn được, nâng cằm cô, cúi đầu hôn lên môi hồng.

“Bị người ta thấy đó.” Cô thúc vào ngực anh, nhỏ giọng nói.

Anh miễn cưỡng nhìn xuống, hôn cô một cái, “Về nhà xử em sau.” Trong mắt có ẩn ý.

Thang máy không ngừng đi lên trên, tần suất tim Sài Nghê đập ngày càng nhanh.

Đi vào trong nhà, cửa không khoá, Sài Nghê liền bị Cừu Kính một phen ôm lấy, còn không kịp đi vào phòng, đã ngã xuống sô pha trong phòng khách ‘tử hình ngay tại chỗ’. Quá trình chỉ có thể dùng hai chữ hình dung, ‘kịch liệt’.

Sau anh ngã rạp xuống người cô, không có khí lực mà đứng lên, thứ kia vẫn còn trong cơ thể cô, trừ bỏ dùng sức thở dốc, ngay cả rút ra cũng không được.

Hô hấp của Sài Nghê cũng dồn dập giống anh, tim đập rất nhanh. Trải qua kích tình, nếu cô còn hoài nghi lời anh nói, sẽ bị thiên lôi đánh, chết không được từ tế. Cô vừa vỗ tấm lưng ướt đầm mồ hôi của anh, vừa nghĩ.

“Uhm, anh không muốn đứng lên chút nào, chúng ta ngủ như vậy cho đến khi hùng đông được không?” Anh không nhúc nhích dựa vào người cô, khàn khàn nói.

“Anh có thể nằm ngủ, nhưng em phải đi tắm đã.” Cô hôn môi anh, rồi nói.

“Được rồi, nguyện vọng của lão bà chính là nhiệm vụ của vi phu. Anh giúp em tắm.” Nói xong, hít một hơi, khởi động thân thể, chậm rãi rút phân thân từ trong cơ thể cô ra, khiến cô mẫn cảm, không kiềm chế được nhắm hai mắt khẽ rên.

“Làm ơn, đừng câu dẫn anh.” Anh sung sướng nói.

“Em nào có!” Cô mở mắt ra, đỏ mặt, hờn dỗi nhìn anh.

Anh mỉm cười, cúi đầu hôn lên chóp mũi, rồi mới đứng dậy, xoay người vươn tay ôm cô từ trên sô pha đến phòng tắm. Sau đó, hai người cùng nhau tắm rửa, cùng nhau lên giường ngủ, chúc ngủ ngon.

Một đêm tốt đẹp đi qua

“Chị Sài, chị nhìn bên kia kia, đó chính là phó tổng Cừu và bạn gái anh ấy đó. Lần trước em thấy chính là cô ấy, có phải rất đẹp không?”

Hết thấy tới rất đột ngột, Sài Nghê không nghĩ tới sẽ nhìn thấy Cừu Kính và bạn gái trong truyền thuyết của anh, cô chưa chuẩn bị tâm lý, nên người ngây phồng ra.

Cô gái đó rất đẹp, giống như Mi Linh hình dung lúc trước, có chút giống người mẫu Tuý Đường, nhưng lại đẹp hơn Tuý Đường vài phần. Cô ấy cười tươi nói chuyện, ngồi đối diện với người là bạn trai cô! Nhìn Cừu Kính, bạn trai kiêm hôn phu của cô ôn nhu, vừa uống cà phê vừa nghe mỹ nữ nói chuyện, bộ dạng cực kỳ hưởng thụ.

Sài Nghê ngơ ngác nhìn hình ảnh soái ca, mỹ nữ trước mặt, thật sự không biết nên làm gì. Hôm nay là cuối tuần, cô ở công ty tăng ca, mà anh lại ở đây hẹn hò với mỹ nữ.

Tạm thời không biết quan hệ giữa anh và mỹ nữ kia là gì, chỉ là hình ảnh đó khắc sâu vào tâm trí cô, vốn bất an đã dịp tan giờ lại xuất hiện, cổ họng như có gì nghẹn lại, không thể nào thở nổi.

Trong khi cô làm việc, anh lại có thời gian rảnh? Hẹn hò uống cà phê với mỹ nữ

“Lúc em tăng ca, anh đang làm gì?”

Cô nhớ khi nói chuyện phiếm, cô từng hỏi anh vấn đề này, lúc ấy anh trả lời thế nào?

“Cái gì cũng làm nha, công ty có việc thì ở lại làm, không có việc thì tìm nơi ăn cơm chờ em tan tầm, nếu biết em tăng ca đến khuya, anh sẽ về nhà nghỉ ngơi, xem tivi, xem tạp chí, lên mạng, chờ điện thoại của em, muốn làm cái gì thì làm cái đó.”

“Kể cả đi gặp con gái?” Cô cố ý hỏi như vậy, lại chọc anh cười ha ha, “Em đang ghen sao?”

Kết quả, bây giờ cô nghĩ lại, hình như lúc đó anh không có phủ nhận. Sài Nghê cứng đờ người, biết mình lại suy nghĩ lung tung.

Cô phải tin tưởng anh, nhất định tin tưởng anh mới được.

“Đi thôi. Chị Cố còn đang chờ chúng ta về đó.” Hít sâu một hơi, cô quay lại kêu Mi Linh, dẫn đầu xoay người rời đi, quyết định nhắm mắt làm ngơ mà tỉnh tâm.

Trở lại công ty tiếp tục tăng ca, bởi vì không muốn nghĩ đến nữa, nên cô tập trung làm việc, lượng công việc ngày càng ít, mà hiệu quả cao.

Năm giờ chiều, điện thoại đặt trên bàn rung lên, cô nhìn màn hình, là anh.

Chuyện nhìn thấy vài giờ trước, giống như thủy triều ập tới, hơi ngấy người một lát, sau đó cầm điện thoại đến toilet nghe.

“A lô?”

“Hôm nay công việc thế nào? Muốn anh đón em lúc mấy giờ?” Anh ôn nhu hỏi.

“Anh đang ở đâu.”

“Trong nhà.”

Cô dừng cước bộ, do dự một chút, rốt cục vẫn nhin không được thử hỏi: “Cả ngày hôm nay anh ở nhà à?”

“Đúng vậy.”

Hai chữ này như dao kiếm đâm vào người cô, cả người Sài Nghê cứng đờ, mặt không chút máu, khó có thể tin, cùng với đau lòng.

Anh đang nói dối, anh vậy mà đang nói dối cô.

Không biết nên phản ứng thế nào, bởi vì cô không nghĩ đến anh sẽ nói dối cô — vì một cô gái mà nói dối cô

“A lô?”

“Xin lỗi, em còn rất nhiều việc chưa làm xong, sợ là đến khuya mới xong, em gọi cho anh khi nào xong nhé? Bye bye.” Cô vội vã nói hết một câu, rồi cắt đứt cuộc gọi. Bởi vì cô sợ mình vì thắng tính mà bật thốt hỏi anh vì sao lại nói dối, sau đó qua điện thoại mắng anh một trận.

Cô không thích cãi nhau, nhất là không thấy người ta mà mắng. Quan trọng là người đó chính là người cô rất rất yêu, ước định muốn cùng nhau đi đến hết đời.

Tâm tình hỗn loạn, hậm hực rất muốn khóc. Cô trở về chỗ ngồi, 5 phút sau cô phát hiện mình không thể tập trung làm việc được, trước mắt mơ hồ. Hoàn hảo mọi người đều cúi đầu làm việc, không có phát hiện cô thất thường. Cố gắng nước mắt đè nén lại trong hốc mắt đi, cô bắt đầu thu dọn này nọ.

“Chị Sài, chị tan tầm à?” Cảm giác cô đeo túi xách chuẩn bị đứng lên, Mi Linh ngồi đối diện ngẩng đầu lên hỏi.

“Ừ. Buổi tối chị còn có việc phải đi trước.” Cô cúi đầu nói, xoay người hướng cửa phòng mà đi

Ra khỏi công ty, Sài Nghê lại không biết mình nên đi đâu.

Về nhà sao? Cô không muốn về nhà, còn không biết đối mặt với anh thế nào khi anh nói dối cô.

Đi đâu đây? Nếu cô còn nhà thì tốt rồi, nếu cô không cho người ta thuê nhà thì tốt rồi, nếu không hỏi anh, nếu cô không thấy anh đang hẹn hò với cô gái kia, Nếu....! Nếu cô không yêu anh thì tốt rồi.....

Ồ..... Rất khổ sở.

Không phải cô và bạn trai trước chưa từng phát sinh chuyện này, cũng trải qua những lần bị vứt bỏ, bị bắt cá hai tay, nhưng vì sao không giống như lần này đau lòng đến vậy?

Anh thế nhưng lại nói dối cô, hai chữ ‘nói dối’ này rất đơn giản, nhưng bao hàm rất nhiều ý...chính là lừa gạt...

Cô rất khổ sở, thật sự rất khổ sở, lại không biết phải làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Phố Tổng Cừ Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Chương 7

Edit: Julia

“Có đau lòng cũng không nên uống nhiều rượu như vậy chứ, đồ ngốc.” Đoạn khúc mắc này khiến Sài Nghê bỏ công việc chạy đến quán bar uống rượu, lúc này đã có vài phần men say, vừa nhìn thấy bạn tốt xuất hiện đi về phía mình, thiếu chút nữa ngã nhào xuống, tiếp theo kéo bạn tốt đến quầy quán bar ngồi, không ngừng cụng ly với bạn tốt, sau đó đem tất cả khổ sở, đau lòng nói ra hết.

Đây là Sài Nghê, sau khi uống rượu, những buồn phiền trong lòng đều nói toạc ra hết.

Cô, Sài Nghê, Nhạc San, Tiệp Ngọc là bạn bè tốt từ hồi học cấp 3, Nhạc San và Tiệp Ngọc đã kết hôn, sinh con, có gia đình của mình, trước mắt cũng

chỉ còn lại cô và Sài Nghê vẫn chưa có gia đình.

Đối với chuyện yêu đương hay kết hôn cô đều không có hứng thú, cho nên không nói cũng thể. Nhưng mà Sài Nghê không giống như cô, cô ấy luôn tìm người nam nhân tốt để kết hôn, nhưng mà toàn gặp những người không hợp với mình, mãi gần đây mới gặp được một nam nhân tốt, kết quả hiện tại lại xảy ra chuyện gì? Cùng cô gái khác hẹn hò, lừa dối bạn gái? Nam nhân quả nhiên không phải thứ tốt lành gì. Nhưng mà nói đi nói lại, chỉ vì một câu nói, không điều tra rõ chuyện gì xảy ra, liền một mình chạy đến quán bar mượn rượu giải sầu, Sài Nghê lần này không tỉnh táo rồi.

Quan trọng là, bây giờ cái người buồn tình này đã bất tỉnh nhân sự, nằm úp sấp ngủ trên quay bar, phải làm gì đây? Đoàn Cần Tâm khẽ thở dài một hơi.

Đang lúc cô đang do dự có nên đưa bạn tốt về nhà không, hay là đưa bạn tốt về nhà bạn ấy, thì điện thoại trong túi reng lên.

Trên màn hình để là Bạch Tiệp Ngọc, cô bắt máy

“A lô.”

“Cần Tâm, Sài Nghê có liên lạc với cậu không?” Bạch Tiệp Ngọc vừa mở miệng đã hỏi.

“Đã xảy ra chuyện gì, cậu tìm Sài Nghê có chuyện gì không?” nàng Cô hỏi lại, hiển nhiên không trả lời vấn đề của Tiệp Ngọc

“Không tớ muốn tìm cậu ấy, mà là chồng tương lai cậu ấy đang tìm.

Sài Nghê nói với anh ta là muốn tặng ca, kết quả người đã sớm tan tằm, cũng không có về nhà, điện thoại cũng không bắt máy, người kia sốt ruột tìm người khắp nơi, tìm đến chỗ tớ.” Bạch Tiệp Ngọc nói cho Đoàn Cần Tâm nghe, một sau đó lại hỏi: “Cậu ấy có liên lạc với cậu không? Cậu ấy đang ở đâu cậu có biết không?”

“Cậu ấy đang ở bên cạnh tớ.” Đoàn Cần Tâm thờ dài.

“Hà?”

“Sài Nghê uống rượu, tớ đang suy nghĩ xem nên đưa cậu ấy về nhà thế nào.” Đoàn Cần Tâm giải thích tình hình bây giờ.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Bạch Tiệp Ngọc miễn cưỡng hỏi.

“Chờ sau khi cậu ấy tỉnh rượu, cậu hỏi cậu ấy đi. Mau giúp tớ gọi tên kia đến đây đón người, Sài Nghê không có điện thoại, tớ cũng không biết số anh ta.” Cô nói với Bạch Tiệp Ngọc, sau đó đọc địa chỉ quán bar.

Tắt điện thoại, ước chừng 20 phút sau, Cừu Kính vội vàng chạy tới.

Tuy không quen thân, nhưng cũng đã gặp qua mấy lần, Đoàn Cần Tâm gật đầu chào hỏi, giúp anh đỡ Sài Nghê đang say lên xe.

“Cảm ơn cô. Cô cũng lên xe đi, tôi đưa cô về nhà.” Cừu Kính đề nghị.

Đoàn Cần Tâm gật đầu lên xe, bởi vì đúng lúc cô có chuyện muốn nói với anh.

“Cô có thể nói cho tôi biết, tại sao cô ấy uống rượu không?” Cô còn chưa có mở miệng, anh đã hỏi trước.

“Làm sao anh biết là tôi biết nguyên nhân?” Cờ liếc nhìn anh, không trả lời chỉ hỏi lại.

“Cô ấy chỉ cần uống rượu, sẽ đem mọi phiền muộn trong lòng nói ra hết.” Hoá ra anh rất hiểu Sài Nghê.

“Cho nên anh cũng biết cậu ấy là người không giấu được bí mật, cũng không phải là nữ nhân có bí mật. Nhưng còn anh? Có phải cũng giống như cậu ấy là nam nhân không có bí mật?” Đoàn Cần Tâm hỏi anh

“Cô ấy uống rượu, là vì tôi có bí mật không cho cô ấy biết?” Anh im lặng trong chốc lát, trầm giọng hỏi.

“Anh là người thông minh, hẳn là biết người càng thẳng thắn, thì không thể nào chịu nổi nếu bị lừa gạt.” Cô dùng một phương thức khác nhắc nhở anh.

“Tôi không có lừa gạt cô ấy.”

“Anh xác định là anh không có sao?” Đoàn Cần Tâm nhếch môi cười lạnh, “Như vậy xin hỏi anh, buổi chiều hôm nay, anh uống cà phê với ai vậy?”

Cừu Kính lập tức tròn hai mắt.

Đoàn Cần Tâm không nói gì nữa, cảm thấy là mình đã hết lòng quan tâm giúp đỡ. Dù sao thanh quan khó quản việc nhà.

Tuy là đêm cuối tuần, đã hơn 12 giờ, xe cũng không nhiều, rất nhanh liền tới nhà Đoàn Cần Tâm.

Xe dừng lại, cô mở cửa xuống xe, trước khi vào nhà cũng nói với anh: “Nếu anh muốn có thời gian tự hỏi, đêm nay để Sài Nghê ở chỗ tôi đi”

“Không cần, cảm ơn.” Cừu Kính lắc đầu cự tuyệt hào ý của cô. Cô gật gật đầu, vẫy tay, xoay người về nhà.

Tuy rằng tâm tình hỗn loạn vô cùng, Cừu Kính vẫn chờ Đoàn Cần tâm vào nhà, đóng cửa nhà lại, sau đó mới lái xe rời đi, chờ cái người uống rượu nằm bất tỉnh nhân sự, khiến anh lòng nóng như đốt cả đêm về nhà.

Đầu có chút đau. Đây là cảm giác đầu tiên sau khi Sài Nghê tỉnh lại, xoa xoa huyệt thái dương, một giây sau, cả người cứng ngắc hồi tưởng lại việc xảy ra ngày hôm qua.

Cô mờ mắt, ngồi dậy, phát hiện mình đang nằm trong phòng của cô và Cừu Kính, mà cô lại không nhớ mình về nhà bằng cách nào.

Là Cần Tâm đưa cô về? Hay là gọi Cừu Kính đến đưa cô về?

Không, cái này không quan trọng, quan trọng là ngày hôm cô mất tích, lại đi uống say, Cừu Kính nghĩ thế nào? Có phải quyết định nói với cô muốn chia tay, muốn ném đi hạnh phúc, ân ái giữa hai người?

Tâm căng thẳng, mũi đau xót, nước mắt theo hốc mắt chảy xuống, dọa cô nhảy dựng. Nàng không muốn khóc, cho nên lau nước mắt, một giọt lại một giọt rơi xuống, mặc kệ cô lau thế nào, thì nước mắt vẫn rơi. Rốt cục, cô vui mặt vào chăn bông, nức nở khóc lên.

Cừu Kính nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ, vốn định xem cô đã tỉnh chưa, thì thấy cô ngồi trên giường, mặt vui vào chăn bông, bả vai run run khóc.

(Bạn đang đọc truyện Phó tổng Cừu hoàn mỹ – Kim Huyền được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Nhìn thấy hình ảnh này, tim như bị ai cứa xé, nhất thời không hô hấp được.

Tại sao anh lại ngu ngốc tự cho mình là đúng? Hại cô đau lòng như vậy, anh thật đáng chết mà.

Đến bên cạnh cô, anh thầm tự trách, hối hận vô cùng. Cô nhất định thương tâm hơn so với anh, đau lòng, thống khổ không gì bằng, bằng không tối hôm qua cũng sẽ không uống say mềm, hiện tại cũng sẽ không phải vừa tỉnh liền ngồi trong phòng khóc.

Anh nhẹ ngồi lên giường, vươn tay ôm cô vào lòng.”Xin lỗi, là anh sai.

“Em đừng khóc.”

Anh xin lỗi khiến cả người Sài nghê cứng đờ, nước mắt càng chảy nhiều hơn.

Anh thế nhưng xin lỗi cô? Cho nên giữa hai người đã xuất hiện người thứ 3? Thương tâm cùng đau khổ khiến cô không muốn bị anh ôm, cô đẩy giũa muốn đẩy anh ra, anh không chịu buông tay, ngược lại ôm cô càng chặt hơn.

“Buông.” Cô ghen ngào giãy dụa.

“Em hiểu lầm rồi.” Anh nhanh chóng giải thích.

Trong nháy mắt cô ngừng dẩy giũa, mở to hai mắt đầy lệ, nhìn anh. Mắt cô vì khóc mà đỏ hồng.

“Không phải anh cố ý lừa em, chiều ngày hôm qua anh ra ngoài là gặp một người bạn, chính là cảm thấy nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, hơn nữa cũng không quan trọng, cho nên mới không có nói cho em biết.” Anh giải thích, lúc bốn mắt nhìn nhau, cô thấy trong mắt anh có ảo não, hối hận.

“Quan hệ giữa hai người là gì?” Cô khan khan hỏi, chỉ muốn biết đáp án.

Cừu Kính nhin không được than nhẹ một hơi, anh không nghĩ sẽ nói, vì nghĩ rằng thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.

“Trước kia, bọn anh đã từng quen nhau.” Anh thờ dài, thành thật nói với cô.

Sài Nghê mở to mắt, trong khoảng thời gian ngắn không biết phản ứng thế nào với đáp án này. Bạn gái cũ?

“Cô ấy là đại biểu cho công ty đối tác nước ngoài, đột nhiên nhìn thấy cô ấy anh cũng kinh ngạc. Tối hôm nay, cô ấy sẽ lên máy bay về Mỹ, vì đã từng quen biết, về công về tư, anh cũng nên mời cô ấy một bữa cơm tiễn biệt, cho nên chiều ngày hôm qua mới cùng cô ấy đi dùng cơm.” Anh nói lý do.

“Anh còn thích cô ấy, đúng hay không?” Sài Nghê mắt kiểm soát hỏi.

Đột nhiên Cừu Kính trợn to hai mắt, biểu tình cực kỳ khó tin, lập tức nhăn mày lại nói, “Anh yêu em.” Anh dùng khuôn mặt nghiêm túc nói với cô: “Chuyện giữa anh và cô ấy đã qua.”

“Cô ấy rất đẹp.” Cô cúi đầu nói.

“Quả nhiên em đã thấy.” Anh hơi sừng sốt, nhin không được thờ dài.

“Em thấy cô ấy rõ ràng còn thích anh, mà lúc anh ở cùng cô ấy lại ôn nhu, dịu dàng.” Sài Nghê cố gắng để giọng nói không nghẹn ngào.

“Đó là suy nghĩ của em.”

“Làm ơn đừng gạt em có được không?” Giọng cô khan khan cầu xin, trong giọng nói mang theo đau lòng. “Nếu anh và cô ấy đã kết thúc, anh sẽ không giấu em chuyện gặp cô ấy.”

Nhìn bộ dáng thương tâm, khổ sở của cô, Cừu Kính đột nhiên hít sâu một ngụm hơi, quyết định nói nguyên nhân vì sao anh lừa cô.

“Còn nhớ chuyện lần trước em gặp mối tình đầu không?” Anh hơi hé miệng, ôn nhu giúp cô lau nước mắt trên mặt.

Cô không hiểu vì sao đột nhiên anh nhắc đến chuyện này, chẳng lẽ anh muốn lấy chuyện này để chỉ trích, soi mói cô, nói là cô sai trước, muốn luận công bằng?

“Ngày đó ở trên xe em nói anh ghen, anh nói không có. Thật ra là anh đang ghen, trong lòng cực kỳ không thoải mái. Tuy rằng anh biết đó là chuyện quá khứ, cũng biết em và tên đó không có tình cảm gì, nhưng nghĩ đến việc em đòi này không thể quên đi sự tồn tại của tên đó, anh không thấy thoải mái chút nào.” Trong giọng nói tràn ngập khó chịu.

“Anh không nghĩ để cho em có cảm giác không thoải mái này.” Anh vỗ nhẹ mặt cô, mắt không chuyển nhìn cô, “Cho nên mới không nói cho em biết, không nghĩ tới gây ra hậu quả như vậy, khiến em hiểu lầm, khiến em thương tâm. Xin lỗi, từ nay về sau anh sẽ không gạt em chuyện gì hết.

Sài Nghê im lặng nhìn anh, không biết có nên tin tưởng lời anh nói không! Không, cô tin tưởng, nhưng trong lòng vẫn hỗn loạn, tìm không thấy thứ có thể khiến cô an tâm.

“Em không tin lời anh nói.” Thấy cô trầm mặc anh mới hỏi.

“Em tin.” Cô lấy biểu tình bất lực nói với anh.

Hắn tự hỏi trong chốc lát, gật gật đầu, quyết định nói: “Tối nay chúng ta ra sân bay tiễn cô ấy.”

Sài Nghê khiếp sợ nhìn anh, không biết làm sao. Anh muốn đưa cô đến sân bay tiễn bạn gái cũ? Cô không biết người kia, hơn nữa người kia xinh đẹp như vậy, cô đi không phải tự nói mình ghen tỵ sao.

“Em...” Cô muốn cự tuyệt, lại bị câu nói tiếp theo của anh dọa cho ngầy người.

“Thật ra Jennifer biết anh có một người để yêu, hơn nữa còn sắp kết hôn, nên rất muốn gặp em.”

Hiện tại muốn sửa chữa đã quá muộn, muốn mua một đôi giày cao gót 20 cm để tăng chiều cao nhưng sợ ngã, cuối cùng Sài Nghê dùng hết tất cả biện pháp trang điểm cho mình, cùng Cừu Kính đến sân bay quốc tế. Cô đương nhiên có thể không đến, bởi vì cô tin tưởng Cừu Kính sẽ không bắt buộc cô. Nhưng cô không muốn trốn tránh nữa, không muốn để chuyện này trở thành mối ngại trong lòng, trở thành một quả bom hẹn giờ, tương lai có thể phá huỷ mối quan hệ giữa hai người.

Cho nên mới đến đây.

Cũng thật may mắn vì cô đã đến đây, Jennifer không giống như trong tưởng tượng tí nào, cô ấy không có kiêu ngạo ngược lại còn hào phóng, nhiệt tình, là cô gái chính trực. Cô rất thích người có tính cách này, ít nhất cô sẽ không ghen với người ta.

Lần đầu tiên gặp mặt, Jennifer đứng đối diện, anh mắt xăm xoi trên người cô, giống như đao kiếm, mỗi một cái liếc nhìn khiến cô co rụt cổ. Cho nên đối với lời nói cay độc tiếp theo, cô không có cảm giác quá lớn.

“Cô không có xinh đẹp giống như trong tưởng tượng của, còn xấu hơn trong tưởng tượng nữa, thật không biết Henry thích cô chỗ nào? Lãi không nguyện ý tái hợp với tôi” Jennifer ngạo nghễ nói.

“Người Trung Quốc có câu ‘hảo mã không ăn cỏ dại’, tôi nghĩ cũng liên quan đến văn hóa đấy.” Sài Nghê không khách khí đáp trả.

Jennifer ngẩng người ra, sau đó không nhìn được bật cười. Tuy rằng từ nhỏ sống ở Mỹ, nhưng trình độ tiếng trung không tệ, cho nên mới bật cười. Cô không ngờ rằng vị hôn thê của Henry bề ngoài nhìn như vô hại, không ngờ lại sắc bén như thế, đúng là nhìn người không thể nhìn tướng mạo.

Cô nhìn Henry, chỉ thấy anh mỉm cười, ánh mắt ôn nhu nhìn hôn thê của mình, ngay cả một giây chú ý cũng không phân ra cho một mỹ nữ như cô.

Nhìn người này, cô chỉ biết cảm khái, may là đã chấp nhận sự thật, bằng không bây giờ sẽ bị đá kích rất lớn.

“Cô may mắn đó, với lại cũng không tệ đâu.” Jennifer cười, giọng nói không còn ngạo khí như lúc này, “Tôi đã quen rất nhiều bạn trai, sau khi nghĩ lại, mới phát hiện anh ấy là tốt nhất, đáng tiếc lúc gặp lại, anh ấy không muốn tiếp tục tình duyên nữa, bên cạnh anh ấy có cô, còn dứt khoát nói cô là người anh ấy yêu, không lâu sẽ kết hôn, dứt khoát đến nỗi không sợ tôi thương tâm.” Jennifer giả bộ nhu nhược.

“Theo tôi thấy, cô chính là một viên kim cương cứng rắn.” Khoé miệng Sài Nghê khẽ nhếch.

“Bị cô nhìn thấu rồi.” Jennifer sững sốt một chút, bật cười. “Nhưng mà nói thật, tôi rất hâm mộ cô. Cô không biết lúc ngồi chung với đại mỹ nữ như tôi, anh ta như người mất hồn, hỏi anh đang suy nghĩ cái gì, anh ấy nói là nghĩ đến đến cô, thật là làm người ta giận điên mà.”

Sài Nghê nghe vậy, quay đầu nhìn Cừu Kính, hoá ra anh nói là thật, không phải nói dối.

“Nhưng biết sao được? Ai ngờ được Henry lại thích loại hình hiền thê lương mẫu, mà không phải người xinh đẹp, gợi cảm, thông minh có năng lực như tôi.” Jennifer thở dài, khuôn mặt đầy tiếc hận, “Tóm lại, mỹ nữ không quen được người tốt, chúc 2 người hạnh phúc, có cơ hội đến Newyork thì tìm tôi nhé, bye bye!”

“Cảm ơn cô.” Sài Nghê mắt không chuyển nhìn Jennifer, nhiệt tình nói.

Jennifer mỉm cười, đột nhiên ghé vào tai cô nói: “Nói nhỏ cho cô nghe nè, thật ra ngày bị cự tuyệt đó, tôi từng cầu dẫn anh ấy, còn muốn có một đêm tình cuối cùng làm kỷ niệm, kết quả anh ấy cự tuyệt tôi, không cho tôi mặt mũi gì hết.” Nói xong, đứng thẳng lên trừng mắt nhìn cô, rồi xoay người đưa lưng về phía hai người họ, phát tay, đi vào hải quan, lẫn vào trong đám người.

“Cô ấy nói gì với em vậy?” Thấy Jennifer đi rồi, Cừu Kính tò mò hỏi cô.

“Bí mật.”

Anh gật đầu không hỏi, dù sao cô là người không giữ được bí mật, uống rượu vào, ngay cả nụ hôn đầu tiên vào lúc mấy tuổi, cho ai, đều thành thành thật thật nói cho anh, cho nên còn nhiều thời gian để tìm hiểu.

“Đi thôi.” Anh nắm tay cô.

“Em... Xin lỗi anh” Cô nói với anh. “Em không nên hiểu lầm anh, hoài nghi anh, bây giờ thật mất mặt quá đi.” Cô thấp giọng nói.

“Chỉ cần không thường xuyên, thỉnh thoảng em ăn dấm chua, anh cũng không ngại. Có điều đừng có mất tích nữa, anh sẽ giảm thọ đấy, anh còn muốn sống cùng em đến 70, 80 tuổi.” Anh ôn nhu nói, không có ý trách cô.

“Từ lúc quyết định quen anh, em luôn tự nhắc nhở mình không nên ăn dấm chua bậy bạ, bởi vì có nhiều người thích anh lắm, nếu muốn ăn dấm chua, em vĩnh viễn ăn cũng không hết. Nhưng mà bây giờ đây em cũng không có biện pháp, tận mắt nhìn thấy, lại chính tai nghe anh nói dối, cho dù em tự thôi miên mình không nên suy nghĩ lung tung, nhưng không khống chế được.” Cô nói ra tâm tình giãy dụa của mình

“Em thật sự có lỗi với anh... em” Cô thăm nhìn mặt anh, trên mặt tràn ngập bất an cùng lo lắng, hỏi: “Anh có ghét em không?” Ăn dấm chua bậy bạ, lại không tín nhiệm anh, còn nghi ngờ anh, hẳn là anh rất thất vọng với cô, rất chán ghét đi?

“Cho tới bây giờ, anh không có ghét em” Anh nói.

“Vì sao?”

“Bởi vì anh không thể kèm chế được mình”

Cô cảm thấy khó hiểu nhìn anh.

“Bị em mê hoặc đến không còn lối thoát rồi.”

Cô ngẩn ra, khuôn mặt đỏ bừng, không phải bởi vì anh nói ra câu nói đó, mà là ở giữa sân bay đầy người, lại cúi đầu hôn môi cô. Quan trọng là bộ dáng anh rất suât, giống như sinh vật phát sáng, lập tức hấp dẫn một đồng ánh mắt tập trung ở bọn họ trên người, mà anh biết rõ ở đây không được mà còn hôn cô, thật khiến người ta thẹn thùng mà, anh không biết nói sao?

May mà anh hôn như chuồn chuồn lướt nước, rất nhanh liền ngẩng đầu lên, nắm tay cô đi ra khỏi sân bay, chỉ chốc lát đã rời khỏi khu vực bị những ánh mắt kia nhìn.

“Còn nhớ chuyện hôm qua không?” Sau khi lên xe, Cừu Kính đột nhiên xoay người hỏi cô. Sài Nghê sững sốt một chút, lắc đầu. Cô chỉ nhớ Cần Tâm đến quán bar cùng cô uống rượu, sau đó cô say khướt quán lấy Cần Tâm nói nhiều câu lung tung, mãi đến bất tỉnh nhân sự mới thôi.

“Đêm hôm qua em có tỉnh lại, không có nhớ sao?”

“Đêm hôm qua sao?”

“Đúng” Anh mỉm cười. “Em ôm anh không ngừng nói yêu anh, rất yêu anh, còn nói là em sẽ không buông tha cho anh đâu, anh nghe thấy rất cảm động đó.”

Cô ngạc nhiên nhìn anh “Em... Hẳn không có đi?”

“Em có.” Nụ cười trên mặt anh càng thêm rộng. “Ngoài ra, em còn chủ động nhào lên người anh, cơ hồ muốn cưỡng bức anh.”

Cô cứng họng nhìn anh, bị dọa cho trợn mắt há mồm.

“Anh cũng không biết em còn có một mặt nhiệt tình như vậy, thật sự là nhiệt tình như lửa nha.” Anh tiếp tục nói, còn có ý nói chưa hết, bộ mặt như đang hồi tưởng lại.

“Em...Em, em không có. Đừng tưởng là em không nhớ gì hết, mà anh nói lung tung nha” Cô lắp bắp nói, khuôn mặt đỏ bừng.

“Em đương nhiên là có.” Có lẽ vì thấy cô xấu hổ, Cừu Kính ghé sát vào tai cô nói: “Nghĩ lại nếu muốn kích thích, anh sẽ chuốc em say một chút” Anh nóng lòng muốn thử, đề nghị cô “Hay là chúng tìm quán bar, uống vài ly đi, em thấy thế nào?”

“Không cần” Cô kêu to, toàn thân đỏ hồng muốn bốc cháy.

“Vậy chúng ta mua rượu về uống đi.” Anh không buông tha, dò hỏi.

“Anh, anh nhanh lái xe đi!” Không muốn nói nữa, Sài Nghệ đành phải thúc giục anh, “em muốn về nhà nghỉ ngơi sớm chút, ngày mai còn phải đi làm”

“Nếu em lo lắng tối nay mệt mỏi, ngày mai không đứng dậy được thì khỏi đi làm”

“Anh câm miệng!” cô đỏ mặt, nhin không được gằm nhẹ.

Cừu Kính cười nhẹ ra tiếng. “Chọc em thật vui.”

Sài Nghệ ngẩn ngơ, trừng mắt với anh.

“Chọc em?” Cô nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Nếu em nguyện ý phối hợp, anh nguyện ý chấp hành, không chỉ là chọc em không đâu.” Anh không cười nữa, nghiêm túc nói. Cô chờ người, lập tức nói: “Không, anh cứ chọc em đi, đừng sức chọc, ha ha ha.”

Anh cười to. “Em thật đáng yêu.” Không thể ngừng cười được.

Sài Nghệ đỏ mặt, không dám nói tiếp, để khỏi bị trúng kế. Mọi người đều nói anh hoàn mỹ, chỉ có cô biết anh có bao nhiêu phức tạp, khi dễ cô.

Anh cười, lái xe khỏi bãi đỗ ở sân bay, đi về nhà. Có điều cũng không quên tìm giải trí.

“Nói thật, anh không ngại ngày mai xin phép nghỉ một ngày. Chúng ta đi mua rượu uống ha?”

Cô không nói.

“Không nói, tức là em đồng ý rồi.”

Dùng cách này ép cô nói chuyện, thật tiểu nhân mà!

“Anh không ngại nghỉ một ngày, nhưng em đề ý.” Cô nghiêm túc từ chối.

“Vậy nửa ngày cũng được, chỉ là ngủ không đủ giấc, tối hôm qua. Không, phải nói sang hôm nay, em chà đạp anh đến khi mặt trời ló dạng mới buông tha, thiếu chút nữa không đem anh là...”

“Anh! Câm miệng!” Tuy rằng biết anh chọc cô, Sài Nghệ vẫn không thừa nhận nổi lời trêu chọc mờ ám này.

“Nói đến ‘câm miệng’, buổi sáng, em cũng ra lệnh cho anh như vậy đó.” Anh ái muội nói.

“Cừu Kính!” Sài Nghệ thật sự bị anh bức điên rồi. “Anh là đại sắc lang!”

“Đối với em mới sắc lang thôi.” Anh ái muội nói, làm ra vẻ nói hợp lý hợp tình.

Thấy anh còn có ý tứ như vậy, cô không nói gì, khóa miệng vô ý hiện ý cười, ý cười mang hạnh phúc.

Cô thật cảm ơn ông trời, cảm ơn ông để anh yêu cô, nhưng cô muốn cảm ơn anh hơn.

“Cảm ơn anh, vì đã yêu em” Cô nói.

“Vậy mau gả cho anh nhanh đi, đừng để anh chờ lâu.” Anh nắm tay cô, đặt lên môi mình mà hôn.

Nhìn thấy nửa bên mặt đẹp trai của anh, cảm giác ấm áp bao quanh người cô, khiến cô run rẩy gật đầu nói: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Phó Tổng Cừu Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Chương 8

Edit: Julia

Sài Nghệ rốt cục hạ quyết tâm công khai quan hệ giữa mình và Cừu Kính, vấn đề ở chỗ là phương thức công khai thế nào? Buổi sáng tỉnh lại! Không, phải nói là từ sau khi quyết định, cô luôn suy nghĩ vấn đề này, nghĩ xem nên dùng cách gì không gây rung động quá, dễ dàng lượng giải, để tránh bị mọi người giận. Dán răng cũng nghĩ, rửa mặt cũng nghĩ, ăn bữa sáng cũng nghĩ, khi ngồi trên xe cũng vắt óc suy nghĩ.

“Em đang nghĩ gì vậy?”

“Hả?” Giọng Cừu Kính khiến cô từ trong suy nghĩ tỉnh lại

“Từ lúc sáng tỉnh lại như người mất hồn, mày nhủ lại, em đang suy nghĩ hay phiền não gì, có muốn nghe ý kiến từ bên ngoài không, để anh giúp em nghĩ biện pháp nha?” Cừu Kính vươn tay xoa mặt cô..

“Chuyện này anh giúp em không được đâu.” Sài Nghệ bắt đầu dĩ lắc đầu nói.

“Em không nói làm sao biết anh giúp không được?”

“Người đối mặt với đồng nghiệp, trở thành địch của họ là em, không phải anh.” Cô thở dài.

“Em phiền não vì chuyện này sao?” Anh cũng thở dài theo.”Anh thấy thế này, anh cùng em đến văn phòng, tự mình xin mọi người chúc phúc cho hai ta, em cảm thấy thế nào?”

“Tốt lắm.” Cô gật đầu,”Có điều chờ anh đi rồi, chắc chắn em sẽ chết.”

“Dù sao cũng phải chết, trực tiếp thống khoái không phải tốt sao?”

“Này, người chết không phải anh, đương nhiên thấy thống khoái rồi.” Cô vô lực nói.

Cừu Kính nhin không được cười nhẹ.

“Nếu thật sự khó khăn như vậy cứ thuận theo tự nhiên đi, chờ bọn họ phát hiện thì nói.” Anh ôn nhu khuyên giải, không ngờ cô vì vậy lại phiền não như thế.

“Không được, em không muốn trốn tránh nữa.” Cô lắc đầu cự tuyệt. “đúng rồi, tuần sau chúng ta về Chương Hoá đi.”

Cô muốn dẫn anh về, chính thức giới thiệu cho cha mẹ biết, nói cho bọn họ đây chính là người đàn ông cô muốn phò thác cả đời.

“Vì sao không phải tuần này? Tuần này em còn tặng ca sao?” Anh hỏi, cẩn thận lái xe tới ven đường.

Trong nháy mắt, xe đã dừng dưới lầu công ty, “Tuần này em phải dưỡng thương” Cô trả lời.

“Dưỡng thương?” Cừu Kính ngạc nhiên lại khó hiểu nhìn cô.

“Sau khi công khai quan hệ của chúng ta, thế nào em cũng bị mọi người thảo phạt một phen, cho nên em muốn ở trong nhà dưỡng thương.” Cô nghiêm túc nói, khiến anh không khỏi bật cười.

“Vậy có phải anh nên chuẩn bị đồ bỏ cho em dưỡng thương không?”

Anh buồn cười hỏi.

“Đồ bỏ hẳn không đủ, còn cần nhân sâm ngàn năm, hà thủ ô cùng Thiên Sơn tuyết liên làm thuốc dẫn mới được.” Cô đáp trả.

Anh cười to ra tiếng.

“Có muốn anh giúp em đả thông mạch Nhâm Đốc, dễ dễ chiến đấu không?” Anh tươi cười đầy mặt, trêu ghẹo hỏi. Còn Thiên Sơn tuyết liên nữa chứ! “Có điều cần một chút thời gian, hơn nữa phải đến nơi không người để, tránh tẩu hỏa nhập ma. Ân, anh nhớ gần đây có khách sạn tình yêu, chỗ đó rất tốt.” Về mặt anh cực kỳ nghiêm túc, hại Sài Nghệ nhin không được cười ra tiếng.

“Anh thật đáng ghét.” Cô cười, giờ tay đánh anh, lúc này mới để ý xe đã dừng dưới lầu, “Em phải đi đây, chúc em may mắn đi.” Cô xách túi xách, đưa tay đặt trên cửa xe, nói với anh.

“Chúc em may mắn.” Cừu Kính hôn cô. Cô mỉm cười, xuống xe, đứng ở ngoài cửa xe phất tay tạm biệt anh, mới đóng cửa xe đi vào công ty.

Vì trì hoãn thời gian đôi mắt, cô không đi thang máy, mà lựa chọn đi thang lầu, từng bước một đi đến văn phòng sở vụ ở lầu ba. Sau khi tới lầu ba, cô đứng trước cửa thoát hiểm hít sâu một hơi, lấy thêm tự tin mở cửa thoát hiểm ra, thẳng lưng đi vào trong phòng.

Trong công ty, đa số các đồng nghiệp đã đến hết, có người đang ăn bữa sáng, có người đang sửa soạn này nọ, còn một bộ phận đang túm lại không biết nói cái gì. Sau khi vừa thấy cô xuất hiện, lập tức ngừng lại.

“Buổi sáng tốt lành.” Cô mỉm cười, tinh thần phấn chấn chào hỏi mọi người.

Trong văn phòng một mảnh lặng im, không ai đáp lời cô.

Sài Nghệ trông mất nhìn, đột nhiên có loại cảm giác kỳ quái. Nhưng mà nói gì thì nói, thứ Hai đi làm, ai mà tinh thần không ủ rũ, không phấn chấn, lười đến đến cực điểm, không lên tiếng trả lời cũng có nguyên nhân.

Cô bỏ qua cảm giác kỳ quái, đến chỗ ngồi, bỏ túi xách lên bàn, tiếp theo cầm lấy cái ly, như mọi buổi sáng thường ngày, chuẩn bị đến phòng trà rót một ly cà phê.

“Hôm nay có ai uống cà phê không?” Giống như mọi khi, cô hỏi đồng nghiệp, bởi vì mọi người thường nói cô pha cà phê rất ngon, cho nên mỗi ngày buổi sáng cô thường đi pha cà phê, theo thói quen mới hỏi.

Lại một lần nữa, trong văn phòng im lặng một mảnh, không ai đáp lời. Sài Nghệ hơi nhú hạ mày, cảm giác kỳ quái lại xuất hiện. Hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện? Mọi người sao lại kỳ quái thế, là cô đa tâm sao?

“Thực Phân, em thì sao?” Cô hỏi Thực Phân có thói quen uống cà phê.

“Không dám phiền toái.”

Ngữ khí trào phúng thế này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Đã xảy ra chuyện gì sao?” Sài Nghệ không thể không hỏi, bởi vì thật sự rất kỳ quái.

Hỏi hôm Thứ Bảy không phải rất tốt sao? Sao mới không gặp một ngày lại biến đổi thế này? Chẳng lẽ hôm thứ Bảy khi cô tan tầm đã xảy ra chuyện? Cô đoán.

“Xem bọn tôi là kẻ ngốc, đùa rất vui sao?” Thực Phân ngẩng đầu lạnh lùng nói.

Sài Nghệ sững sốt, khó hiểu hỏi: “Có ý gì?”

“Có phải chị và phó tổng Cừu đang hẹn hò không?”

Cả người cô cứng đờ. Không nghĩ tới trước khi cô công khai, thì chuyện bị lộ.

“Chị.” Cô vừa mở miệng đã bị người ta cắt đứt.

“Chị không cần phủ nhận.” Thực Phân lạnh lùng nói, “Đêm qua có người ở sân bay nhìn thấy chị ở chung với phó tổng Cừu, còn ở trước mặt mọi người hôn môi. Hoá ra bình thường chị đứng đắn, đáng hoàng đều là gạt người, thật không biết xấu hổ mà!”

Sài Nghệ khiếp sợ mở to hai mắt, không nghĩ tới Thực Phân nói cô như vậy.

Không biết xấu hổ? Cho dù cô giấu chuyện này, cô ấy không nên nói lời cay độc như thế.

Nhìn những người khác trong văn phòng, hy vọng có người vì cô nói chuyện, nhưng không ai giúp cô, chỉ có những ánh mắt thật lạnh lùng, trào phúng cùng không tha thứ, bọn họ đều trừng mắt nhìn cô, cô giống như địch nhân của họ.

Sao lại như vậy? Tuy rằng đã sớm chuẩn bị tâm lý, biết sẽ có người chịu không được, tức giận chàm chọc một phen, nhưng là đại đa số đồng nghiệp hẳn sẽ nói cô nói giỡn, trêu chọc cô một lát, sau đó sẽ hâm mộ chúc mừng cô mới đúng, không phải sao?

“Hôm nay, chị định nói cho mọi người nghe chuyện này.” Cô chần chờ mở miệng giải thích.

“Chị đương nhiên muốn nói rồi, ai biết biết chị tốn hết bao nhiêu tâm cơ và công phu, mới câu được một người đàn ông hoàng kim độc thân, còn không khoe khoang bốn phía sao?” Thực Phân chàm chọc khiêu khích.

“Em không nghĩ chị là người như thế, Sài Nghệ. Bên ngoài thì bày bộ dáng không hứng thú, nhưng đằng sau lại sử dụng thủ đoạn.”

“Em rất ngạc nhiên, mọi người làm việc giống nhau, sao chị lại có thời gian đổi bạn trai, hoá ra nguyên nhân là đây, em đã hiểu.”

“Chị Sài, em vốn khâm phục, sùng bái chị, từ giờ trở đi không sùng bái nữa.”

“Làm việc cùng nhau lâu như vậy, hôm nay tôi mới thấy rõ bộ mặt của cô, Sài Nghê.”

Mọi người cô một lời tôi một lời đè ép cô, người không mở miệng nói chuyện, vẫn dùng biểu tình chán ghét, lạnh lùng nhìn cô.

Tâm Sài Nghê đều lạnh.

Đây là đồng nghiệp làm việc cùng cô 5,6 năm? Đây là những người mà khi cô có đồ ăn ngon sẽ chia sẻ, là những người không làm việc xong, thì cô sẽ ở lại tăng ca giúp đỡ đây ư? Đây là những người cô cẩn thận suy nghĩ nói cho họ biết mình đang quen Cừu Kính, còn ở chung, còn định nói chuyện kết hôn?

Hoá ra cô vẫn cho rằng đây là một gia đình thứ hai của mình.

Hoá ra đây là sự thật, suy nghĩ ngây thơ chỉ có mình cô.

Thật sự không biết nên nói gì để biểu đạt đau lòng và thất vọng của mình đây? Sài Nghê trực tiếp xoay người tránh ra, một mình trốn trong phòng trà. Chính là cho dù đến phòng trà, cũng bị người ta dùng biểu tình chán ghét nhìn mình, [yêu là tự do] cho dù cô nói thế, họ vẫn dùng gương mặt đó cùng ngữ khí châm chọc, cô không nghe thấy họ nói gì, bởi vì cô rất khó chịu, khó chịu đến không chịu nổi. Cô và Cừu Kính quen nhau không nói cho họ biết là tội ác đầy trời sao? Cô thật sự không hiểu.

Nói trắng ra, yêu đương là chuyện hai người, cô không có nghĩa vụ xin phép họ, cũng không phải có sự đồng ý của họ, bọn họ dựa vào cái gì mà khiêu khích với cô, còn công kích cô nữa?

Ra về đạo mạo, trong ngoài không đồng nhất phải không?

Hoá ra ở trong mắt họ, cô là người như vậy hiện tại cô đã biết.

Cần cần môi, cô pha cho mình một ly cà phê, để hương thơm bay vào phòng, để mấy người kia muốn uống cũng không uống được.

Nếu họ đã vô tình, vậy từ nay về sau cô không pha cà phê cho họ nữa, cũng đừng nghĩ muốn cô giúp đỡ làm việc, tăng ca giúp họ? Tất cả đường mơ!

Nếu bị nói ra về đạo mạo, trong ngoài không đồng nhất, vậy cô sẽ không để ý đến mấy người ích kỉ, khiêu khích đó, cho dù bị phê bình sau lưng. Cho dù bị chị Cố gọi vào văn phòng giáo huấn, cô cũng không để ý.

Sài Nghê hạ quyết tâm, muốn bình ổn tức giận trong lòng chỉ có một cách, để cho bọn họ đến xin lỗi, nếu không tất cả đều không bàn nữa.

Chuẩn bị tốt bữa sáng, lại chậm chạp không thấy bà xã từ phòng ngủ đi ra, Cừu Kính đành phải vào phòng tìm người, vừa vào thấy Sài Nghê vẫn mặc áo ngủ nằm ở trên giường, anh lo lắng bước đến.

“Làm sao vậy, không thoải mái ở chỗ nào à?” Anh ngồi bên giường, đặt tay lên trán cô kiểm tra độ ấm.

“Không có.” Sài Nghê nắm bàn tay đặt trên trán mình.

“Không có, sao còn không thay quần áo, em không sợ muộn à?” Anh hỏi cô.

Cô trầm mặc không nói.

“Làm sao vậy?” Anh ôn nhu hỏi.

Cô do dự một chút, nhìn anh lắc lắc đầu. Cô không nghĩ đem vấn đề của mình nói cho anh nghe, huống hồ anh cũng không giải quyết được, đây là chuyện của cô, phải do cô giải quyết.

“Vậy anh mau ăn sáng, rồi chuẩn bị đi làm đi, hôm nay em xin nghỉ một ngày.” Cô mỉm cười nói với anh.

“Xin phép nghỉ ngơi.” Ánh mắt nhìn cô không rời.

“Ừ..... Xin phép.” Cô không nói dối anh được.

“Vì sao?” Thật không giống cô tí nào, cô là người có trách nhiệm với công việc, không có việc gì sẽ không tùy tiện xin phép nghỉ.

(Bạn đang đọc truyện Pháo tổng Cừu hoàn mỹ – Kim Huyền được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

“Em đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi cho tốt.” Cô qua loa lấy đại một cái cớ, lại không biết nụ cười trên mặt mình có bao nhiêu gượng ép.

Từ hôm thứ hai sau khi chuyện cô và Cừu Kính quen nhau lộ ra, đồng nghiệp bắt đầu cô lập cô, xa lánh cô, ngoại trừ lúc làm việc, không ai nguyện ý nói với cô nửa lời. Loại hành vi con nít này ngay từ đầu làm cô cảm thấy thật buồn cười, nhưng mà thời gian càng dài, cô cười không nổi.

Vốn cô nghĩ là mình không cần quan tâm, chỉ cần không ảnh hưởng đến công việc là được, nhưng mà trường kỳ bị xa lánh như vậy cũng là cách ngược

đãi tinh thần, khiến cô không muốn đi làm nữa, càng lúc càng chán ghét đối mặt với đám người ở công ty.

Nếu cô không muốn nói, Cừ Kinh cũng không bắt buộc cô, chỉ gật đầu, sau đó cúi đầu hôn cô, rồi đứng dậy rời khỏi phòng.

Sau khi anh đi, Sài Nghê lập tức dùng chăn che mặt, cảm giác thật buồn.

Những người đó rốt cuộc muốn bao lâu mới có thể khôi phục bình thường, không hề thấy ngại thối sao? Nếu họ vẫn như vậy, cô có biện pháp gì làm việc trong hoàn cảnh một ngày bằng một năm đây? Cô rất thích công việc kế toán, cũng thực thích phương thức chị Cố dẫn dắt, cô học rất nhiều từ nơi đó, cô thật sự không nghĩ sẽ cô phụ người bồi dưỡng cô, bỏ người đó mà đi, bởi vì cô biết đào tạo một kế toán viên cao cấp khó khăn thế nào, dù sao cô làm việc ở đó đã 6 năm.

Chán ghét, chán ghét, chán ghét, vì sao những người đó không có chút thành thực, vì sao cô phải chịu cảnh đối xử thế này?

Nếu cô có thể kiên cường một chút, nếu không bị động, lại làm theo ý mình, hiện tại sẽ không thống khổ như vậy. Thật sự rất khó chịu.

Đột nhiên chăn bị xốc lên, khiến Sài Nghê kinh ngạc, nháy mắt mở to hai mắt.

“Rời giường.” Cừ Kinh mỉm cười đứng ở bên giường nói.

Cô nhìn trừng trừng, hơi có chút phản ứng.

“Anh không đi làm sao?” Cô liếc mắt nhìn đồng hồ đặt bên giường, 8 giờ 42 phút, 9 giờ anh ấy làm việc, bây giờ còn ở nhà sẽ đến muộn mất.

“Hôm nay anh xin nghỉ một ngày.” Anh nói.

“Vì sao?” Cô ngạc nhiên nhìn anh hỏi.

“Anh đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi thật tốt.” Anh mỉm cười, đem câu trả lời lúc nãy của cô nói lại. Cô kinh ngạc nhìn anh, cũng hiểu anh xin phép nghỉ là muốn bồi cô. Anh ôn nhu săn sóc như thế khiến hốc mắt cô liền đỏ, “Em không muốn khóc.” Giọng cô khàn khàn, nước mắt chực chờ trong hốc mắt.

“Vậy đừng khóc, chúng ta đi chơi.” Anh nói.

Cô ngậm ngẫn cả người, ngay cả nước mắt còn trong hốc mắt, không chảy ra.

“Đi chơi?” Cô ngờ ngạc hỏi.

“Núi Kiếm Hồ quá xa, chúng ta đi thôn Lục Phúc, một ngày đến không thành vấn đề. Đã lâu rồi anh không đi chơi, ít nhất đã 10, 20 năm đi? Không biết chạy đến ngồi thuyền hải tặc còn kích thích giống như trước kia không?” Anh hưng trí bưng bưng nói. “Em đi chơi chứ? Đừng nói với anh là em không dám chơi vòng xoay ngựa gỗ hay ngồi lỵ cà phê xoay nha.”

Theo lời anh nói, trong đầu Sài Nghê hiện lên hình ảnh tàu siêu tốc, thuyền hải tặc và mấy trò chơi trong công viên giải trí, đột nhiên tràn ngập chờ mong.

“Được, chúng ta đi thôn Lục Phúc chơi.” Cô gật đầu, có động lực nhảy xuống giường, bắt đầu chuẩn bị ra ngoài.

Thấy cô khôi phục sức sống, Cừ Kinh âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Thật qua một tuần này, anh đều chú ý thấy tâm tình cô không tốt, đại khái đoán được có liên quan đến chuyện công khai quan hệ của hai người, nhưng bởi vì cô không nói cho anh, cho nên anh cũng chỉ có thể giả làm như không biết, vẫn hôn cô, ôm cô, để cô tìm kiếm năng lượng chống đỡ từ trên người anh.

Cô là một cô gái kiên cường, ngoài mềm trong cứng, điểm ấy lần đầu tiên ở công viên cùng cô uống rượu, anh đã phát hiện.

Anh nghĩ, cô không nói với anh, vì cô tin tưởng mình có thể giải quyết, như vậy anh sẽ tin cô. Cho nên, chờ khi nào cô đồng ý nói với anh, không thì anh sẽ không hỏi.

Thay một bộ quần áo đi chơi, Sài Nghê nhét bữa sáng vào túi, rồi kéo Cừ Kinh xuất môn, chạy đến thôn Lục Phúc.

Không phải ngày nghỉ nên khách không nhiều, ngoại trừ mấy trò chơi ăn khách, những trò chơi còn lại không cần phải xếp hàng, muốn chơi liên tiếp cũng không thành vấn đề.

Sài Nghê nhớ trước kia mình rất lớn gan, chuyên chọn chơi những trò người ta không dám chơi, giống như tàu siêu tốc, qua núi lửa, thuyền hải tặc, ... mà hiện tại chuyện gì xảy ra? Mấy trò đó cô chỉ chơi một lần, liền cảm thấy chán nhũn, muốn cách xa mấy trò chơi đó càng xa càng tốt. Là cô già đi, hay không còn can đảm nữa? Bằng không sao lại nhát gan như thế? Mặt Sài Nghê trắng bệch, chân mềm nhũn bước xuống thuyền hải tặc, còn chưa kịp thở ra hơi, Cừ Kinh lại kéo cô, kích động chỉ về phía trước. “Trò thần giận dữ không có ai xếp hàng, có muốn ngồi đó không?”

“Không cần!” Cô theo phản xạ, cự tuyệt lời đề nghị của anh, hai chân như dính vào mặt đất, từng bước cũng không chịu đến phía trước.

Cừ Kinh sững sốt một chút, bởi vì phản ứng của cô mà trọn mất há hốc mồm, tiếp theo nhìn không được nở nụ cười.

“Không phải lúc này, em nói có thể chơi mười lần sao?” Anh trêu chọc cô.

“Lúc trà thì có thể, bây giờ già thì không được.” Nỗi khiếp sợ khiến Sài Nghê thành thật lắc đầu, không cật mạnh.

“Già đi? Em hiện tại mới mấy tuổi?!” Cừu Kính cảm thấy buồn cười, tựa tiểu phi tiểu nhìn cô hỏi.

Nàng không để ý đến anh, liếc nhìn xung quanh, thấy vòng xoay ngựa gỗ, hiện tại chơi mấy trò chơi cảm giác mạnh xong, cô muốn chơi trò nhẹ nhàng.

“Em muốn chơi vòng xoay ngựa gỗ.”

“Khác biệt lớn quá không?” Cừu Kính ngẩn người, quả thực dờ khóc dờ cười.

“Mặc kệ, đi với em.” Không thêm để ý tới anh, cô trực tiếp nắm tay anh đến vòng xoay ngựa gỗ. Lần này, Sài Nghê chọn trò chơi đối với tim nhẹ nhàng, tuy rằng không kích thích, nhưng là ít nhất không đè ép trái tim, hơn nữa Cừu Kính vẫn dùng gương mặt khổ không tả nổi bởi cô, khiến cô cười không ngừng, vui vẻ vô cùng.

Bọn họ chơi đến chạng vạng tối mới về, trước khi đi, thấy có vòi phun nước, cô hưng phấn kéo anh đi xem, còn cố ý hắt nước suốt, làm hai người ướt nhẹp, chật vật không chịu nổi. Nhưng mà thấy cô cười tươi, thoải mái không thôi, hết thấy đều đáng giá.

Đáng tiếc thời gian không cho.

Chơi xong, cô ghé lên xe ngủ thiếp, tỉnh lại, về mặt cô đơn của cô bất tri bất giác khiến anh anh buồn bực không vui.

Cừu Kính lại nhần, rốt cục buổi tối sau khi lên giường mới mở miệng.

“Có muốn trò chuyện chút không?” Anh vòng tay ôm cô, ôn nhu hỏi.

Sài Nghê trầm mặc lắc lắc đầu.

“Em cứ như vậy, anh càng lo lắng.” Anh nói

Sài Nghê cuộn tròn người nằm vào trong lòng anh, chỉ thấy trên khuôn mặt tuần dật đầy ưu sầu, mày mặt nhăn lại. Cô vốn không muốn khiến anh lo lắng, cho nên mới không nói cho anh biết, không nghĩ tới vẫn làm cho anh lo lắng.

“Thật xin lỗi” Cô vuốt mày nhàu lại của anh, “Em vốn không muốn anh lo lắng.”

Anh hôn lên tay cô, “Đã xảy ra chuyện gì?” Anh hỏi: “Đồng nghiệp của em đến bây giờ không chấp nhận nổi quan hệ của hai ta?”

Cô thở dài, ngồi dậy. “Học nói em lừa gạt họ, làm ra vẻ, trong ngoài không đồng nhất.”

“Là ý gì?” Cừu Kính nhàu mày cũng ngồi dậy theo.

“Mọi người không muốn nói chuyện với em.” Cô lắc đầu nói ra sự thật.

“Ý là bọn họ cô lập em?”

“Ừ” Cô bất đắc dĩ đáp nhẹ một tiếng.

Cừu Kính quả thực không thể tin được sẽ phát sinh chuyện này. Cũng không phải con nít, đầu óc mấy người đó có vấn đề à? Huống hồ anh và Sài Nghê quen nhau, có liên quan gì đến họ? Họ dựa vào cái gì mà tức giận, cố ý làm khó dễ nữ nhân của anh.

“Chị Cố đối với chuyện này có ý kiến gì không?” Đề con giận, anh trầm mặc hỏi.

“Gần đây chị Cố có việc, thường không ở trong công ty, cho nên không có chú ý tới.”

“Em hãy nói tình trạng này cho chị ấy, anh tin chị chị ấy sẽ không để vấn đề này phát sinh ngay nơi chị ấy quản lý.”

“Không được. Nếu em nói cho chị Cố, chị sẽ tấn dạy mọi người, nhưng mà lại làm không khí trong văn phòng cương lên, mọi người càng thêm chán ghét em, chị Cố sẽ bị nhiều người cười chê, bởi vì trước kia có người cho rằng chị Cố thiên vị em, em nghĩ đây không phải là cách hay.”

“Vậy nếu anh mời họ ăn cơm bồi tội? Họ chấp nhận không? Sẽ vì vậy không giận nữa?” Cừu Kính suy nghĩ trong chốc lát, hỏi.

Sẽ nhận, nhưng hết giận hay không cũng không biết. Quan trọng là, cô không hy vọng anh quá thân thiết với họ, bình thường ở đằng xa nhìn trộm, là có thể làm cho họ hưng phấn thảo luận nửa ngày, trời mới biết lúc gần gũi, họ sẽ hành động gì hay không? Cô không thích có người ở trước mặt cô, thân thiết kéo tay nam nhân của cô.

Còn có một nguyên nhân là

“Chúng ta không có làm sai, sao phải bồi tội?” Cô lắc đầu nói.

“Anh không muốn em tiếp tục làm việc trong hoàn cảnh bị xa lánh.”

“Em cũng không muốn. Cho nên mấy ngày nay em luôn suy nghĩ một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Em muốn đi thi.”

“Đi thi?”

“Tham gia cuộc thi quốc gia, thi đậu bằng chứng nhận kế toán viên cao cấp. Chỉ cần có chứng nhận, em muốn làm việc ở đâu cũng không thành vấn đề, thậm chí tự mình mở công ty cũng được.”

“Ý em là muốn từ chức?”

Cô gật gật đầu, đây là biện pháp tốt nhất cô đã nghĩ.

Không khí làm việc bây giờ cô không thích, nếu cô còn ở đó, họ sẽ làm tới, cũng giống như lời nói làm một ngày như một năm, cô cần gì giống như con ngựa nhớ chuồng? Chỉ là...

“Em cảm thấy làm vậy thật có lỗi với chị Cố, bởi vì chị ấy dạy em rất nhiều, đối với em rất tốt.” Cô ưu thương nói.

“Em cho rằng chị ấy sẽ tha cho em đi sao? Anh nghe nói chị Cố coi trọng em lắm.”

“Cái tốt nào cũng có kết thúc. Chị Cố thường nói người không có chí thì ở chỗ thấp, còn người có chí thì bước đến chỗ cao. Nếu em rời đi là vì tương lai của mình, em nghĩ rằng chị ấy sẽ không ngăn cản em đâu.” Nói xong, cô hít sâu một hơi. “Tóm lại, em sẽ tìm thời gian nói với chị ấy.”

Cừu Kinh gật gật đầu, xem ra cô đã hạ quyết tâm, làm ra quyết định sang suốt. “Thi Kế toán viên cao cấp rất khó sao?” Anh hỏi.

“Rất khó.” Cô chắc như đinh đóng cột, “Nghe nói toàn Đài Loan hiện nay kế toán viên cao cấp chỉ có ba ngàn người mà thôi, cho nên sau khi từ chức, em phải dụng công đọc sách mới được.”

“Anh ủng hộ em, còn có thể ở cạnh chuẩn bị đồ ăn khuya mỗi khi em thức đêm học” Anh ôn nhu hôn cô, mỉm cười nói: “Cố lên.”

“Nếu em thi rớt thì sao?” Cô tò mò hỏi anh.

“Vậy tất cả mặc cho số mệnh đi.” Anh nghiêm túc nói, chọc cô cười.

“Cảm ơn anh đã bên em.” Cô dựa sát vào trong lòng anh.

“Không cần khách khí.” Lại hôn cô.

Bạn đang đọc truyện *Phố Tổng Cừu Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chương 9

Edit; Julia

Đóng cửa lại, cô chia sẻ với chị Cố, cuối cùng chị Cố đồng ý cho cô từ chức, nhưng có điều kiện, nếu cô đậu kế toán viên cao cấp, có ý làm việc tiếp, nhất định phải tìm chị Cố. Đến bây giờ cô mới biết chị Cố bình thường không nói chuyện nhiều với 2 kế toán viên cao cấp là kế toán Lâm và kế toán Trần, không phải bởi vì công việc bận rộn, mà do giữa 3 người đã sớm có hiềm khích.

Nhưng mà 3 người không biểu hiện ra, khiến người ta không biết cũng xem như là cao minh.

Không có ai biết chuyện cô từ chức cả, Sài Nghê vẫn đợi, khi chị Cố tìm được Trần tiểu thư thay cho vị trí của cô, lúc này chị Cố mới nói với mọi người chuyện cô từ chức.

Mọi người mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng chuyện tới nước này, học cũng không có mặt mũi mà phát biểu ý kiến gì.

Vì thế, cô tìm một ngày chuyển giao công việc cho Trần tiểu thư xong, đúng giờ tan tầm, thì về.

Sau khi chính thức từ chức, Sài Nghê còn cho rằng mình sẽ không quen, cảm thấy trống rỗng, bởi vì đột nhiên có nhiều thời gian cũng không có việc làm, nhưng cô không có cơ hội suy nghĩ nữa, bởi vì chuyện học lớp luyện thi và hôn sự cùng lúc kéo tới, làm đầu óc choáng váng, thiếu chút nữa kêu cứu mạng. Ba mẹ đối với con rể tương lai Cừu Kính này quả thực vừa lòng vô cùng, lần đầu tiên nhìn thấy anh liền hỏi khi nào anh rước con gái mình về? Hai cô xấu hổ muốn phát bạo.

Sau khi biết Cừu Kính đã cầu hôn cô, hiện tại chờ các trưởng bối gật đầu đồng ý, ba mẹ không nói hai lời, lập tức nói với Cừu Kính là muốn gặp cha mẹ anh, cũng muốn đến Mỹ gặp thông gia

Lúc ấy, cô thật muốn tìm lỗi chui xuống, cả đời không muốn gặp người

Các trưởng bối bàn bạc với nhau xong, quyết định tổ chức hôn sự của cả hai vào cuối năm, quan trọng là bây giờ đã là tháng 10.

Tóm lại, chỉ một từ có thể hình dung tình thế lúc này của cô, đó là ‘vội vàng’.

Nói đến đây, cô không thể không bội phục Cừu Kính, bởi vì anh cứ như bình thường đến công ty làm việc, tăng ca hoặc đi công tác, vậy mà mỗi ngày tinh thần đều phấn chấn, một chút cảm giác mệt mỏi đều không có. Thật muốn bảo anh cho cô một chút tình lực à.

Mệt mỏi quá, nghĩ đến ngày mai còn phải chụp áo cưới, cô càng thấy mệt mỏi hơn.

Nhìn không được ngáp một cái.

Cừu Kính từ phòng tắm đi ra, thấy vẻ mặt buồn ngủ của cô, mắt đã muốn hép, vậy mà vẫn ngồi trên giường chờ anh. Anh mỉm cười, ôm cô nằm trên giường, “Em không cần chờ anh, mệt thì ngủ trước đi.” Vì ngày mai đi chụp ảnh cưới phải xin phép nghỉ một ngày, nên tối nay tăng ca đặc biệt trê.

“Gần đây chúng ta có quá nhiều việc, không có thời gian nói chuyện phiếm.” Cô vòng tay ôm anh, nhìn không được lại ngáp một cái.

“Em muốn nói gì với anh?”

“Cái gì cũng được.”

Anh suy nghĩ một chút. “Tuy rằng trong khoảng thời gian ngắn hai ta không có thời gian đi hưởng tuần trăng mật, nhưng nếu thật sự có thể, em muốn đi đâu?”

Cô không có lên tiếng trả lời.

“Lão bà?”

Vẫn như cũ không có lên tiếng trả lời.

Cừu Kính cúi đầu nhìn, thì thấy cô đã ngủ, hơn nữa lại ngay lúc này! Đáng yêu quá. Đẩy mắt nhu tình, anh cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô. Vươn tay tắt đèn, sau đó ôm cô ngủ.

“Ngủ ngon, lão bà.”

Lúc Sài Nghê đi thử áo cưới, là đi cùng với bạn tốt, cho nên Cừu Kính chưa thấy cô lúc mặc áo cưới, cho tới bây giờ! Cô làm anh cảm thấy kinh diễm. Mái tóc thẳng dài mềm mượt, giờ búi lên thật mê người, khí chất hiện thực thường ngày đã thay bằng vẻ gợi cảm, xinh đẹp. Cô áo khoét hình chữ V, thắt lưng được thiết kế nhỏ gọn, tuy đơn giản, nhưng lại đem những đường cong mê người triển lộ ra hết, đầy sức hấp dẫn. Rất xứng với lễ phục anh mặc, nụ cười ngọt ngào, làm cho Cừu Kính nhìn cô đến mức ngây ngốc, nói cũng nói không nên lời.

“Lão công cô nhìn cô ngây người rồi kìa.” Nhà tạo hình thấy thế, trêu chọc Sài Nghê.

Sài Nghê mỉm cười với nhà tạo hình, từng bước một tiêu sái đến trước mặt Cừu Kính

“Đẹp không?” Tuy biết rõ nhưng cô vẫn hỏi.

“Em đẹp lắm” Mặc dù biết anh sẽ khen cô đẹp, nhưng nghe thấy ngữ khí khiếp sợ nói lời này, Sài Nghê thẹn thùng đỏ mặt.

“Đã chuẩn bị tốt chưa? Chúng ta muốn xuất phát đi chụp ngoại cảnh thôi.” Nhiếp ảnh gia lộ đầu vào hỏi.

“Đã xong.” Nhà tạo hình vội vàng lên tiếng trả lời, tiếp theo cùng trợ lý nhiếp ảnh gia mang bao lớn bao nhỏ bỏ lên xe, nhét đầy phía sau xe ngồi bảy chỗ, năm người bắt đầu lái xe đến địa điểm chụp ảnh — Cừu Phân

Tỉnh Cừu Phân cổ kính, khắp nơi đều là phong cảnh, cực kỳ thích hợp chụp ảnh, khuyết điểm duy nhất chính là nhiều cầu thang, đi mệt chết.

Sau khi chụp cảnh 2 nơi, Sài Nghê bắt đầu cảm thấy mệt, muốn tìm chỗ ngồi xuống nghỉ chân một chút, có điều mọi người tinh thần phấn chấn không có người kêu mệt, cô chỉ có thể nhẫn nại theo cước bộ của mọi người, đến chỗ chụp khác.

“Có phải em cảm thấy không thoải mái?”

Cừu Kính đi bên cạnh hỏi cô, khiến cô có chút cả kinh, bởi vì cô vẫn nghĩ biểu hiện của mình rất bình thường, không có sơ hở.

“Sao lại hỏi như vậy?”

“Nhìn em không có chút tinh thần tí nào.”

Thì ra là thế. “Chỉ là hơi mệt mỗi thôi.”

“Có muốn anh nói với mọi người nghỉ một chút không?”

Cô lắc đầu. “Nơi này toàn bậc thềm, đá lớn, áo cưới sẽ dơ, đợi tìm được nơi nghỉ ngơi đã.”

Cừu Kính nhìn bốn phía, không thể không đồng ý cách nói của cô, gật gù đầu.

Kết quả, ai biết nhiếp ảnh gia lại lựa chọn những nơi không có chỗ ngồi nghỉ, dọc theo đường đi chỉ có phòng ốc cũ, cửa mục, bậc thang đầy rêu xanh, tường đá, đại thụ, hòn đá mà thôi, căn bản là không có chỗ đặt mông ngồi nghỉ.

Tươi cười trên mặt Sài Nghê càng lúc càng miễn cưỡng, cảm thấy chính mình nếu không ngồi xuống nghỉ ngơi, sẽ té xỉu.

“Cô dâu, cười lên nào.” Nhiếp ảnh gia chỉ đạo.

Sài Nghê nghe vậy, cố gắng mỉm cười

“Tốt, như vậy tốt lắm, rất đẹp.”

Không, không tốt tí nào, cô cảm thấy khó chịu cực kỳ.

“Lão công — “Cô gọi anh, ngón tay mới nắm ống tay áo, thì một trận choáng váng ập tới, cả người đột nhiên khụy xuống.

“Lão bà!” Cừu Kính sợ hãi kêu lên, trong nháy mắt đã ôm lấy cô. Sắc mặt anh tái nhợt, vẻ mặt bối rối, bị tình cảnh cô đột nhiên té xỉu dọa sợ.

“Sao thế? Xảy ra chuyện gì?” Nhiếp ảnh gia và nhà tạo hình đồng thời chạy đến bên cạnh hai người họ, cũng bị tình huống này dọa cho sợ.

“Cô dâu té xỉu.” Trợ lý của nhiếp ảnh gia báo cáo.

“Mau tìm nơi cho cô ấy nằm nghỉ rồi nói sau.” Nhiếp ảnh gia quyết định thật nhanh.

Ba người lập tức tìm được một chỗ bằng phẳng, lấy bàn phản quang, thảm, quần áo, ba lô, làm giường tạm chế, rồi để Cừu Kính đặt Sài Nghê đã ngất xỉu nằm lên.”

“Sài Nghê, Sài Nghê?” Cừu Kính vỗ nhẹ hai má, trên mặt anh đầy lo lắng và tự trách.

Lúc này cô nói anh mình hơi mệt, mà anh cũng phát hiện cô không ổn, đáng lẽ anh nên bắt cô nghỉ ngơi, mặc kệ áo cưới có bị dơ hay không. Anh thật đáng chết, sao lại sợ ý như vậy, không phát hiện cô không khỏe, không chịu đựng được? Anh thật đáng chết, đáng chết mà!

“Sao lại như vậy?” Nhà tạo hình hỏi.

Cừu Kính không có trả lời, bởi vì Sài Nghê nghe tiếng anh gọi, rốt cục phát ra một tiếng ậm ừ, ý thức dần dần tỉnh táo lại.

“Lão công?” Cô mở mắt ra, suy yếu nhìn anh

“Em cảm thấy như thế nào?” Anh sốt ruột hỏi.

Cô trừng mắt nhìn, không hiểu ý anh lắm, hơn nữa sắc mặt anh sao lại khó coi thế? Còn nữa, sau lưng anh là bầu trời? Là bầu trời xanh.

“Xảy ra chuyện gì?” Cô phát hiện mình đang nằm trên mặt đất.

“Em té xỉu.”

“Té xỉu?” Cô kinh ngạc không thôi, muốn ngồi dậy, lại bị anh ngăn cản

“Trước đừng đứng lên. Nói cho anh biết em không thoải mái ở chỗ nào?” Anh cau mày, lo lắng nhìn cô..

“Cảm thấy mệt, toàn thân vô lực, còn có chút choáng váng mà thôi.”

“Em bị cảm?”

“Hắn là không có.” Vì cô không có ho khan, chảy nước mũi, đau đầu hoặc yết hầu đau.

“Hôm nay em mới như vậy, hay là đã mấy ngày rồi?”

“Đã mấy ngày rồi.”

“Vì sao không nói cho anh biết?”

“Chỉ là cảm thấy hơi mệt, cũng không phải sinh bệnh. Em nghĩ do dạo này bận quá mới thế, chờ thêm một thời gian nữa sẽ ổn.”

Hai người bọn họ không coi ai ra gì, nhẹ giọng đối thoại, một người ôn nhu, một người điềm đạm đáng yêu, trong mắt cả 2 chỉ có đối phương, không để ý đến nhiếp ảnh gia liên tục chụp hình cả hai.

Đây mới là tuần năm mỷ nữ, làm cho người ta cảm giác thật sự hạnh phúc ân ái nha.

“Tuy rằng em nói thế, nhưng anh vẫn lo lắng.” Cừu Kính nhíu mày nói, “Cho nên, để anh khỏi phải lo lắng, tối nay anh đưa em đến gặp bác sĩ được không?” Sài Nghê thờ dài, sau đó gật gật đầu.

“Giúp em đứng dậy đi, chúng ta còn phải chụp cho xong ảnh cưới.”

“Em nằm nghỉ chút đi, lát lại chụp.” Anh ngăn lại.

“Như vậy sẽ làm chậm trễ thời gian của người ta.” Cô nhìn nhiếp ảnh gia và nhà tạo hình.

“Thật xin lỗi, có thể để bà xã tôi nghỉ một lát được không?” Cừu Kính quay đầu nhìn bọn họ, trực tiếp giương giọng hỏi. Sài Nghê không nghĩ tới anh sẽ làm như vậy, hai mắt tròn tròn, xấu hổ đỏ mặt.

Nhưng cô lại không nghĩ tới nhiếp ảnh gia thế nhưng một chút cũng không để ý, lập tức gật đầu.

“Đương nhiên có thể. Nếu hai người không ngại, hình ảnh này cũng rất đẹp, hai người cứ nói chuyện yêu đương của hai người, tôi chụp của tôi. Tôi nghĩ lần chụp ảnh cưới ngoại cảnh này là lần thành công nhất.” Nhiếp ảnh gia vui vẻ nói.

(Bạn đang đọc truyện Phò tống Cừu hoàn mỹ – Kim Huyền được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Cái này gọi là vô tâm trông liễu, liễu xanh um.

Cừu Kính không nói gì, nhưng là chỉ cần có thể giúp lão bà có thêm thời gian nghỉ ngơi, muốn anh nằm xuống anh cũng sẽ nằm.

Anh mới nghĩ như vậy mà thôi, không ngờ nhiếp ảnh gia mở miệng nói: “Chú rể, anh không nằm xuống luôn à?”

Một câu thành lời sấm.

Thấy Cừu Kính không nói gì, bộ mặt đầy cả kinh, Sài Nghê nhin không được cười trộm, chờ anh nghe lời nằm xuống bên cạnh cô, cô kim lòng không được quay sang ôm anh.

Nhiếp ảnh gia nhanh chóng chụp cảnh này, nhìn lại rất vừa lòng với ảnh chụp này. Ở Cừu Phân chụp ít nhất 200 tấm, nhiếp ảnh gia vừa lòng tuyên bố chụp ngoại cảnh đã xong, có thể về Đài Bắc chụp cái khác. Cừu Kính vốn định hủy bỏ việc chụp tiếp, nhưng Sài Nghê muốn chụp, hơn nữa còn cam đoan thân thể của mình không sao hết, bọn họ lại tốn thêm mấy giờ chụp trong studio, chụp xong hình cưới, hai người đến bệnh viện.

Bởi vì không biết là bệnh gì, bọn họ đến khoa gia đình, để bác sĩ khám.

“Cô không thoải mái như thế nào?” Bác sĩ hỏi.

“Cô ấy gần đây cảm thấy mệt chết cả người vô lực, hôm nay còn té xỉu một lần.” Cừu Kính nhanh chóng trả lời.

“Có cảm mạo không?”

“Không có.”

“Gần đây có dùng thuốc không?”

“Không có.”

“Có thức đêm không?”

“Không có.”

“Có giảm béo không?”

“Không có.” Bác sĩ rút cục nhin không được ngẩng đầu lên nhìn Cừu Kính, bởi vì mỗi vấn đề không phải bệnh nhân trả lời mà toàn là do anh trả lời.

“Xin hỏi anh là gì của bệnh nhân.....”

“Chồng chưa cưới.”

Đáp án này giải thích hết thảy, linh quang chợt động, bác sĩ hỏi

“Xin hỏi hai vị có phát sinh quan hệ thân mật không?”

Đây là vấn đề? Cừu Kính sững sốt một chút, nhàu mày trừng mắt bác sĩ.

“Ý tôi là, nếu hai vị có phát sinh quan hệ, không biết cả hai có dùng biện pháp tránh thai? Thì Sài tiểu thư có thể là đã mang thai, mà hai người lại không biết?” Bác sĩ phỏng đoán.

Cừu Kính mở to mắt, cả kinh nói không ra lời. Mang thai? Ánh mắt lập tức nhìn cái bụng bằng phẳng của Sài Nghê, nghĩ đến ở đó có một sinh mệnh. Anh cảm thấy có chút choáng váng.

Sài Nghê cũng bị dọa sợ. Mang thai? Cô chưa từng nghĩ tới chuyện này, bởi vì gần đây xảy ra nhiều việc, kinh nguyệt của cô không biết có đến đúng hạn không? Cô cố nghĩ lại xem kinh nguyệt lần trước là ngày nào, mà tháng này..... Trời ạ, nó đã muộn đã muộn suốt một tuần.

Thấy phản ứng của hai người, bác sĩ chỉ biết nên để họ chuyển khoa khác, “Tôi thấy hai vị nên chuyển đến khoa phụ sản, hai vị có thể đi rồi.” Bác sĩ mỉm cười nói, viết mấy chữ rồi đưa tờ giấy khám bệnh cho hai người.

Sài Nghê mang thai, điều này làm cho Cừu Kính vừa cao hứng lại khẩn trương chết khiếp, luôn lo lắng mình mà không thấy cô, có thể hay không xảy ra chuyện gì, nếu lại té xỉu làm sao bây giờ? Cho nên mỗi lần rảnh là anh liền gọi cho cô! Ân, theo tần suất là 10 phút một lần, phải xác định cô bình an vô sự.

Đối với hành động khẩn trương của anh, Sài Nghê có loại cảm giác sắp bị buộc điên, nhưng lại cảm thấy hạnh phúc. Cô nghĩ, cô thật sự sắp điên rồi đi, bị hạnh phúc bức điên.

“Cậu đó, ở trong phúc mà không biết phúc.”

Hiếm khi Đoàn Cần Tâm được nghỉ, tìm cô uống trà, sau khi nghe cô phát ra oán giận với Cừu Kính, Đoàn Cần Tâm cũng cho lời bình.

Sài Nghê nghe vậy, nhin không được cười hạnh phúc, hỏi: “Thấy tớ hạnh phúc như thế, cậu có ý định tìm người kết hôn không?” Cô hy vọng Cần Tâm có thể tìm được một yêu cô ấy, đau cô ấy, giống cô, Nhạc San, Tiệp Ngọc vậy.

“Nếu cậu đem phở tổng Cừu hoàn mỹ tặng cho tớ, tớ sẽ nghĩ đến.” Đoàn Cần Tâm nhìn cô, nghiêm túc trả lời.

Sài Nghê sững sốt, cầm khăn tay trên bàn ném, cười mắng: “Cậu nha, dám đánh chủ ý lên nam nhân nhà tớ.”

Đoàn Cần Tâm nhếch miệng cười, ánh mắt vừa liếc, đột nhiên nhìn thấy một nam nhân đến chỗ các cô, hơn nữa ánh mắt luôn nhìn về phía Sài Nghê.

“Sài Nghê, người đàn ông kia cậu biết không?” Cần Tâm giờ ngón tay chỉ người kia.

Sài Nghê theo hướng Cần Tâm chỉ, quay đầu nhìn, nhất thời cùng bạn trai trước, bốn mắt nhìn nhau. Cô hơi sững sốt, rồi tự nhiên hào phóng gật đầu với anh ta, sau đó thu ánh mắt.

“Đó là bạn trai trước của tớ, cậu đã gặp anh ta một, hai lần rồi, quên rồi sao?” Cô nói với Đoàn Cần Tâm.

“Cậu có nhiều bạn trai trước như vậy, ai biết người nào?” Đoàn Cần Tâm phiết môi nói.

Sài Nghê có chút dở khóc dở cười. “Tớ có nhiều bạn trai ư? Nhiều lắm chỉ có 4,5 người thôi.”

“Bốn, năm người mà kêu không nhiều à?” Đoàn Cần Tâm khoa trương kêu lên, “Tiểu thư à, tôi một người còn chưa có hẹn hò đây.”

“Đó là cậu không bình thường.” Sài Nghê liếc một cái xem thường

“Này, là do tớ bận công việc chứ bộ! Uy, anh ta tới kìa!” Đoàn Cần Tâm nói cho Sài Nghê.

Sài Nghê trừng mắt nhìn, không biết ‘anh ta’ là chỉ người nào. Cô quay đầu, chỉ thấy anh bạn trai trước Cố Gia Hào đã đến trước mặt rồi.

Anh ta đến đây làm chi? Trong lòng cô đầy nghi hoặc.

“Đã lâu không gặp, Sài Nghê.” Anh mỉm cười chào cô.

“À, đã lâu không gặp.” Cô mỉm cười đáp lại, trong lòng suy nghĩ, anh ta muốn gì?

“Em khoẻ không?”

“Tôi tốt lắm, còn anh?”

“Anh có thể ngồi đây chứ?” Anh hỏi xong, không để cô trả lời đã kéo ghế ngồi xuống.

Người này muốn làm gì? Đoàn Cần Tâm dùng ánh mắt không tiếng động hỏi Sài Nghê.

Tó cũng không biết. Sài Nghê dùng ánh mắt trả lời Đoàn Cần Tâm.

“Em so với trước kia ngày càng đẹp hơn.” Cố Gia Hào nhìn cô không rời.

Sài Nghê giật mình sững sốt, không nghĩ anh ta nói như thế. Anh ta rốt cuộc muốn làm gì? Nghi hoặc trong lòng càng lúc càng lớn.

“Suốt thời gian vừa qua, anh không quên được em, anh phát hiện mình vẫn thích em. Nếu có thể, chúng ta có thể bắt đầu lại lần nữa được không?” Anh thâm tình nói.

Sài Nghê há hốc mồm, cả người đều bị dọa sợ cho ngây người.

Một bên Đoàn Cần Tâm nhìn không được cười ra tiếng.

“Vị tiền sinh này” Cần Tâm điềm nhiên nói, “Chẳng lẽ anh chưa nghe qua một câu, cơ hội không đợi người sao?” Nói xong, cầm bàn tay đeo nhẫn cưới của Sài Nghê để trước mặt Cố Gia Hào, để anh nhìn rõ chiếc nhẫn kim cương này.

Cố Gia Hào mở to hai mắt, biểu tình kinh ngạc không nói nên lời.

“Đây là?”

“Nhẫn cưới, 27 tháng sau Sài Nghê sẽ kết hôn, hoan nghênh đến dự.” Đoàn Cần Tâm mỉm cười nói.

“Này..... Đây là thật?” Anh khó có thể tin hỏi Sài Nghê.

Sài Nghê gật gật đầu.

“Điều này sao có thể? Chúng ta chia tay mới nửa năm mà thôi!” Cố Gia Hào khiếp sợ kêu to. “Em gạt anh đúng không?”

“Lừa anh làm gì?” Đoàn Cần Tâm không hiểu hỏi anh. Người này có tật à? Nhẫn kim cương đặt ngay trước mắt, còn không tin? Xem ra phải để anh ta có nhận thức mạnh mẽ mới được. “Cả đứa nhỏ đã có, gạt anh làm gì?”

“Đứa nhỏ?” Cố Gia Hào cứng người, không tin nhìn Sài Nghê hỏi: “Em mang thai?”

Sài Nghê không muốn nói dối, chỉ có thể gật đầu.

Cố Gia Hào nhìn cô không rời, quả thực không thể chấp nhận nỗi tin sét đánh này.

Cô và anh quen nhau nửa năm, ngay cả cửa nhà cô anh còn chưa bước vào, kết quả sau khi chia tay anh nửa năm, chẳng những quen bạn trai khác, cả chưa kết hôn đã mang thai.

Cô để cho bạn trai hiện tại lên giường mình, lại cự tuyệt không cho anh vào cửa, cái này là sao?

Bởi vì cô không muốn cùng anh tiến thêm bước nữa, mới nắn lòng thoái chí cùng nữ nhân khác kết giao, cùng cô chia tay. Không nghĩ tới khoảng thời gian đó cô lại quen một người khác, hơn nữa còn có thai?

Cô gái này đang lừa anh sao? Có phải coi thường anh, nên mới dối với anh như vậy? Nữ nhân đáng giận này!

Biểu tình trên mặt Cố Gia Hào dần dần trở nên oán hận mà hung bạo, ánh mắt sắc lạnh như băng.

“Là vậy sao? Chúc mừng em.” Anh ngoài miệng cười nhưng trong không cười nói với Sài Nghê. Nói xong, đứng dậy rời đi, ngay cả bóng dáng đều tràn ngập oán hận.

“Ánh mắt anh ta vừa rồi không thích hợp, tớ có dự cảm không tốt.” Đoàn Cần Tâm nhìn phương hướng anh rời đi, mở miệng nói với bạn tốt.

Sài Nghê cũng có loại cảm giác này, nhưng lại cảm thấy các cô thật sự không nên cẩn thận quá mà đo lòng quan tử, liền nói: “Cậu suy nghĩ nhiều quá.”

Đoàn Cần Tâm lắc đầu, cảm thấy không thể xoá được bất an trong lòng. “Tóm lại, cậu cẩn thận một chút. Còn nữa, chuyện này phải nói cho lão

công cậu để ngừa vạn nhất.” Cần Tâm nói rất có lý.

“Cậu còn cho rằng anh ấy quản tớ không đủ chắc sao?” Sài Nghê có chút dờ khóc dờ cười.

“Cậu cứ tình nguyện để anh ấy quản chặt một chút, lỡ xảy ra chuyện thì đứa nhỏ trong bụng cậu sẽ sao đây, lúc đó không phải hối hận ư?” Đoàn Cần Tâm nghiêm túc nói.

Sài Nghê nhú mày, không thể không đồng ý là bạn tốt nói có lý

“Tớ sẽ nói với anh ấy.” Cô khề thờ dài, gật đầu thoả hiệp.

“Tốt lắm, làm như vậy là được rồi.” Đoàn Cần Tâm vừa lòng mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Phố Tổng Cừ Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 10

Edit: Julia

Vì ngừa Sài Nghê bằng mặt không bằng lòng, hơn nữa biểu tình trên mặt nam nhân kia quá âm ngoan, Đoàn Cần Tâm móc điện thoại ra báo cho Cừu Kính, đơn giản nói cho anh nghe chuyện xảy ra ở quán trà, nói nếu anh muốn biết rõ thì hỏi lão bà của mình

Vì thế, lúc Cừu Kính đoán lão bà sau khi học bỏ tức vào buổi tối, nhịn không được mở miệng hỏi, “Hôm nay đã xảy ra chuyện gì?”

Anh lái xe ra khỏi chỗ học bỏ tức, tìm nơi đậu xe.

“Không có, hết thấy đều tốt lắm. Cục cung tốt, em cũng tốt.” Sài Nghê mỉm cười trả lời, nghĩ là anh đang hỏi trạng huống thân thể mình

“Anh hỏi là lúc em và Đoàn Cần Tâm gặp mặt kia.”

Sài Nghê trừng mắt nhìn, nháy mắt bưng bình đại ngộ. “Có phải Cần Tâm đã nói gì với anh không?”

“Cô ấy có nói với anh một chút, bảo là muốn biết rõ thì hỏi em.” Anh gật đầu nói.

“Cậu ấy lo lắng quá rồi, em đã nói là sẽ nói với anh mà.” Sài Nghê bắt đầu dĩ lắc đầu, nhưng là trong lòng lại cảm thấy ảm áp vì sự quan tâm của bạn bè. “Em sẽ nói cho anh sao?”

“Đương nhiên!” Cô lườm anh, “Mặc dù không muốn anh lo lắng, nhưng lại không muốn, nếu xảy ra chuyện sẽ hối hận. Hơn nữa nếu thật sự xảy ra chuyện, họ dù không phải là anh sai, nhưng anh vẫn sẽ tự trách chính mình.” Cô hiểu anh rất rõ.

Cừu Kính nắm tay cô, hôn lên, cảm ơn cô đã suy nghĩ cho anh.

“Có đói bụng không? Có muốn ăn cái gì không?” Anh ôn nhu hỏi. cô đã hứa sẽ nói cho anh biết, chuyện này không cấp, chờ về nhà rồi nói sau.

“Kem. Em muốn ăn kem haagen-dazs “ Cô lập tức trả lời.

“Tháng 12 mà muốn ăn kem.” Cừu Kính có chút dờ khóc dờ cười.

“Em chính là muốn ăn thôi.”

Anh có thể nói cái gì? Chỉ có thể lái xe đến khu thiên nẫu, mua kem haagen-dazs, thỏa mãn thói ăn uống của lão bà. Bác sĩ có dặn, trừ mấy món kiêng kỵ ra, phụ nữ có thai muốn ăn cái gì thì cho ăn cái đó, ăn được là quan trọng nhất. Bởi vậy, đợi hai người về nhà, leo lên giường đã gần 12 giờ, “Được rồi, hỏi đi.” Tim trong ngực Cừu Kính một chỗ dựa thoải mái, Sài Nghê cảm thấy mỹ mãn mở miệng nói.

“Em có thấy mệt không? Nếu mệt thì để ngày mai nói cũng được.”

Cừu Kính ôm cô, dịu dàng hỏi, không muốn cô quá mệt mỏi.

“Không đâu, vừa nãy ăn kem xong, em cảm thấy phấn chấn tinh thần.” Cô cười meo meo đáp lại.

Nếu cô đã nói như vậy, Cừu Kính không buồn phiền nữa

“Tên kia tên gì? Sau khi chia tay, hấn lập tức đến tìm em?” Anh trực tiếp vào chủ đề chính.

“Cố Gia Hào, không có.”

“Ngay cả gọi điện thoại cũng không có sao?”

“Không có.”

“Em cảm thấy vì sao hấn muốn cùng em bắt đầu lại lần nữa? Hấn nói hấn chưa bao giờ quên em, em tin sao?”

“Ai biết anh ta bị gì, em làm gì phải tin tưởng anh ta?” Sài Nghê xem thường, vẻ mặt cực kỳ khó chịu, “Anh ta đối với em mà nói, đã là quá khứ rồi, ngay cả nhắc cũng không muốn nhắc tới. Huống hồ, lúc trước nói chia tay là anh ta, hiện tại quay đầu nói còn thích em, quên không được, thật sự quá kỳ lạ. Có điều trước khi anh ta nói muốn quay lại với em, có nói em trở nên xinh đẹp, Có phải đây là động cơ của anh ta? Chẳng lẽ nói trước kia em xấu lắm sao?” Cô nhún mày

Cừu Kính bị câu nói của cô chọc cười, cúi đầu hôn cô.

“Đoàn Cẩn Tâm nói hấn sau khi nghe em mang thai, sắc mặt đại biến. Em cảm thấy thế nào?”

Anh hỏi cô.

“Thật ra, em có suy đoán.” Sài Nghê không giỡn nữa, nghiêm túc nói

“Suy đoán gì?”

“Lúc em và anh ta kết giao, chưa từng chấp nhận yêu cầu tiến thêm bước nữa, còn thường lấy cớ trước khi kết hôn sẽ không làm chuyện đó. Hiện tại em vẫn chưa kết hôn đã mang thai, có thể vì vậy nên anh ta oán hận đi? Đây là giác quan thứ sáu của em.”

“Rất có khả năng.” Cừu Kính có chút dăm chiêu nói, trầm mặc trong chốc lát, “Em có biết hấn ở đâu không?”

“Anh muốn làm gì?”

“Đưa thiệp cưới.” Trên thực tế là muốn cảnh cáo tên đó tránh xa lão bà anh ra, phát uy một lần. Nếu tên đó dám làm tổn thương Sài Nghê dù một cọng lông, anh tuyệt đối sẽ không để yên đâu. Câu trả lời của anh làm cô há hốc mồm.

“Đừng nói giỡn, anh muốn kích thích anh ta à?”

“Có chút chuyện phải giải quyết riêng mới được.” Cừu Kính hôn cô, gió êm sóng lặng, thiên hạ thái bình. “Cho anh địa chỉ, số điện thoại, có đại chỉ làm việc cũng tốt.”

Cô hoài nghi nhìn anh. “Rốt cuộc anh muốn làm cái gì?”

“Yên tâm, chuyện này cứ giao cho anh xử lý.” Anh mỉm cười trấn an

“Vì sao nghe anh nói như vậy, em càng cảm thấy lo lắng thế?” Cô nhìn anh.

“Em phải tin lão công mình chứ.” Anh hôn cô.

Sài Nghê vẫn cảm thấy bất an, vòng vo một chút, quyết định: “Được rồi, chừng nào anh đi đưa thiệp cưới? Em đi với anh.”

Anh sững sốt, không nghĩ tới cô sẽ nói như vậy. “Ngày mai, sau khi tan tầm sẽ đưa, em không muốn đi học sao?”

“Anh có thể chờ em tan học, rồi chúng ta đi.”

“Lão bà, anh không ăn hấn đầu mà lo.”

“Nếu anh ăn anh ta không còn chút xương, không có chứng cứ không tính, nhưng nếu anh đến đánh anh ta bán thân bất toại vậy thì thảm rồi. Cho nên em đi theo cùng là thoả đáng nhất.”

Anh quả thực dở khóc dở cười. “Anh sẽ không làm như vậy.”

“Không có mới là lạ.” Sài Nghê hướng anh làm cái mặt quý, “Đừng cho là em không biết anh làm cái gì.”

“Anh làm cái gì?” Cừu Kính nghi lại mờ mịt hỏi.

“Mối tình đầu của em đó.” Cô chỉ nói sáu chữ.

Cừu Kính cứng người, không nghĩ cô lại biết chuyện này.

Anh không cẩn thận gặp tên kia, không cẩn thận nhận ra hắn, sau đó lại nhện không được cười với bạn gái hắn một chút, ai biết tên kia muốn đánh anh chứ? Quan trọng là anh không phải ngu ngốc, không ngu gì đứng yên tại chỗ cho người ta đánh? Đương nhiên là còn đánh lại. Chuyện này thật sự chỉ là ngoài ý muốn thôi, sao cô lại biết việc này?

“Tiếp Ngọc ở hiện trường, rất vui vẻ kể cho em nghe, cái chuyện này.”

Tựa hồ nhìn ra nghi hoặc của anh, Sài Nghê giải thích, sau đó nhìn anh nói: “Nhưng em nghĩ đây không có đơn giản đánh nhau mà, đúng hay không?”

Cừu Kính bắt đầu nhìn cô, không nói gì.

“Cám ơn anh thay em trút giận, lão công.” Cô vòng tay ôm cổ anh, hôn anh, “Nhưng em phải biết đánh đấm không giải quyết được gì cả.”

“Cho nên lần này anh sẽ nói chuyện với tên họ Cổ đó, em yên tâm.” Anh cam đoan.

“Một khi đã như vậy, thì để em đi cùng.” Cô mỉm cười.

Cừu Kính hoàn toàn không có biện pháp cự tuyệt cô, đành phải gật đầu.

Buổi tối hôm sau, Sài Nghê tan học, Cừu Kính lái xe theo sự chỉ dẫn, đi đến dưới lầu căn nhà trọ ba tầng mà Cổ Gia Hào ở.

“Anh thật sự muốn đưa thiệp cưới?” Sài Nghê đến bây giờ vẫn thấy không ổn.

Cừu Kính gật gù đầu. “Em có số điện thoại của hắn không? Gọi điện cho hắn, bảo hắn xuống đây.”

Nhìn biểu tình nghiêm túc của anh, Sài Nghê khẽ thở dài một hơi, đành phải lấy điện thoại trong túi, bấm một dãy số, chờ bên kia bắt máy.

Điện thoại vang vài tiếng thì Cổ Gia Hào trả lời, cô đơn giản nói đang ở dưới lầu nhà anh ta, có đồ muốn đưa, bảo anh ta xuống, anh ta không nói hai lời lập tức chạy xuống. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, cô buông di động, lại thấy Cừu Kính lấy vẻ mặt cổ quái nhìn cô.

“Làm sao vậy?”

“Em nhớ số điện thoại hắn trong lòng”

“Là ghi tạc trong óc, không phải trong lòng.” Cô sửa lại.

“Vi sao còn nhớ nó?” Ngay cả nghĩ cũng không muốn nghĩ, lại nhún nhún tay.

“Đừng nói là anh ghen nha.” Sài Nghê sùng sốt, tựa tiếu phi tiếu nhìn anh nói, sau đó giải thích: “Từ nhỏ, đối mấy con số em đặc biệt mẫn cảm, một khi nhớ kỹ dãy số, muốn quên cũng không dễ dàng”

“Ý là, số điện thoại của mấy nam nhân em từng kết giao, đến bây giờ còn nhớ?”

Cô nhún nhún, gật đầu.

Cừu Kính trầm mặc nhìn cô, rồi đột nhiên nghiêm túc nói: “Vậy anh cũng phải đem số điện thoại của bạn gái trước, nhớ trong đầu mới được.”

“Làm gì?” Cô há hốc mồm. Đây là phản ứng gia?

“Thua người không thua trận.” Anh còn trả lời.

Cô ngẩn ngơ, đột nhiên cười không ngừng. Thật sự là chịu không nổi anh nha, còn thích chọc cô.

Ngay lúc hai người vui vẻ, Cổ Gia Hào từ trong nhà trọ chạy ra, đứng ở ngoài cửa lớn nhìn xung quanh.

“Là hắn sao?” Cừu Kính hỏi. Sài Nghê gật gù đầu.

“Em ở trong xe, đừng có xuống.” Anh hôn cô, sau đó cầm lấy thiệp cưới, mở cửa, đi xuống xe, đến chỗ Cổ Gia Hào đứng.

“Cổ Gia Hào tiên sinh.” Anh đứng ở trước mặt anh ta.

Đột nhiên nhìn thấy một người đàn ông xa lạ xuất hiện trước mặt mình, hơn nữa còn biết tên mình, làm cho Cổ Gia Hào không khỏi hoài nghi cùng phòng vệ.

“Anh là ai?” Anh ta giữ khoảng cách, mở miệng hỏi.

“Tôi là chồng chưa cưới của Sài Nghê, tiểu đệ họ Cừu, Cừu Kính.” Cừu Kính trực tiếp nói ra thân phận.

Cố Gia Hào cứng người, lập tức trên mặt đầy lãnh ý “Anh muốn làm gì? Sài Nghê đâu? Là cô ấy gọi cho tôi, làm sao anh lại đến?” Anh ta lạnh giọng hỏi.

“Nghe nói anh không tin chuyện chúng tôi sắp kết hôn, cho nên chúng tôi quyết định đến đưa thiệp cưới cho anh. Hai mươi bảy tháng sau, hoan nghênh anh và bạn gái đến tham dự hôn lễ.” Cừu Kính đưa thiệp cưới xong, xoay người bước đi. Dù sao, mục đích anh đến đây là làm rõ, để tên này về sau không nên nhận lầm đồ của mình, chờ lúc lão bà không có ở đây, anh sẽ một mình tìm tên này hảo hảo nói chuyện.

“Thằng khốn!”

Bỗng nhiên phía sau ang lên lời thô tục, Cừu Kính không tự chủ dừng cước bộ, xoay người nhìn người kia.

Cố Gia Hào dùng sức ném thiệp cưới trong tay, giận không thể nén, nhìn anh căm hận nói: “Mày chỉ dùng đôi giày cũ mà tao vứt thôi, có cái gì đặc ý? Nữ nhân kia cho tao áp dưới thân tao cũng không cần, ai biết trước tao đã bị bao người áp —”

Cố Gia Hào còn chưa dứt lời, một bong đen đánh đến, khiến anh ta ngã vào cửa sắt phái sau, phát ra một tiếng phịch.

Trong khoảng thời gian ngắn, không biết phát sinh chuyện gì, chỉ cảm thấy bả vai cùng lưng đều bị bị đâm cho phát đau, nhưng khó chịu nhất là cổ bị bóp, không thở nổi.

Anh ta thống khổ giãy dụa, mở to hai mắt, sau đó, như thấy ác ma.

Trước đó một giây, nam nhân này nho nhả lê độ, đột nhiên hóa làm ác sát lại gần trước mắt anh ta, vẻ mặt Cừu Kính lạnh lùng âm trầm, ánh mắt lạnh như băng, lãnh liệt làm cho người ta không rét mà run.

“Đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng tao cảnh cáo mày, nếu để tao nghe mày phi bang cô ấy một lần, hoặc là dám làm tổn thương một cọng lông của cô ấy, tao sẽ làm thịt mày.” Anh nói cực kỳ bình tĩnh mềm nhẹ, Cố Gia Hào lại phát hiện mình đang run rẩy vì sợ.

“Dừng tay, Cừu Kính!” Ngồi ở trong xe, Sài Nghê thấy hai người xung đột, bằng tốc độ nhanh nhất chạy tới lớn tiếng quát.

Nghe thấy giọng cô, Cừu Kính lập tức buông Cố Gia Hào ra, lui ra phía sau từng bước.

“Sao em lại xuống xe?” Anh quay đầu nhìn cô, đã khôi phục bộ dáng ôn nhu.

“Anh đang làm cái gì?” Cô hỏi anh

“Không có nha!” Anh thoải mái thích ý nói, tựa như chuyện vừa rồi không có xảy ra “Đi thôi, chúng ta về nhà.” Anh ôm bả vai cô, bước đến chỗ xe đậu.

Sài Nghê nhủ nhủ mày, quay đầu nhìn một đường sự khác, chỉ thấy Cố Gia Hào ngồi bệt dưới đất, giống như là bị cái gì dọa đến chân

mềm nhũn, đột nhiên đứng không vững vậy.

“Anh nói gì với anh ta vậy?” Thu hồi tầm mắt, cô tò mò hỏi lão công.

“Cái gì cũng không nói.”

“Mới là lạ, nếu không nói, sao anh ta bị dọa thành như vậy?” Cô mới không tin.”Còn nữa, không phải anh nói sẽ nói chuyện sao? Sao lại động thủ?” Cừu Kính không có lập tức trả lời, đỡ cô ngồi lên xe, còn mình ngồi ghế điều khiển, đóng cửa xe lại mới nói: “Hắn ném thiệp cưới của chúng ta xuống đất.”

“Cho nên anh động thủ đánh anh ta?”

“Anh không có đánh hắn.”

Sài Nghê nhủ mày, hồi tưởng lại chuyện vừa rồi. Xác thực, anh không có đánh người, nhưng vấn đề là — “Động thủ là không đúng.”

Cừu Kính nhìn cô, rồi hỏi: “Cho nên về tới nhà, em sẽ phạt anh ngồi bàn giặt?”

Cô sững sốt, thỉnh linh lại bị anh chọc cười.

“Anh thật sự là.....”

Không biết nên nói cái gì, cô muốn đẩy anh một cái, tay vừa giơ lên bị anh nắm lại, miệng anh nhếch lên, ôn nhu lại thâm sâu tình nhìn cô

“Anh yêu em, Sài Nghê.”

Tim đập, vì lời này của anh đập càng nhanh. Tuy rằng không phải a26n đầu tiên anh nói “Anh yêu em”, nhưng mỗi lần đều khiến cô tâm động.

“Cám ơn anh đã yêu em.” Cô nói, kiềm lòng không được hôn anh.

“Em cũng yêu anh.” Một cái hôn nhẹ sao có thể biểu hiện hết tình yêu của hai người? Cừu Kính duỗi tay, ôm lấy đầu cô, hôn sâu, mãi đến khi cả hai thở hồng hộc

“Chúng ta về nhà.” Anh miễn cưỡng ngẩng đầu lên, giọng khàn khàn nó ỉm mất ngập tràn dục vọng, sau khi về nhà, anh muốn làm chuyện gì cũng biết.

Cô run rẩy, lại tràn ngập chờ mong, gật gật đầu nói: “Chúng ta về nhà.”

(Bạn đang đọc truyện Phò tổng Cừu hoàn mỹ – Kim Huyền được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Kết hôn thật sự mệt chết đi, nhưng là ‘công thân’, Sài Nghi làm một cô dâu thích ý, chỉ cần ngồi trang điểm, ngồi xuống ăn là tốt rồi, không cần lên sân khấu nói này nọ, cũng không cần đi kính rượu, lại càng không đi tiễn khách.

Đương nhiên, cô có thể được như vậy, cũng phải cảm ơn cha mẹ thương cô, cha mẹ chồng sủng cô, bọn họ sợ cô mệt, hơn nữa còn nghe nói cô từng té xỉu, nên rất cẩn thận.

Nhưng mà có một tốt thì có hai cái không tốt, bởi vì các trưởng bối lo lắng, cho nên cô bị cấm túc trong nhà ước chừng 1 tháng, không chỉ có bị dưỡng mập mập, còn thiếu chút nữa buồn chết. Mãi đến khi bác sĩ sản khoa chắc chắn thân thể cô rất tốt, hơn nữa phụ nữ mang thai phải vận động thích hợp, ngồi yên không tốt, lúc này mới giải trừ cấm túc cho cô.

Bởi vì chuyện ở cũ, cô không thể không buông tha cơ hội thi kế toán viên cao cấp, cô cũng không cảm thấy thất vọng hoặc khổ sở gì, vì gần đây cô không chuẩn bị gì hết; Thứ hai cơ hội rất hiếm có là, còn nhiều thời gian; Thứ ba, việc cô yêu nhất bây giờ không phải công việc kế toán, mà là đứa nhỏ trong bụng, cùng với lão công đau công, cũng cô lên trời – Cừu Kính.

Đứa nhỏ được đoán là nam, anh còn thành thật nói với cô là mình thích con gái, nhưng không sao, anh nói anh rất thích quá trình cùng cô tạo ra đứa nhỏ, cho nên bọn họ lại cố gắng sinh một đứa con gái là tốt rồi.

Phản ứng của cô là giờ nắm đấm đánh anh, bởi vì anh lại ở trước mặt cha mẹ chồng nói vậy, hại cô vừa thẹn lại quẫn.

Ngược lại với thất vọng của anh, các trưởng bối lại vui vẻ vô cùng.

Cha mẹ chồng là vì Cừu gia có người kế thừa hương khói mà vui vẻ, ba mẹ vui vẻ vì cô không cần lo về áp lực khi không sinh con

Nói chung, sau khi kết hôn, cô là người vợ hạnh phúc nhất, cũng là con dâu hạnh phúc, lại phụ nữ có thai hạnh phúc, tất cả đều hạnh phúc. Đúng rồi, Cố Gia Hào từ sau khi bọn họ đưa thiệp cưới, cũng chưa từng xuất hiện ở trước mặt cô. Bởi vậy có thể thấy được, lúc trước cô và Cận Tâm lo lắng quá nhiên là ở lấy tâm tiểu nhân đồ lòng quân tử mà.

Nàng không biết là, quân tử kia bị người nào đó đe dọa, bị dọa đến tè ra quần, mới từ tiểu nhân biến thành quân tử.

Hai mươi tháng bảy, thời tiết thật nóng, Sài Nghi hạ sinh trưởng tôn Cừu gia, nặng ba ký mốt, bộ dạng trắng trẻo, đẹp trai, hơn nữa thân thể khỏe mạnh.

Lại nói, thằng nhóc này có hai cô gái đang chờ gả cho, một là con gái Nhạc San và con thứ hai còn chưa sinh ra nằm trong bụng Tiệp.

Tháng 7 trời thật nóng, may mà có gió lạnh thổi qua, nếu không trong 40 ngày cô ở cũ cũng chịu không nổi.

Người mới làm mẹ như cô thật quá khó khăn, bởi vì con rất đáng yêu, mọi người cướp chiếu cố, làm cho cô ở cũ 40 ngày, chỉ có lúc cho con uống sữa mới ôm được con thôi, còn lại thời gian đều ở làm 「lạnh mẩu」. Bốn mươi ngày, đến nước tiểu của con, cô dọn còn chưa đến 3 lần, mỗi ngày ăn no, ngủ, ngủ rồi ăn no, đều nhanh biến thành trư.

Đầu tháng 9, bắt tri bắt giác mẹ chồng ở Đài Loan 2 tháng rồi về Mỹ, cuộc sống của Sài Nghi bắt đầu từ thiên đường ngã xuống địa ngục, thiếu chút nữa bị con trai chinh chết. May mà có Nhạc San và Tiệp Ngọc đã làm mẹ đến hỗ trợ, cô mới thoải mái một chút. Có điều ngay cả như vậy, chỉ một tháng, cân nặng khi còn ở cũ lập tức sụt xuống 7 kg, khôi phục lại dáng người yếu điệu trước khi mang thai, thật sự là không biết nên khóc hay nên cười.

“Leng keng, leng keng.”

Chuông cửa đột nhiên vang lên, dọa Sài Nghi nhảy dựng, vội vàng nhảy xuống giường, chạy đến cửa, còn hô “Đến đây”, để tránh chuông cửa tiếp tục vang, đánh thức con trai thật vất vả vừa mới ngủ.

Thông qua mắt mèo nhìn bên ngoài, muốn xác định người tới rồi mới mở cửa kết quả lại bị người ngoài cửa dọa cho nhảy dựng lên.

Cô vội mở cửa, đón tiếp mẹ chồng vừa mới trở lại Mỹ 1 tháng: “Mẹ, mẹ về nước khi nào, sao không báo cho tụi con biết? Làm sao mẹ từ sân bay về đây? Mau vào” Sao lại không thấy hành lý nhỉ? “Mẹ, hành lý đâu?”

“Hành lý để ba con và Kính nhi mang lên. Tiểu Cương đâu? Đang ngủ sao?” Một tháng không gặp tôn tử, Cừu mẫu khẩn cấp chạy đến phòng xem, phút chốc không thấy người đâu.

Ba? Chẳng lẽ cha chồng cũng trở lại? Sài Nghi sững sốt một chút, có chút nghi hoặc. Cừu Kính sao lại không nói chuyện cha mẹ chồng tới đây? Cô quay đầu nhìn phòng khách còn chưa dọn dẹp, đáng giận nha!

“Tiểu Nghê, sao con còn đứng ở đây, nhanh thay quần áo đi” Sau khi thấy tôn tử ăn no ngủ say, Cừ mẫu từ trong phòng đi ra, thấy con dâu vẫn còn ngây ngốc ở phòng khách.

“Thay quần áo?” Sài Nghê ngốc lẳng, biểu tình trên mặt mờ mịt khó hiểu.

“Đúng vậy, không phải sẽ xuất phát sao?” Cừ mẫu mỉm cười nói.

“Xuất phát đi đâu?” Cô có chút khó hiểu.

“Không phải muốn đi Canada à?” Mẹ chồng nói.

“Canada?” Cô càng lúc càng không hiểu.

“Chẳng lẽ Kính nhi còn chưa nói với con? Nó muốn dẫn con đi

Canada hưởng tuần trăng mật, hiện tại đi Canada là tốt nhất. Con không cần lo tiểu Cương, mẹ và ba sẽ giúp con chăm sóc nó, nhanh đi thay quần áo đi.” Mẹ chồng bừng tỉnh đại ngộ cười nói.

Sài Nghê bị tin tức này dọa ngây người, cô thế nhưng không biết anh gạt cô, an bài tất cả.

Nếu anh muốn cho cô một cái kinh hi, anh đã thành công, nàng thật sự vừa kinh vừa vui, còn tràn ngập cảm động.

Cửa nhà mở ra, Cừ phụ từ ngoài đi vào, phía sau là Cừ Kính hỗ trợ xách hành lý.

Sài Nghê lễ phép muốn chào hỏi cha chồng, nhưng cổ họng như có gì đó chặn lại, không phát ra tiếng.

Mẹ chồng lập tức cứu cô, không nói hai lời kéo cha chồng vào phòng, nhìn kim tôn của bọn họ, phòng khách nhất thời chỉ còn lại hai vợ chồng.

“Mẹ đã nói với em?” Cừ Kính mỉm cười nhìn cô, ôn nhu hỏi nói. Thấy mắt cô ứa lệ, vẻ mặt cảm động, anh liền đoán được.

“Em chưa chuẩn bị hành lý.” Cô nhìn anh, ách vừa nói.

“Anh đã chuẩn bị hết.” Anh mỉm cười, “Đồ cần mang như quần áo, đồ dùng, hộ chiếu, vé máy bay tất cả đều chuẩn bị tốt, em chỉ cần theo anh đến sân bay, ngồi trên máy bay là đến nơi.”

“Em không thấy anh chuẩn bị hành lý.” Giọng cô khàn khàn.

“Anh thừa dịp em ngủ mà chuẩn bị.”

“Vì sao?”

“Bởi vì muốn cho em kinh hi.”

“Vì sao?”

“Bởi vì anh yêu em.”

“Vì sao?”

“Bởi vì em là món quà ông trời ban cho anh, là người anh yêu kiếp này, vì để cho em hạnh phúc, khoái hoạt, anh sẽ yêu em cả đời, đau em, sủng em, muốn cùng nhau sánh cùng thiên địa.”

Sài Nghê kim lòng không được nhào vào lòng anh, nhón chân ôm cổ anh. “Em yêu anh.” Cô nói, sau đó thâm tình hôn anh, tình yêu của cô cả cuộc đời này vĩnh không thay đổi.

Cừ mẫu nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, lưu chút không gian riêng tư cho con cùng con dâu. Cái này gọi là phi lễ chó nhìn, nhưng là thật đúng là hảo lẳng mạn, hảo cảm động nha!

“Lão công, ông yêu tôi chứ?” Đây là hiệu ứng con bướm, khiến người ta cũng muốn hỏi một câu như thế, bà quay đầu nhìn về phía bạn già, mở miệng hỏi

Cừ phụ sừng sốt, liếc mắt không nhìn: “Đều lão phu lão thê, nói cái này làm chi?”

“Lão công, ông yêu tôi chứ?” bà quấy nhiễu bạn già, hỏi lại lần nữa.

Chỉ thấy bạn già mặt không biết khi nào hồng thành một mảnh, đầu quẹo trái quẹo phải, vẫn không tránh được ánh mắt như đạn đạo truy tung, rốt cục xấu hổ quần bách nói, “Yêu” Thật sự là siêu cấp đáng yêu.

Cửu mẩu cúi đầu che miệng cười trộm, cảm giác hạnh phúc tràn đầy.

Nhân sinh không phải mọi chuyện đều có thể hài lòng như ý, nhưng chỉ cần có yêu thì còn có hạnh phúc cùng tương lai.

“Oa a oa a.....” A, tương lai đang khóc.

“A, cháu ngoan đừng khóc nha, bà nội ôm nha, ngoan.”

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Phó Tổng Cửu Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.